

Cho tớ giữ cậu trong trái tim nhé (Cổ tích pha lê)

Contents

Cho tớ giữ cậu trong trái tim nhé (Cổ tích pha lê)	2
1. Chương Mở Đầu	3
2. Chương 01	3
3. Chương 02	4
4. Chương 03	5
5. Chương 04	7
6. Chương 05	8
7. Chương 06	10
8. Chương 07	11
9. Chương 08	12
10. Chương 09	15
11. Chương 10	16
12. Chương 11	17
13. Chương 12	18
14. Chương 13	20
15. Chương 14	21
16. Chương 15	23
17. Chương 16	24
18. Chương 17	26
19. Chương 18	28
20. Chương 19	29
21. Chương 20	31
22. Chương 21	32
23. Chương 22	36
24. Chương 23	39
25. Chương 24	40
26. Chương 25	43
27. Chương 26	44
28. Chương 27	46
29. Chương 28	48
30. Chương 29	50
31. Chương 30	53
32. Chương 31	55
33. Chương 32	57
34. Chương 33	58
35. Chương 34	61
36. Chương 35	63
37. Chương 36	66
38. Chương 37	67
39. Chương 38	70
40. Chương 39	72

41. Chương 40	74
42. Chương 41	77
43. Chương 42: Rời Bỏ	79
44. Chương 43: “thưa Thầy, Em Muốn...bỏ Học”	81
45. Chương 44: Lời Tỏ Tình Đáng Sợ	83
46. Chương 45: “con Là Công Chúa”	85
47. Chương 46: Cuộc Gặp Gỡ Giữa Công Chúa Và Cháu Gia Đình Quý Tộc Nước Láng Giềng.	86
48. Chương 47: Mâu Thuẫn	88
49. Chương 48: “muốn Giúp Chị Lấy Lại Quá Khứ”	90
50. Chương 49: Khiêu Chiến	93
51. Chương 50: Bắt Đầu Giải Đáp	94
52. Chương 51: Bộ Mặt Thật	96
53. Chương 52: Cute Thần Chưởng	98
54. Chương 53: Đột Nhập	99
55. Chương 54: Giải Cứu	101
56. Chương 55: Kết Thúc	104
57. Chương 56: Cánh Cửa Cuối Cùng	107
58. Chương 57: Người Quen	110
59. Chương 58: Tỏ Tình Hồi	113
60. Chương 59: Gia Đình	115
61. Chương 60: Tình Yêu Kiểu Mẫu Giáo	117
62. Chương 61: Huyết Thống	119
63. Chương 62: Vết Sẹo Bán Nguyệt	122
64. Chương 63: Em Gái Tốt	125
65. Chương 64: Nhận Ra	128
66. Chương 65: Tấn Công Bất Thành	131
67. Chương 66: Báo Khẩn	134
68. Chương 67: Giải Mã	136
69. Chương 68: Đe Dọa	139
70. Chương 69: Cuộc Sống Mới	142
71. Chương 70: Troll	144
72. Chương 71(end): Valentine Ngọt Ngào Của F.a	146

Cho tớ giữ cậu trong trái tim nhé (Cổ tích pha lê)

Giới thiệu

7 con người, 7 sắc cầu vồng. . . Hoàn cảnh khác nhau, số phận khác nhau và tính cách cũng không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-to-giu-cau-trong-trai-tim-nhe-co-tich-pha-le>

1. Chương Mở Đầu

Cầu vồng 7 sắc đặc biệt: Khởi đầu cho những bí mật

Lời tác giả muốn gửi đến các độc giả iu quý: Trước tiên, windy xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến những độc giả đã ủng hộ windy. Mong rằng, nó sẽ giúp ích cho các bạn.

.....Chúng ta bắt đầu thôi nhĩ

Tưởng chừng có những hạnh phúc đã vỡ oà từ lâu, tưởng chừng nụ cười đã là quá khứ, tưởng chừng niềm vui đã quá xa vời nhưng có ai biết rằng vẫn có một tình cảm, một hạnh phúc đủ để sưởi ấm trái tim của mỗi người. Và bạn đừng bao giờ nghĩ rằng không có thứ tình cảm nào trong sáng hơn pha lê, quý hơn vàng và đẹp như trong truyện cổ tích nhé! Tôi nghĩ là có đấy. Thứ tình cảm thiêng liêng, cao quý ấy được người ta gọi ngắn gọn bằng 2 từ nhưng cũng thật sâu xa và ý nghĩa, đó là *tình bạn* ở lứa tuổi học trò. Nếu bạn nghĩ rằng cuộc sống của bạn không cần đến tình bạn thì cuộc đời của bạn sẽ trở nên thật vô vị và đến cuối cuộc đời, bạn cũng sẽ chẳng nhận được một chút tình cảm nào đâu. Sẽ chẳng ai dám yêu thương một kẻ ích kỉ. Nhưng biết đâu, nếu bạn thay đổi, cuộc sống của bạn sẽ không còn là những gam màu ảm đạm nữa thì sao? Hãy mỉm cười và học cách sử dụng những gì tạo hoá đã ban cho bạn để làm ấm trái tim người khác. Hãy học cách cho đi và nhận lại để tìm ình những người bạn tốt. Hãy cảm ơn cuộc đời đã tặng bạn món quà vô giá, không phải kim cương, châu báu mà là tình cảm chân thành từ những người bạn thực sự nhé!

(Có gì sai sót mong mọi người bỏ qua cho. Đây là fic đầu tay của mình nên không có nhiều kinh nghiệm cho lắm.)

Ngôi trường “Angels Academy” - học viện thiên thần, là một trong những trường trọng tâm của cả nước, điều kiện học tập tốt, có canteen và chỗ ở cho học sinh. Lớp 9D - một lớp chọn của trường, là một lớp học luôn dẫn đầu trường về thành tích học tập lẫn các hoạt động ngoài giờ khác. Được sự quý mến của thầy cô và khâm phục của bạn bè ngay từ khi mới bước vào trường, lớp 9D lại càng nổi tiếng hơn với tên gọi ” lớp học thiên thần“. Ngoài ra, lớp còn được gọi là lớp ”dê” (vì sao thì các bạn cũng đoán được rồi đấy, không phải vì bản chất của lớp là ‘dê’ mà vì cái tên lớp 9D do thầy hiệu trưởng vô tình ban tặng đấy). Đây là lớp học của những thiên thần mang vẻ baby cuốn hút hay còn gọi là vương quốc bóng đêm với 20 thành viên (9 nữ hoàng và 11 hoàng tử). Đang thắc mắc vì sĩ số lớp ít đúng không, cũng dễ hiểu thôi, là lớp chọn mà, muốn tìm được thiên tài cũng đâu phải chuyện dễ, lớp ‘dê’ lại còn là thiên tài của những thiên tài thì còn chỗ đâu cho các bạn khác chen vào và đâu ai dám bớt xén sĩ số ấy, đó là cả một vấn đề. Lẩn trốn sau vỏ bọc ngoan ngoãn, hiền lành thì lớp ‘dê’ lại dẫn đầu trong các trò quậy phá, nhưng đâu làm giảm sự yêu quý của mọi người. Chủ nghĩa F.A luôn được lớp đặt lên trên hết, do Băng Di dẫn đầu. Với câu khẩu hiệu là “9D number one, number one; never two , never two. I love 9D forever, forever. Chơi hết sức và học hết mình. Hot boys, hot girls. It’s me. It’s me. F.a muôn năm. Mãi là vậy nhé!”. Chúng ta cùng lướt qua những thành tích nổi bật của lớp ‘dê’ thôi nhĩ. Các bạn biết không? Trong 2 năm liền, lớp đều đạt giải vô địch bóng đá nam, giải nhất cuộc thi ‘nam thanh nữ tú’, cuộc thi ‘cảm xúc mái trường’, cuộc thi ‘cậu là gì của tớ’ ; các cuộc thi về trí tuệ như HSG cấp quốc gia... và các hoạt động do trường tổ chức....(chém tí. Nói trước là mình ko mún lấy gạch xây nhà đâu, nên các bạn ném thỳ ném nhẹ tay ình tí. Hỳ hỳ =)

2. Chương 01

Cầu vồng 7 sắc thứ nhất: Bắt đầu rồi đấy

Sau những ngày hè nóng bức oi ả, lớp ‘dê’ lại tập trung đông đủ ở ngôi trường thân thuộc này trong tâm trạng phấn khởi, vui tươi, hồi hộp và một chút... bí ẩn khác thường. Tụi nó chuẩn bị đón một học kì mới, cũng như việc tụi nó phải lao vào một cuộc chiến điên cuồng giữa những con người của sự mạnh mẽ, thiên thần mang chút gì đó ác quỷ. Dù biết những việc, những thử thách đó rất khó khăn với tụi nó nhưng việc gì đến rồi cũng sẽ phải đến và điều tụi nó không muốn cũng sẽ phải xảy ra. Tuy nhiên, những điều đó cũng không thể ngăn cản được những bước đi vững vàng của tụi nó. Không ai có thể biết được về tương lai, nó

đến không báo trước, có thể sẽ là nước mắt, là đau khổ, nhưng cũng có thể là nụ cười hay hạnh phúc chẳng hạn... Không ai có thể biết - một điều trong tương lai. Bởi nó giống như một trò chơi không bao giờ kết thúc và có thể sắp bắt đầu - một trò chơi định mệnh...

- Sao rồi ??? __ cô bạn ‘ngoan hiền’ nhất lớp cất giọng - hồi hộp pha lẫn sự tò mò . Nói đúng hơn là nói rất nhỏ, chỉ vừa tầm để mấy bạn xung quanh nghe thấy. Phải, đó chính là cô bạn Băng Di – người cầm đầu trong các trò quậy phá, thích cãi nhau, cá tính, trong từ điển không bao giờ có từ “sợ”, chỉ có duy nhất một việc làm cô bạn yếu thế, đó là... =) bí mật

Hiện lên khuôn mặt baby, trắng không tì vết là nụ cười ranh mãnh, ác quỷ - nụ cười ấy đã cướp đi tâm hồn của bao cô nàng nữ sinh hóm trai. Vũ An – một anh chàng điển trai, hơi khùng, thích gây chuyện, nhưng đặc biệt là rất tình cảm - lắng giọng:

- Hoàng tử Vũ An này đã đích thân ra tay thì chẳng có gì là không thể.

Sau câu nói đó, bạn Vũ An nhà ta đã nhận được hàng chục cái cốc đầu * trù mến* từ tay những sát thủ hành nghề lâu năm

- Hơ...hơ...hình như trái tim thần hôm nay bị cháy thì phải __ Hạ Băng – cô nàng hiền lành, dễ thương, đáng yêu, hòa đồng đáp lại bằng cái mặt ngu ngu ngơ ngơ (giả nai đây mà)

- Ủ, chắc thế nên mới có thằng tâm thần trốn trại ra đây chứ. __ Lớp trưởng Trúc Hy nhanh nhẹn, cá tính, người được mệnh danh là ‘nữ hoàng băng giá’, nụ cười hiem hơi chỉ nở khi ở cùng các bạn - tiếp lời (lớp này đi thi tiếp sức đồng đội được giải nhất là cái chắc, hiểu nhau thế cơ mà)

- Khổ thân thằng bé, đẹp trai thế mà bị tâm thần phân liệt __ Hạ Băng ra vẻ tiếc nuối tiếc, đồng cảm

- Tâm thần cái đầu các bà ý __ Vũ An vừa nói vù cốc vào đầu Băng Di, Hạ Băng và Trúc Hy mấy cái __ Đẹp trai sáng sủa ngời ngời như thế này mà bảo là tâm thần phân liệt à __ được dịp tự sướng, Vũ An nhà ta quay sang chỗ khác , vuốt tóc, ra vẻ tự hào đầy mãn nguyện

- Á __ Linh San - lớp phó học tập, luôn chăm chỉ trong mọi lúc, hay cười, kiêm luôn chức đại sứ hòa bình của lớp (nói thế thôi, nhưng nhiều lúc hăng máu quá cũng nhảy vào trận luận) - tự nhiên kêu lên 1 tiếng to làm cả lớp phải quay lại nhìn__ Các ông bà xem ai mà giống Vũ An quá trời luôn *chỉ chỉ về phía cổng trường*.

Cả lớp “Ồ” lên 1 tiếng rõ to, nhìn theo hướng cô bạn chỉ thì phát hiện ra 1 con chó đang đứng bên đường, giờ chân gãi đầu. Đơ 30 giây, lớp ‘dê’ được dịp cười xả láng. Còn anh chàng Vũ An thì điên lắm nhưng thấy các bạn lâu lắm mới được dịp cười vui vẻ như thế này nên cũng đành nhin và gãi đầu cười ngược. Nhưng trong đầu đang nghĩ đến câu nói “Quân tử trả thù muộn năm chưa muộn”...

Thế là một ngày vui vẻ lại trôi qua với tụi nó. Và ai lại trở về nhà nấy - nơi tưởng chừng như rất hạnh phúc. Nhưng ngày mai hay có thể là ngày kia sẽ như thế nào đây, liệu tụi nó còn có thể giữ được nụ cười hạnh phúc này nữa hay không? Mời các bạn theo dõi tiếp ở các chap sau...

3. Chương 02

Cầu vồng 7 sắc thứ hai: Dòng hồi ức đắm nước mắt

- Mày đi đâu mà giờ này mới về hả???_ Giọng một người đàn ông trung niên, có vẻ như đang say rượu thì phải, gằn lên từng tiếng, oang oang khắp một ngõ vắng, không một bóng người, không một bóng đèn, chỉ còn vài tia sáng nhỏ từ ngoài đường lớn chạy vào...

- Dạ...__ Một cô gái run rẩy, kèm theo chút sợ hãi nói lắp bắp ko thành tiếng__ Con... con... con xin lỗi, tại hôm nay con con... phải đến trường... để tập trung, chuẩn bị ... cho lễ khai giảng... nên về... hơi muộn ạ __ Nói đến đây thì cô gái thật sự thấy sợ hơn bao giờ hết. Bố cô, từng là người yêu thương cô nhất, mà giờ đây, dường như đã có một người thay thế cho bố cô, một người đàn ông luôn quát mắng đánh đập vợ con

như một thú vui tiêu khiển, ko còn yêu thương cô như trước nữa mà chỉ toàn nói với cô những thứ thật xấu xa bỉ ổi.....

Vừa đúng lúc Linh San đi qua đây, nhỏ đã chứng kiến hết sự việc, một cỗ chua xót lại ùa về trong nhỏ, những kí ức của ngày hôm ấy, ngày mà nhỏ đã cho là định mệnh. Phải chăng, nhỏ cũng giống như cô bé trên? Quá khứ thì đã qua nhưng nó để lại trong Linh San một thứ gì đó thật khó quên. Quá khứ của nhỏ chẳng được đẹp đẽ như bao người khác. Nhớ đến đây, nước mắt nhỏ lại tuôn rơi trên gương mặt hồn nhiên mà ai cũng tưởng chừng như nó ko biết khóc. Lúc trước nhỏ là một người khác hẳn với bây giờ. Vì những nỗi đau mà bố mẹ mang lại, nhỏ đã sống khá khép mình, tự tạo ình một vỏ bọc, một thế giới riêng, mà chỉ có mình nhỏ, cô đơn trong đó. Nhưng rồi, để trở thành con người của thực tại, một Linh San hay cười thì... nhỏ đã cần đến những con người mang lại niềm vui này, những con người của lớp ‘dê’ siêu quậy. Nhỏ lại bật cười thành tiếng khi nghĩ lại quá trình để góp phần tạo nên lớp ‘dê’ đoàn kết như ngày hôm nay, quả là một thời gian thú vị. Nhưng rồi mai đây, nếu không có các bạn ở bên, nhỏ sẽ như thế nào. Sẽ lại sống khép kín mình như trước nữa ư. Nhỏ sợ cái cảm giác cô đơn và lạnh lẽo đó, nó đáng sợ với nhỏ biết chừng nào... Tiếp tục cuộc hành trình của mình, nhỏ lại tha thẩn một mình đi trên con đường dài mà nhỏ cứ tưởng rằng nó ko có điểm dừng, như nỗi đau của nhỏ vậy. Khẽ mỉm cười. Trông nhỏ bây giờ chẳng khác gì một thiên thần, một thiên thần biết khóc..... Nhỏ cảm thấy hạnh phúc hơn ai hết, vì nhỏ có một thứ mà chẳng ai có, một thứ tầm thường thật đấy nhưng đối với nhỏ thì đó lại là cả một bầu trời, một sự sống mãnh liệt...

(Mà mình quên chưa nói với các bạn điều này. Các bạn cũng biết rồi đấy, “Angels Academy” - học viện thiên thần có cả kí túc xá nằm luôn trong trường cho học sinh ở mà, nên các học viên của chúng ta phải ăn, ngủ, nghỉ, ở, học... luôn trong trường (đây là bắt buộc). Quy định của trường rất nghiêm, học viên không được ra khỏi trường, chỉ được về thăm nhà vào ngày chủ nhật mỗi tuần và tối chủ nhật đúng 7h phải có mặt đầy đủ tại trường. Nếu trường phát hiện ra ai không có mặt tại trường vào giờ đó thì học viên sẽ bị kỉ luật hoặc đuổi học tùy theo các mức khác nhau. Giờ đang nghỉ hè, nên tụi nó chưa phải vào trường ở nhưng sau ngày hôm nay thì đâu lại vào đấy thôi, phải trở lại ngôi trường thân yêu dưới sự giám sát của bà la sát, cô chủ nhiệm của tụi nó) . Tiện thể mình nói về kí túc xá một chút nhé.....

Vì là trường điểm, nên kí túc xá của “Angels Academy” - học viện thiên thần rất rộng, khoảng 10000m2. Nhà trường đã bố trí đủ hết tất cả các chỗ ở cho học viên, mỗi người 1 phòng, mỗi phòng đều có mật mã riêng, chỉ có chủ nhân phòng đó thì mới biết được. Mỗi năm trường chỉ tuyển một số lượng học viên nhất định, nằm trong top giỏi nhất thông qua một kì thi dành cho học viên, có thể nói là rất khó, rất hiếm ai đạt được con điểm tối đa. Nhưng, như một phép thần kì, năm lớp 9D đang còn là lớp 6 thì hơn một nửa lớp ‘dê’ đạt được con điểm tối đa, và giờ trở thành những con người kì diệu thế này đây. Kí túc xá được xây thành hình chữ A, là kí túc xá tổng hợp (cái nì ko phải trường ko đủ điều kiện để xây dựng mà cố tình làm vậy là để... gắn kết tình bạn thêm chặt chẽ) , được xây dựng trên bản vẽ của một kĩ sư trẻ tuổi người Anh – Steven Bill (chém tí, đừng có vào google mà tra đấy), có đầy đủ các tiện nghi tiên tiến hiện đại. Canteen phục vụ 24/24 nên nhà trường cấm nấu ăn, mang các chất gây cháy nổ vào trong trường..... Trong các phòng đều có đầy đủ các đồ dùng cá nhân, học viên chỉ có việc vào ở là xong thôi. Phòng của tụi nó nối tiếp nhau, là dấu (-) trong chữ A đấy ạ, bởi cái gì cũng thế, tụi nó luôn là trung tâm mà...

4. Chương 03

Cầu vồng thứ ba: Niềm vui bất chợt và tiếp theo sẽ là gì...

Hôm nay là khai giảng rồi, nhanh thật đấy. Học sinh từ bốn phương tám hướng sau kì nghỉ hè thú vị bên gia đình và người thân lại ù rũ trở về trường trong tâm trạng... phải nói là ko còn gì để thê thảm hơn. Nhưng ko biết vì sao, ù rũ vậy đó, nhưng khi vừa bước vào “Angels Academy” - học viện thiên thần thì sức sống tiềm tàng và mạnh mẽ trong người tất cả tụi nó lại trỗi dậy, rất sung sức. Thế là ngôi trường “Angels Academy” - học viện thiên thần lại trở nên náo loạn, đông vui đến lạ kì. Như ánh hào quang tỏa sáng khắp năm châu, lớp ‘dê’ cùng nhau bước ra khỏi lớp học trong sự ngỡ ngàng của bao nhiêu học viên. Và điều được đặt ra hàng đầu trong lòng bao nữ sinh và nam sinh là... “ăn cái gì mà lại có thể đẹp trai, cool boy/ xinh xắn, dễ

thương đến thế. Trái tim ơi, xin lỗi mày nhưng chủ nhân của mày đã trở thành những người đang đứng ở kia rồi (lớp ‘dê’ ấy)..... Còn những ý nghĩ điên rồ trong đầu của mấy người điên rồ, mấy ông bà la sát giáo viên kia là “sau kì nghỉ hè mà những thiên thần kia đã đẹp nay còn đẹp hơn” (thế là đủ cho các bạn thấy lớp ‘dê’ được các học viên, thầy cô iu quý, cưng chiều như thế nào rồi đấy. Cảm ơn các thầy cô nhưng còn nhiều chuyện các thầy cô chưa biết lắm, có lẽ đặt nhầm hy vọng vào chúng em rồi đấy, cứ hãy chờ đấy mà xem, những bất ngờ trong tương lai....)

* 60 phút trước (hơi ngu). Tại ngôi trường “Angels Academy” - học viện thiên thần xinh xắn...

- Hú...ú...ú... Công chúa trong mộng của mọi người đến rồi đây _ Hạ Băng vừa chạy vào lớp vừa hô to...

Đáp lại tiếng nói đầy sự phấn khích của nhỏ chỉ là bốn bức tường lạnh lẽo xung quanh-sân trường vắng lặng, lớp học cũng yên tĩnh . Nhỏ sợ lắm, sợ cái cảm giác này vì nhỏ bị yếu tim và rất dễ tổn thương từ nhỏ... Một giọt nước nóng hổi lăn dài trên má, nhỏ khóc....

- Hú...ú...ú...òà... _ Không biết chui từ cái lỗ nào ra, chưa đầy 2s, lớp ‘dê’ đã tập hợp đông đủ, trên tay mỗi đứa là cây chổi, giẻ lau bảng, sọt rác, chậu hoa, và... cánh cửa sổ

- Ô... ở đâu chui ra đấy... _ Trên khuôn mặt của Hạ Băng lúc giờ đã hiện hữu ngay một nụ cười hạnh phúc, một nụ cười ấm áp. Giờ đây, nhỏ không còn cảm thấy sợ nữa và thay vào đó là sự chở che, sự ôm ấp mà các bạn của nhỏ mang lại...

- Tụi này đến từ lúc 5.30. Ai như bà đâu, con gái con lúa gì mà ngủ giờ này mới dậy, 6h rồi đó bà. Đã muộn rồi lại còn thích đi tự sướng _ Minh Nhật – chàng hotboy thứ thiệt, gái theo như điên, nhưng chưa cô nàng nào lọt vào mắt xanh của hoàng tử, gương mặt búng da sữa, hiền cực độ, sẵn sàng làm mọi thứ để bảo vệ các bạn - trêu chọc

- Hỳ hỳ _ Hạ Băng ái ngại không biết nói gì nên đành cười trừ _ Thôi, cho tôi số rỳ mấy anh chị đẹp trai xinh gái gì gì đó đi.

- Tha cho bà đó – Băng Di cười hiền

- Dạ... Em cảm ơn anh chị ạ _ Hạ Băng cúi đầu, tỏ vẻ hối lỗi

Như phát hiện ra vật thể lạ, Hạ Băng tò mò

- Mà cái cánh cửa kia ở đâu ra vậy * Hạ Băng chỉ chỉ vào vật thể lạ mà nhỏ phát hiện ra trên tay Thiên Duy*

- Cái đó hả _ Linh San nhìn về cái vật thể lạ đó

- Cái đó là do có người lên cơn, vô công rồi nghề ngứa tay ngứa chân phá cái cửa lớp đấy _ Vừa nói, Trúc Hy vừa lườm Thiên Duy – sở hữu một khuôn mặt sát gái cực độ, thông minh, lắm kế đa mưu - một cái cháy da cháy thịt

Hạ Băng gật gù ra vẻ hiểu

- Để lát nữa bảo nhà trường sửa lại là xong ngay mà. Cứ nói là sơ ý. Hehe, mình thật là thông minh

Cả lớp nhìn nhau bằng con mắt cảm thông rồi quay sang Hạ Băng đang cười một cách đầy mãn nguyện

- Mà giờ chúng ta làm gì nữa đây. Dọn xong lớp chưa... và kế hoạch nữa chứ nhĩ

- Chờ bà đến thì lớp thành cái bãi chiến trường rồi à... _ Minh Nhật tiếp lời

- Oke, mọi việc đã đâu vào đấy, chỉ còn mục tiêu xuất hiện nữa là ổn _ Băng Di nháy mắt, làm tay hình chữ V đưa ra trước mặt

- Vậy thì... _ Hạ Băng nói nửa chừng rồi dừng lại, đưa con mắt háo hức, bí ẩn sang nhìn các bạn

- Chơi thôi _ Chỉ đợi có thế, lớp ‘dê’ cùng nhau hô to

Và sau đó là một tràng cười hạnh phúc. Một cách thuần thực, chỉ 3s sau, mỗi người đều trang bị ình một loại vũ khí riêng, khiến ai nhìn thấy cũng phải bật cười....

*Trở về thực tại

Lịch sử lại tiếp diễn, một cuộc chiến tranh bom mìn nữa lại nổ ra, một thương trường đầy máu me xuất hiện và hậu quả của nó thật nặng nề (này, đang nghĩ gì thế. Đừng nghĩ theo nghĩa đen nhá, nghĩ theo nghĩa bóng đi, bom mìn là bụi, đất đỏ. Còn những cái sau các bạn tự nghĩ đi. Hehe, thực ra là tác giả chưa nghĩ ra)

- Cộp...cộp...cộp_ tiếng giày cao gót nện vào nền nhà càng lúc càng rõ hơn. Đối với người khác, nó bình thường lắm, nhưng sao với lớp ‘dê’ no.1 này, nó lại có 1 sức ảnh hưởng ko hề nhỏ, khiến 20 thành viên đứng hình, dừng ngay cái phi vụ cao cả mà chúng đang làm lại.

- 5...4...3...2... _ hơi thở gấp gấp, xen lẫn tiếng đếm bối rối của chúng... 40 con mắt như muốn nhảy ra ngoài (phòng khám mắt lại được dịp đông vui rồi mấy bạn ơi ời ơi)

Rốt cuộc thì điều gì, điều gì lại khiến cho những bậc thiên sứ, thiên tài của những thiên tài, huyền thoại của những huyền thoại, sư phụ của những người phi thường, những con người mà cả Obama, Bác Hồ cũng phải nể phục (bác cho cháu xin lỗi ạ, cháu chém hơi quá, đêm Bác đừng về ám cháu, cháu sợ ma lắm) ... lại phải khiếp sợ như vậy. Nghĩ xem, ai lại to gan lớn mật dám cả gan làm cho các tiền bối của chúng ta sợ chứ, chẳng lẽ họ lại muốn lên mặt trăng hái sao ...

5. Chương 04

Cầu vồng 7 sắc thứ tư : Sau cơn mưa... trời có hừng sáng

- Các... các... em đang làm gì đây hả??? _ Sự tức giận ngấm và da thịt người đó khi nhìn thấy bãi chiến trường đầy lửa này, nhưng vẫn cố trưng ra bộ mặt dịu dàng

1 phút ... hình như là đã quá đủ. Như không chịu được sự ngột ngạt bủa vây lấy cả lớp học, Trúc Hy mới lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tất cả

- Dạ... em xin lỗi cô... Hỳ hỳ tất cả là lỗi do em nên có gì thì cô cứ phạt mình em thôi_ giọng điệu có chút trầm xuống, Trúc Hy nói tiếp những gì đang nghĩ trong đầu_ Là lớp trưởng mà không quản được lớp, em thấy có lỗi vô cùng (cao thượng qua ha, định làm anh hùng trường học chắc)

- Mà thôi, không có gì đâu em_ cô chủ nhiệm nhìn Trúc Hy hết sức dịu dàng (có vấn đề gì ở đây thì phải). Nhanh chóng lấy lại nét dữ dằn trong tích tắc, cô chủ nhiệm hay còn gọi là ác ma học đường quay sang tụi nó_ Còn các em, lo mà dọn dẹp lại đi_ giọng nói nghe có vẻ bình thường nhưng âm khí của nó thì không hề bình thường chút nào.

Nói xong, bà bước đi, bỏ lại đằng sau những cái nhìn... bình thản của các học viên lớp ‘dê’. Ngày nào cũng như vậy, buổi sinh hoạt nào cũng cứ được nghe nhạc vàng miễn phí, có hôm tụi nó còn phải đăng kí suất cơm trưa tại lớp luôn. Nhưng không biết vì sao, ác ma lại hiện đột xuất như thế, chắc là ăn nhầm bã chó hay thuốc trừ sâu gì gì đó, nói chung là đại loại như vậy.

Hì hục, hì hục lao động không công, cuối cùng thì lớp học cũng lấy lại được vẻ sáng bóng như lúc đầu

“Tùng... tùng... tùng” – 3 tiếng trống đáng ghét lại vang lên, không kịp để tụi nó nghỉ ngơi gì nữa, đúng là số đen như mực mà (ý, chị gì đó ơi, mực còn có cả loại màu xanh + đỏ nữa ạ). Học sinh từ các lớp nhón nhào nhón nhào túa ra như bầy ong vỡ tổ, chẳng bù cho đáng về *bơ phờ, bơ phờ* của tụi nó. Nhanh chóng yên vị trên chiếc ghế thân yêu, lớp ‘dê’ mới hoàn hồn, không hện mà đùa nào đùa nấy đều cùng nhau hướng về một suy nghĩ mà chẳng ai biết, trừ họ.

Giọng thầy hiệu trưởng vang lên đều đều... ru tất cả các học viên vào giấc ngủ sâu, cùng những giấc mơ ảo. 1 tiếng trôi qua, đối với tụi nó như cả ngàn thế kỉ, thầy hiệu trưởng mới tha cho tụi nó. Gương mặt đứa nào đứa nấy đều ủ rũ thấy rõ (kết quả của 1 tiếng đồng hồ ngồi ngoài cái tiết trời 42 độ). Chưa kịp để thầy hiệu trưởng nói hết câu, đã nghe thấy tiếng hét khinh thiên động địa của tất cả các học viên như bù đắp

Đó là những gì tội nó đã, đang và vẫn tiếp tục nhìn, không có dấu hiệu nào chứng minh là tội nó sẽ thôi ngay cái việc giương đôi mắt vô tội dán vào mặt bà chủ nhiệm hoặc là nơi bà ta đang ngự trị

- CÁC ANH CHỊ CÒN XEM TÔI RA GÌ NỮA KHÔNG H...Ả...? KHÔNG ĐỂ CHO TÔI YÊN MỘT BUỔI ĐƯỢC H...Ả...? KHÔNG QUẬY LÀ MẤY ANH CHỊ KHÔNG SỐNG NỔ HAY SAO H...Ả...? HAY LÀ MUỐN TÔI NỔ ĐIÊN LÊN THÌ MỚI VỪA LÒNG H...Ả...?_ đây mới đúng là bản chất thật của ác ma, bả vắn volume to khủng bố, ngoại cỡ chứ chẳng chơi. Lời nói đi kèm với hành động, sau mỗi chữ H...Ả... là bà ta lại đập mạnh thước xuống bàn, ánh mắt hằn lên tia dữ dần đáng sợ. Có khi nào ác quỷ đã tái xuất giang hồ... Mà cũng may, lớp ‘dê’ là lớp chọn của một trường điểm thì việc có hệ thống cách âm chất lượng cao bao quanh lớp là một chuyện đương nhiên (chỉ mình lớp nì thôi nha). Vì vậy, không một ai biết những trò quậy phá tưng bừng của tội nó và những âm thanh cực kì vui nhộn phát ra một cách quái dị, những âm thanh ‘du dương, êm ái’ của ác ma học đường

Lớp ‘dê’ vẫn chưa thoát khỏi tình trạng đơ thì một âm thanh khủng bố nữa lại tiếp tục bùng nổ, thu hút mọi ánh nhìn của những gương mặt sáng sủa đang hiện diện trong phòng học này. Kì thực là rất sock. Ác ma học đường đây ư. Hiện tại thì hình ảnh này chắc sẽ ghim sâu vào tâm trí mỗi con người nơi đây, là một mảng chiến công hào hùng trong lịch sử của lớp ‘dê’. Nghĩ xem, cô chủ nhiệm – một con người dữ dằn, trong từ điển không có từ “smile”, có uy lực nhất trường đối với lũ học trò quậy phá, mà giờ đây, ôi thôi rồi, mất hết cả hình tượng, trông cô lúc này thật thảm thương và cũng thật ấn tượng – hình ảnh một người phụ nữ, mỏng và đầu đang yên vị dưới nền đất thơm mát tươi sáng, mỗi chân mỗi nơi, nhưng nơi ở đây lại rất đặc biệt, chiếc ghế bị gãy làm đôi, một chân đang bị mắc kẹt trong chiếc ghế kia, còn một chân đang sống soài trên chiếc bàn giáo viên đầy quyền lực, ánh mắt giờ đây trở nên hoang mang, vương một chút gì đó bất ngờ. Tất cả nhập hồn về với xác và bắt đầu tràng cười như điên như dại. “Rắc... rắc” – hình như lại một thứ tiếng nào nữa cho thấy sự bất ổn nơi phòng học lớp ‘dê’ này. Chiếc bàn cao cấp được làm bằng gỗ lim chất lượng cũng đã và đang nứt ra, chung một số phận với chiếc ghế thân yêu kia. Một lần nữa, tiếng “rầm” lại vang lên, đây chính là bản hòa ca của chân ác ma và chiếc bàn gãy. Ác ma mặt mày xanh lét như tàu lá chuối, bất tỉnh nhân sự ngay lập tức. Giờ đây, tràng cười vẫn tiếp tục, hả hê hơn, thích thú hơn, say đắm hơn, thoải mái hơn và nhiệt liệt hơn. Và chính xác hơn, đây chính là trò chơi do tội nó đề ra, mất bao nhiêu công sức, bao nhiêu ngày mất ăn mất ngủ để nghĩ cách. Không ngờ kế hoạch lại diễn ra nhanh gọn hơn tội nó tưởng, bởi những cái đập bàn hung hãn của ác ma. Xem chừng, đây là gây ông đập lưng ông cũng nên. Nhưng hình như, vấn đề đã đi quá tầm kiểm soát của tội nó thì phải

- Minh Nhật, gọi cấp cứu nhanh lên_ giọng nói chắc nịch, dứt khoát của nhỏ Trúc Hy đi vào tai từng đứa

- À... ừ _ Minh Nhật thoáng giật mình khi nghe tên mình được xướng lên bởi chất giọng làm người khác phải sợ

“Tút... tut.... Alô, chú cho người đến trường cấp II - Angels Academy nhanh nhé, lớp 9D đây ạ, có chuyện gấp” . Hết sức nhanh gọn, Minh Nhật đập máy luôn, không kịp để người ở đầu dây bên kia ú ớ gì thêm (sợ tốn tiền điện thoại đây mà)

“Rú.....rú.....rú” – một chiếc xe cảnh sát đậu ngay cổng trường Angels Academy, một đoàn người trên chiếc xe chạy xuống, nét mặt thoảng căng thẳng và vội vã, đoàn người nhanh chóng kéo vào lớp 9D – lớp học nổi tiếng nhất trường với bề dày thành tích. Sao họ lại có mặt ở đây nhỉ? Hay là... có ai báo với cảnh sát về vụ CỐ Ý GÂY THƯƠNG TÍCH VỪA RỒI CỦA TỘI NÓ ...

Bước chân dồn dập, cứ thế tiến thẳng vào lớp 9D, khiến nhiều người không khỏi tò mò nhưng cũng không dám đi theo...

- Cho chú hỏi đây có phải là lớp 9D – học viện Angels Academy không?

- Dạ, phải nhưng có việc gì không ạ _ Băng Di mạnh dạn ra hỏi

- Có người bảo bọn chú đến đây có việc khẩn cấp mà _ ánh mắt khó hiểu của lớp ‘dê’ chiếu thẳng vào người chú cảnh sát

Chẳng lẽ đứa nào dám hại tội nó vào trại giam. Nhưng là đứa nào với được, tội nó đâu có thù oán với ai,

cũng chưa từng có hiềm khích với người nào mà. Huhu, con đang còn trẻ lắm, chưa muốn vào tù đâu, đang còn phải kiếm gấu nữa cơ, phải báo hiếu với cha mẹ nữa...

7. Chương 06

Cầu vòng 7 sắc thứ sáu: Đã đến lúc phải lớn thật rồi...

Những khuôn mặt ngờ nghệch, ngổ ngổ được trưng ra dưới con mắt của chú cảnh sát...

- Lúc này có một cậu thanh niên, gọi cho chú, bảo đến đây nhanh, còn đây là số của cậu ta

01262xxxxxx. WHAT?????? Số của Minh Nhật mà. Sao lại có thể. Đến cả chủ nhân của việc này cũng đang hết sức tò mò và khó hiểu. Minh Nhật liền lôi chiếc để iu của mình ra...

OMG, CÁI-GÌ-ĐÂY. Cậu cố mở to mắt và cầu mong gì cậu vừa thấy chỉ là ảo giác. “113 ư”. Chẳng lẽ là cậu gọi nhầm. Những cử chỉ đáng ngờ ấy của Minh Nhật không thể nào qua được con mắt tinh tường của lớp ‘dê’ no.1 này. Tất cả ánh mắt nghi hoặc đều đổ dồn về người cậu bạn, như một hành động để kiểm chứng cho những thứ mình vừa nhìn thấy, rằng đây không phải sự thật. Nhưng... ánh mắt tỏ con của Minh Nhật đã minh chứng cho tất cả, cậu bạn đã bấm lộn số 5 thành số 3 nên, mới có sự xuất hiện đột ngột đầy bất ngờ của những chú cảnh sát này.

- Hỳ hỳ, cho em sorry mấy đứa bạn iu quý dễ thương đáng yêu của em nhiều nhiều luôn_ Nói đoạn, Minh Nhật gãi đầu gãi tai, cười gượng gạo ra chiều có lỗi. Rồi, tiếp tục dùng giọng nỉ non con gà con của mình quay sang chú cảnh sát_ Cho cháu xin lỗi các chú, tại này vội quá nên cháu gọi nhầm cấp cứu thành... thành... công an. Đã mất công các chú đến đây, cháu thấy có lỗi vô cùng..._ giọng điệu trở nên trầm xuống chút ít (lại dùng dương đông kích tây đây mà)

Giờ đây, trong người những chú công an này, một mớ bòng bong hỗn loạn, một mớ cảm xúc dây rợ, vừa buồn cười lại vừa tức, lại xen chút sững sờ và ngạc nhiên đến khó tả. Chẳng biết phải làm và nói gì, họ bước đi dưới các con mắt xấu hổ của lớp ‘dê’ huyền thoại, đường đường là một lớp học thiên thần, một vương quốc kì diệu mà giờ lại có những giây phút mất mặt như vậy đây. Không cần nói, ai cũng biết, kết cục của Minh Nhật rồi đây. Thật không may cho cậu bạn, ở đây lại toàn là sát thủ hành nghề lâu năm nữa... Nhưng cũng may mắn cho lớp ‘dê’, tụi nó đứng chắn hết cửa lớp nên chú cảnh sát không nhìn thấy những hiện tượng kì quái bên trong, không thì tụi nó lại chuẩn bị đi bóc lịch tập thể rồi

Nhanh chóng sải chân bước trên mặt sàn lạnh ngắt của chiếc bệnh viện kiêu sa mà lạnh lẽo. Tụi nó hiện giờ đang đứng trước cửa phòng cấp cứu nơi ác ma – người tụi nó ghét một thời, còn giờ thì không biết đang nhắm nghiền con mắt lúc nào cũng hằn lên tia giận dữ đáng sợ, thật thanh bình, cứ phó mặc sự sống cho thời gian. Trên mặt đứa nào cũng có nét hoang mang khó tả, nhưng bề ngoài vẫn bình thản, một cách quái dị. Đã 3 tiếng trôi qua, cánh cửa vẫn im lìm như vậy. Vẫn đóng thật chặt, vẫn thản nhiên hết sức, vẫn cứ cá cược với thời gian, định thử sức kiên nhẫn của tụi nó sao. Nhưng cánh cửa vẫn biết không nên chọc giận sư tử, bác sĩ từ phòng bước ra, đôi mắt mệt mỏi như sáng lên, đi đến chỗ tụi nó, đẩy gọng kính lên, nói bằng chất giọng khàn khàn, ôn nhu nhưng cũng khiến người khác phải kính nể:

- Bệnh nhân giờ đã không sao rồi, nhưng tạm thời phải nghỉ ngơi một thời gian, không được đi lại nhiều để xương có thể hồi phục lại hoàn toàn. Các cháu giờ có thể vào thăm bệnh nhân. Không còn việc gì nữa thì ta đi đây

- Dạ, tụi cháu cảm ơn bác sĩ_ Hạ Bằng lên tiếng, mỉm cười với vị bác sĩ già đáng kính kia.

Mỉm cười đáp trả, vị bác sĩ quay lưng bước đi

Tất cả bước vào phòng bệnh một cách chậm rãi, nhẹ nhàng, cô chủ nhiệm đang ngủ. Nhìn cô ngủ thật là xinh đẹp mà, cô giờ đã 25 tuổi, nhưng vẫn chưa hiểu được cái khái niệm hẹn hò đơn giản kia. Mắt cô nhắm, không còn là khuôn mặt của ác ma nữa, khuôn mặt thanh tú thoáng nét yên bình. Chúng mỉm cười, chúng đã không còn ác cảm với cô chủ nhiệm nữa, nhưng cái tên ác ma thì vẫn không thể nào thay đổi được, cả

những trò nghịch ngợm của chúng nữa. Phải chăng tụi nó đã sai khi biến mọi chuyện trở nên phức tạp. Cô chủ nhiệm tuy hơi dữ dằn (như con hổ đói mà còn hơi), hay mắng tụi nó nhưng thực sự cô yêu chúng rất nhiều. Cô luôn phải chịu những cuộc đấu tranh vô mồm của tụi nó, những trò nghịch ngợm qua đàng của tụi nó, nhưng cô không bao giờ kể cho ai nghe về những việc mình đã, đang và sẽ phải chịu. Với danh hiệu một giáo viên giỏi, ưu tú trong trường (trường nì, ai cũng ưu tú hết mà) ngay từ khi mới bước chân vào cổng trường học viện thiên thần này, cô đã được phân công chủ nhiệm một lớp học xuất sắc, nơi hội tụ của những thiên tài mà ai cũng cho là ngoan ngoãn. Tụi nó biết chứ, biết cô yêu tụi nó đến chừng nào chứ. Tụi nó đã đủ lớn để hiểu được những chuyện đó. Nhưng tại sao cô lại nghiêm khắc như vậy thì tụi nó vẫn chưa biết. Có lẽ, sau khi cô ra viện, tụi nó sẽ thay đổi, thử làm học sinh ngoan một lần xem sao. Tụi nó sẽ thuận phục cô (thuận phục nghe giống như dùng cho vật ý, mà ở đây lại là cô chủ nhiệm =) @__@) trở thành một người con gái cực kì teen. Biết đâu, sau này, cô lại rất gần bó với tụi nó thì sao...

8. Chương 07

Câu vồng 7 sắc thứ bảy: Thất vọng hay hạnh phúc???

Hôm nay, Trúc Hy đến lớp trong một tâm trạng vui tươi lạ kì, vừa đi vù hát líu lo, nhảy chân sao nữa chứ, coi bộ yêu đời lắm đây, nhắm tịt hai mắt lại một cách thoải mái, nhò vươn hai tay ra hít lấy hít để không khí trong lành của buổi sớm mai. Từ từ mở hai mắt ra, không ngờ trên đời cũng có thứ gì đó gọi là niềm vui. Cảm xúc dâng trào mãnh liệt, nhò thấy yêu cuộc sống tươi đẹp này làm sao (t/g: ô, tươi đẹp lắm rồi, chừ không cần nói, ai cũng biết. Trúc Hy: Đây..... mới sáng sớm đây nhé, đừng làm ta mất hứng_ nhò rít qua kê rằng. t/g: vậy sao? Hay có người lại đang..... * chuẩn bị tư thế*... giận cá chém thớt đây... *chạy*...) Chẳng qua, hôm nay là sinh nhật nhò nên nhò mới lập thành tích đi học sớm nhất trong năm thôi, chứ như mọi hôm, chắc giờ nhò lại đang 'say sưa giấc nồng', rồi tí nữa lại nhâm nhi trà hảo hạng với thầy hiệu trưởng (đó, ở kí túc xá rồi mà còn vậy, chừ ở nhà chắc nhò bỏ học luôn mất). Nhò đang ức chế đây, vì từ sáng đến giờ chưa có ai chúc mừng sinh nhật ý mà (t/g: bà bị điên à, ai đời lại dậy từ lúc 5.30 a.m để chúc mừng sinh nhật con điên như bà. Trúc Hy: Grừ... grừ... người được lắm). Cuối cùng thì cuộc sống tươi đẹp lại kết thúc tại đây, nhò bước vào lớp, chẳng thấy đứa nào, cứ tưởng là bước vào lớp, các bạn sẽ bắn pháo và hát bài happy birthday, rồi tặng quà cho nhò chứ, còn có cả những ánh nến lung linh huyền ảo nữa. Nhưng thực tại, chỉ là 4 bức tường lạnh ngắt màu đen tối. Thất vọng mãnh liệt, nhò nằm dài xuống bàn và chờ đợi, một phép màu sẽ hiện ra...

*30 phút sau...

Tất cả đã tập trung đông đủ, 19 cái xác bước vào lớp. Và, ô kìa, chẳng thấy hộp quà nào, ánh nến, pháo, bài hát happy birthday.. cũng chẳng thấy đâu. Mọi người vẫn ai làm việc nấy, còn chẳng biết đến sự có mặt của Trúc Hy nữa là.

- Lớp trưởng ới ời ời... _ Minh Nhật niềm nở, háo hức như thằng điên trốn trại

- Hửm... _ Trúc Hy giật mình quay đầu lại, đôi mắt sáng lên. Có lẽ, Minh Nhật đang chuẩn bị tặng quà cho nhò

Minh Nhật ngậy người ra, sao hôm nay nhò lớp trưởng lại cười tươi như hào quang rực cháy thế nhỉ, chẳng lẽ con này bị khủng...

- Ê, ông... _ Trúc Hy thoáng ngạc nhiên khi thấy hành động kì quái của cậu bạn Minh Nhật. Còn không mau tặng quà cho nhò đi lại còn đứng đó làm gì nữa không biết

- À... _ Minh Nhật thoát ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ trong con mắt sáng rực của lớp trưởng_ Sao hôm nay bà đến sớm vậy, có việc gì à ?

Câu hỏi như một lưỡi dao cứa vào tâm hồn thơ dại của Trúc Hy. Nhò muốn khóc, nhưng nước mắt lại chảy ngược vào trong, đau lòng quá đi. Nói xong, Minh Nhật bước đi.

- Còn nữa, tôi quên mất __ Tự nhiên, Minh Nhật quay đầu lại, hành động đó đã khiến Trúc Hy một lần nữa cảm thấy đầy hi vọng __ Bà có cần tôi mua thuốc tránh dịch khủng cho không? __ Lần này, trái tim nhỏ bị vỡ vụn, chờ đợi à, để làm gì khi chẳng có đứa nào nhớ sinh nhật của nhỏ, ngay những đứa bạn rất thân của nhỏ cũng vậy.

Tâm trạng Trúc Hy trùng xuống, não nề đến nghẹt thở vì những đứa bạn vô tư lự của mình. Nhìn quanh lớp học một lượt, vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, nhỏ khẽ thở dài và nằm ngục xuống bàn suy nghĩ (thực ra là ngủ đấy ạ, nói suy nghĩ cho oai thôi, chuẩn 100% luôn)

*11h 50' phút đêm

Một nhóm người, bao gồm cả nam lẫn nữ tập trung đông đủ trước cửa phòng cô bạn Trúc Hy, bấm chuông loạn xạ (em chém đấy ạ. Kí túc xá mà có chuông thì em đi ăn xin liền). Khi cô nàng hung hăng ra mở cửa để trừng trị đứa nào dám phá giấc ngủ ngàn vàng của bốn tiểu thư đây. Nhưng oái ăm thay, chẳng thấy đứa xó nào cả, chỉ thấy một tờ giấy để lại , vẽ hình mũi tên chỉ lên trời. Nếu không phải sôi máu, muốn tìm ra kẻ nào dám cả gan như vậy thì chắc giờ này cô nàng đã chần trong chần từ lâu rồi. Nhỏ nhìn lên bầu trời sâu thẳm đen hun hút kia, rất nhiều sao, chúng lại còn lấp lánh nữa chứ. “Đoàng...doàng” – một quả bóng bay phát sáng, đang từ từ bay lên, kèm theo dải chữ ‘HPBD TO TRÚC HY’ to đùng. Nhỏ mỉm cười hạnh phúc, nhỏ đã đoán ra chủ nhân của việc này cũng như người mà mấy giây trước nhỏ đang muốn bóp cổ hẳn cho chết đi rồi. Đúng lúc đó, một chiếc xe chở con gấu bông rất to, to hơn cả nhỏ cơ đi tới. Minh Nhật cũng đi tới...

- Quả của tôi nhé!!!

Trúc Hy cười __ Gấu to thế này thì tôi ôm sao được __ vừa nói, cô nàng vừa chỉ chỉ vào con gấu bông to đùng đang phải vật lộn trên vai

- Gấu không ôm được thì ôm chủ của nó cũng được __ Minh Nhật nhe răng cười, đều đã man

- E... hèm...Ông này chỉ được cái lợi dụng, định tổ tình lớp trưởng bằng giá à, nhưng cũng phải để lúc khác chứ, bọn tôi không bị mù đâu __ Hạ Băng bước ra từ lùm hoa gần đó, lườm lườm Trúc Hy. Bà này là chuyên gia phá dối, định làm kì đà cản mũi à __ Tặng bà nè __ Hạ Băng đưa một hộp quà nhỏ nhỏ xinh xinh, thất chiếc nơ hồng nhìn rất bắt mắt cho Trúc Hy (hộp nhỏ nhưng giá trị của nó không nhỏ đâu nha, xem chừng đây là kim cương cũng nên)

Vậy là đồng hồ điểm đúng 12h, kết thúc một ngày đáng nhớ đối với Trúc Hy. Nếu lúc sáng nhỏ cảm thấy thất vọng bao nhiêu thì giờ lại hạnh phúc bấy nhiêu. Bạn của nhỏ rất tình cảm, không vô tâm giống nhỏ nghĩ, là muốn tạo bất ngờ cho nhỏ nên mới vờ như quên sinh nhật nhỏ thôi. Chứ ngày sinh nhật của từng đứa trong lớp, tụi nó rõ như in, nhớ dai còn hơn cả sinh nhật mình nữa cơ.

Cảm ơn mọi người trong những ngày vừa qua đã theo dõi truyện của Windyy. Mong rằng các bạn sẽ thích truyện của mình. Những lượt view của các bạn sẽ trở thành nguồn động lực duy nhất đối với mình. Các bạn hãy tiếp tục giảm stress bằng cách theo dõi truyện này nhé. Mình đảm bảo 100% rằng ở các chap sau, các bạn sẽ cảm thấy vui, hay nhớ về những kỉ niệm học trò thơ mộng và cả những mối tình đầu thời học sinh hoặc cũng có thể là nỗi đau của dân f.a nữa chứ nhĩ. Nói trước, truyện của mình cực kì gây thơ trong sáng bởi windyy là người như vậy mà. Iu các bạn nhiều *mua mua*

9. Chương 08

Cầu vòng 7 sắc thứ 8: Thời gian vô cảm...

Liệu dòng chảy thời gian sẽ dừng hay lại tiếp tục quay...

Trong không gian yên tĩnh của sân trường bé nhỏ (cái trường rộng gần 50000m2 rồi còn la nhỏ), một cái bóng cùng thân hình mảnh khảnh đổ dài xuống nền gạch nắng chói. Tưởng chừng như thời gian sẽ dừng lại mãi đây, trong vô thức một cách nào nề đến cay đắng. Người ta thường nói thời gian là vàng bạc, mà sao đối với cậu bạn này giờ đây thời gian là một thứ gì đó khô khan, mơ hồ và khó hiểu... Mở từng trang sổ nhỏ

đang yên vị trên bàn tay trắng mịn, to rộng (nhìn qua cũng biết là công tử bột), bắt chợt trên khóe môi ai kia khẽ nở một nụ cười tinh quái, ánh mắt buồn rầu vô thức nhìn về một khoảng không hư vô bỗng trở nên khó đoán. Hai chữ “Lưu bút” đập ngay vào con mắt tinh quái kia. Phải rồi, Thiên Duy sẽ viết lưu bút, giờ cũng chuẩn bị hết lớp 9 rồi còn gì (mới khai giảng xong mà bố ơi), cậu sẽ tạo cho các bạn một kỉ niệm nho nhỏ, để các bạn không thể quên đứa bạn đáng yêu xinh trai này được, dù là ấn tượng tốt hay xấu cũng được, chấp tuốt. Cậu sẽ tặng quyển sổ này cho tụi nó. Lại một nụ cười giết người nhưng nhẹ như không nữa xuất hiện trên khuôn mặt sát gái lắm kể đa mưu kia. Trang tiếp theo, lại tiếp tục hiện ra mơ hồ. Vẫn là những nét chữ thẳng đều bắt mắt. Thiên Duy cầm bút lên, cẩn thận di chuyển bàn tay một cách điệu nghệ thành những con chữ thẳng tắp, đẹp đến mê hồn, đến tuyệt vời, đến ngỡ ngàng, đến... đau lòng. Dừng lại một chút, gương mặt suy tư đắm chiêu suy nghĩ, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại như đang phải nghĩ ngợi gì đó khó khăn lắm (chuẩn bị đón bắt ngỡ đi nhá)

* Chú thích một chút nhé, khỏi phải để các bạn thắc mắc nhiều. Hôm nay là ngày lễ của những chú heo và vì vậy, ngay lúc này đây, vẫn đang còn nhiều người tình nguyện gia nhập đội heo con tham ngủ. Chủ nhật đến rồi, chủ nhật đến rồi, em nằm trong chăn em hát líu lo, à ơ con heo tham ngủ, ta sẽ gia nhập đội của các người, chào ngày mới, đón ánh nắng.. hoàng hôn buông xuống... í a câu hát... Tụi nó đều đang ở nhà ngủ (dậy từ 7h ở kí túc xá rồi lại di cư về nhà say giấc nồng tiếp ý mà)...

Thiên Duy sợ, cậu sợ rằng không làm điều ấy ngay lúc này thì sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa, bởi nó quan trọng lắm, đối với cậu và cả những con người đang nằm trong chăn ngủ một cách vô tư mà không hề biết có một đợt động đất đang ngầm ngầm hình thành...

Thiên Duy lôi chiếc Ipad (trường không cấm dùng điện thoại+máy tính) từ trong túi ra, mới có 8h sáng thôi à. “Choang” – một bóng đèn hiện lên trong chiếc não đầy chất xám kia. “8h 30 phút ngày hôm nay, tất cả tập trung tại nhà tôi, nếu còn muốn có suôn sẻ cả quãng đời còn lại – thiên sứ là ta đây – Thiên Duy” – đó chính là dòng tin nhắn giết người tuy ngắn gọn mà súc tích, do Thiên Duy gửi cho tất cả những đứa bạn ‘iu dẫu’ ...

Quả là giờ giấc chuẩn từng giây, ‘mới’ có 8h 29 phút 59 giây mà tất cả đã tập trung đông đủ trước căn biệt thự 10 tầng đem theo một màu tro lạnh lẽo. Đứa nào đứa nấy đều trưng ra bộ mặt nuối tiếc, còn những một giây liền, biết thế ở nhà ngủ thêm 1 giây nữa (còn những 1 giây lặn kia á... úi chao... chắc em phải đi phẫu thuật tim thôi). Bước vào nhà như những chủ nhân thực thụ, tụi nó không bấm chuông gì hết, xông thẳng đến cửa chính luôn, mở ra rồi tiếp tới thang máy, bấm lên tầng 5, mở ra và đi thẳng. Sau đó, đập phăng cánh cửa vô tội trước mặt một cách chuyên nghiệp. Căn phòng này rất rộng, khoảng 150m2 gì đấy. Chưa đầy 5 giây sau, đứa nào cũng tìm được những vị trí thích hợp ỉnh để tiện lợi khám phá và hành động. Còn chủ nhân của căn biệt thự, vẫn ngồi đấy, trên chiếc giường thân yêu cùng bịch bím bím cỡ bự. Nhưng đó chỉ là hình ảnh của 5 giây trước, còn bây giờ à, bịch bím bím đã không cánh mà bay và chỗ ngồi hiện tại của cậu bạn đáng thương Thiên Duy đang là sàn nhà sáng bóng còn thơm mùi sơn-lai lau sàn công nghệ mới. Cậu như hóa đá, gương đôi mắt bé nhỏ tội nghiệp kia, dán vào cánh cửa – nạn nhân của những kẻ vô công dỗi nghề. WOA... thật là hoành tráng làm sao, đây là cánh cửa thứ 20 trong tháng đã phải thăng thiên dưới những cú đá chuyên nghiệp của tụi nó mặc dù hôm nay mới có 21, cứ mỗi lần bọn quý này đến nhà chơi thì tài sản của cậu coi như đi phân phát tích đức cho từng đứa một... Hix...hix.. sao số con nó khổ quá vậy trời...

- Vào vấn đề chính đi bạn ơi_ Minh Nhật cất giọng, pha chút sự tò mò

- Đúng đấy, nhanh đi bạn hiền_ Bằng Di hưởng ứng, mỉm cười như nhìn thấu tâm can của cậu bạn thân

Thiên Duy cuối cùng cũng chịu đứng dậy, bước về phía tủ sách cao chót vót phòng bên cạnh. Chắc ông này cũng chăm học lắm đây, nhìn cái tủ sách dày đặc sách thể kia mà nị. Nhưng chao ôi, cái gì đây ‘Chú khủng long của Nobita’, ‘Nobita và lịch sử khai phá vũ trụ’ ư??? Có tin được không đây, một người luôn nổi tiếng với sự thông minh hơn người lại như vậy, đúng là nhiều sách thật đấy, nhưng sách ở đây lại là sách truyện, toàn Doraemon với Doraemon, chẳng có truyện gì khác (giống windy ghê ta). Nhớ lại lần trước, Bằng Di tốt bụng đem cuốn Conan của mình tự ý nhét vào tủ truyện Doraemon của Thiên Duy cho nó rục rở. Ai dè, Thiên Duy sợ đến nỗi còn không dám cầm vào cuốn truyện, dù trời sáng hay trời tối, hễ đi đến đâu là cậu lại bật điện sáng choang đến đó, phải bảo người giúp việc cầm đem đi đốt thì cậu mới yên tâm. Nhưng sau hôm đó, cậu vẫn còn bị ám ảnh, đi đâu cũng phải có người đi kèm, đến đi vệ sinh cũng phải kêu mama dẫn

đi (hotboy ơi là hotboy, chắc mấy ẻm fangirls mà biết được chuyện này thì hotboy sớm ế thôi). Bất giác, trong tiềm thức, Băng Di lại cười khi nhớ đến khuôn mặt sợ sệt đó của Thiên Dục.

- Bà làm gì mà cười nhiều vậy? Coi chừng bị hiểu lầm đó__ Vũ An nói như chế giễu. Đó, như vậy đó, lúc nào anh chàng Vũ An cũng mở đầu cho những màn kịch nói không biết mỗi miệng và cái nhận được, chỉ là phi nghĩa

- Tôi bị khủng giống ông rồi nè__ Băng Di thoát ra khỏi cái mê cung đáng xấu hổ của ai kia

- Hotboy của những hotboy như tôi mà bà nói bị khủng hả. Có tin tôi gọi mấy em fangirls của tôi đến xử lí bà hông?__ Vũ An vênh mặt

- Trừu ui, ông tưởng ông có fangirls mà tôi không có fanboys chắc, mấy chàng ấy còn đẹp hơn ông gấp nghìn lần

- Chỉ đáng xách dép cho hoàng tử này thôi nhá

- Vậy mấy em fangirls của ông đấy, về nhà bảo chúng chỉnh sửa lại đi là vừa, phải học tập công chúa Băng Di tôi đây nè

- Côggggggggggg chúaaaaaaaaaaaaa__ Minh Nhật kéo dài giọng

- Phiên âm là con chó__ Vũ An nhanh trí, dùng ánh mắt cảm kích nhìn Minh Nhật

- Đừng nhìn tôi như thế, ớn qua mẹ ơi__ Minh Nhật ra vẻ sợ sệt, đề phòng

- Tôi không bị less giống ai đâu ông ơi, mà tui có bị thật thì ông cũng không đủ sức quyến rũ tôi đâu __ Vũ An

Minh Nhật cứng họng, không nói được lời nào. Rồi kể đến sau cũng không thể thay đổi được vận mệnh của kẻ đi trước, ngược lại còn bị què một vố. Băng Di từ khi Minh Nhật cất giọng baby đáng đánh đòn của mình ra đã hăng máu lắm rồi, mặt đỏ phừng phừng như muốn thiêu trụi mọi thứ

- DƯƠNG MINH NHẬT!!! ông được lắm

- Tôi biết tôi được từ lâu rồi, xem ra danh sách fangirls của tôi lại có thêm thành viên mới__ Minh Nhật hí hửng

- Các ông... các ông...__ Thực sự là núi lửa đã và đang phun trào

- Bọn tôi còn trẻ lắm, chưa muốn làm ông đâu__ Vũ An

- Nghĩ làm sao mà các ông – hai đứa con trai khỏe mạnh lại đi bắt nạt một cô bé yếu đuối, nết na, thùy mị, uyển chuyển, duyên dáng, dịu dàng, tuyệt vời, lịch thiệp – tôi đây được chứ__ Băng Di hớn hở lôi nguyên một tràng ra

- Thôi, bà ơi, lôi cả cuốn từ điển ra rồi__ Linh San đau lòng khi thấy những từ đó được Băng Di lôi ra triệt để và gán hết ỉnh

- Có ai cho tôi xin cái chậu__ Minh Nhật ra vẻ mặt mày bơ phờ

- Các ông đều là hotdog__ Băng Di lườm Minh Nhật và Vũ An đang đứng cười hả hê vì có thêm đồng minh mới

- Úi... úi... bà nghĩ làm sao mà lại gán ấy người này là hotdog chứ, có bắc thang lên cũng chưa bằng nó đâu__ Hạ Băng, nổi tiếng là cô nàng đam mê chó lên tiếng phản bác khi có người lôi loài chó iu quý của nhỏ ra mà gán ghép lung tung. Còn nhớ có lần, nghịch ngợm, nhảy vào cuộc cãi nhau rồi bị nói là chó, nhỏ không những không giận mà còn cười hả hê nữa cơ

Từ này đến giờ đã có người tuy không được diện kiến trực tiếp nhưng cũng nghe được hết cuộc cãi nhau của 3 nhân vật chính – Băng Di, Vũ An và Minh Nhật. Ngày nào cũng vậy, hình như đá xoáy nhau là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mỗi người bọn họ. Vũ An cứ như vậy, khơi nguồn xong cuối cùng kết quả nhận được cũng là sự thất bại thảm hại.

Và vấn đề chính ở đây là gì? Cái bí mật mà cậu bạn Thiên Duy đổ bao ‘xương máu’ và ‘tâm huyết’ để dựng lên và dành cho các bạn là gì? Hãy chờ ở chap sau nhé, nhanh thôi. (mình nói trước là chuẩn bị tinh thần đi nhé, bất ngờ lắm đấy. Mình ko rảnh mà đi tạo điều kiện kinh tế ấy ông bác sĩ tìm đâu)

... Và đừng bao giờ bỏ cuộc rồi lại phải hối hận. Bạn bỏ cuộc, có chăng là sự tự ti của bản thân hoặc sự hèn nhát của những kẻ yếu đuối mà thôi, đừng trách vì sao số phận quá nghiệt ngã, đẩy con người đi xa, bởi đó chính là quy luật cuộc sống, một khi bạn đã bước vào thì sẽ không thể dừng lại được, cũng giống như vòng quay thế kỉ vậy....

10. Chương 09

Cầu vồng 7 sắc thứ chín : Đám mây che mặt trời

Đến lúc không còn chịu được nữa thì Thiên Duy mới bước vào, xung quanh tỏa ra luồng hào quang rực rỡ hay nói cách khác là luồng sát khí nồng nặc. Cậu chưa bao giờ thấy hối hận như thế này, xót xa làm sao, thế này cũng giống như việc cậu gián tiếp đưa miếng sắt gần cục nam châm. Tự dưng rảnh rồi quá, lại tạo công ăn việc làm ấy vị bác sĩ hòng (anh nì đúng là có duyên với mấy ông bác sĩ, toàn là tạo cơ hội kiếm tiền ấy ông đó, hết tìm rồi lại đến hòng, không biết lần sau là gì nữa đây), để tha hồ cho tụi nó thể hiện bản lĩnh cá nhân, bản lĩnh chém gió không thấy bão...

- Rốt cuộc thì đây là nhà ai hả? Câm hết cho tôi nhờ

- Á, chủ của căn nhà, à của biệt thự mới đúng, nói cho bạn biết lí do gọi mọi người đến đây đi (nói cứ y chang phim kiếm hiệp)_ Vũ An ngọt ngào đến sờn gai ốc

- Được rồi, vào hết vị trí xem nào

- Vậy tại hạ mạo muội dám hỏi, chỗ ngồi của tiền bối ở đâu?_ Trúc Hy chớp chớp mắt đáng yêu, ra vẻ tò mò

- À, ừm..._ Thiên Duy bối rối, chỗ của cậu đã bị tụi nó chiếm từ khi bước vào đây rồi còn gì. Vậy, nói đúng ra, chỗ ngồi của cậu bây giờ là sân nhà sáng bóng còn thơm mùi sơn-lai công nghệ mới à. Hay à, không thể được, không thể được, cậu là chủ nhà kia mà, sao lại có thể được chứ. Nhưng biết làm sao được, cậu không đủ sức để chiến đấu, nghĩ sao mà lại kêu Thiên Duy bé bỏng ra uyển nhau với bọn mình đồng da sắt kia được, tính ý đồng hiệp yếu à, không có để thế đâu. Nghĩ đoạn, Thiên Duy bước lại gần giường, nơi chỉ mấy phút trước thôi, cậu vẫn đang làm bá chủ, xưng vương và chơi trò tự kỉ... Than ôi! Thời oanh liệt nay còn đâu (anh này cứ quan trọng hóa vấn đề lên). Hiện tại thì cậu đang đứng và tụi nó ngồi, cứ y như cậu là bậc gia nô vậy. Khẽ chìa cuốn sổ lúc này ra trước mặt các bạn, Thiên Duy mỉm cười khi tưởng tượng ra những gương mặt ‘vui tươi’ của tụi nó khi đọc cuốn sổ này, sắp có trò vui đây...

- Đây là sổ lưu bút của tôi, chúng ta sắp phải xa nhau rồi (nghĩ xa xôi quá bạn ơi, còn những 9 tháng 10 ngày kia – sao giống mang bầu vậy trời, nhưng cậu bạn đâu biết rằng, sự vô tình của cậu sẽ có thể trở thành sự thật, một dự thật không tầm thường, một nỗi buồn vô hình)_ Vừa nói, Thiên Duy vừa cười, một nụ cười có chút gì đó bí hiểm. Không ổn, chắc chắn có chuyện gì đang xảy ra ở đây

Không đợi các bạn tò mò quá lâu, Linh San đã giật lấy cuốn sổ một cách ‘êm ái’ và giở ra một cách ‘nhẹ nhàng’. Mở trang đầu tiên, “Lưu bút” đập vào 38 con mắt to tròn ‘ngây thơ’ kia bằng những dòng nét khá cẩn thận và đẹp mắt. Tiếp tục hành trình khám phá, trang thứ hai... “Ấm, ấm”... Tất cả như muốn bổ nhào ra sân nhà (ấy ấy chớ nóng vội), bởi vì, bởi vì... Sao lại có thể chứ. Hôm nay mới là ngày thứ 5 tụi nó bắt đầu học kì mới thôi nha, những tưởng hạnh phúc đã đi đâu mất rồi. Trớ trêu làm sao, Thiên Duy không nể nang tình bạn của tụi nó suốt 3 năm 4 ngày 8 giờ 10 phút 29 giây sao. Cậu đã đánh một đòn khá nặng nề vào trái tim yếu đuối của mỗi đứa...

Thế này là sao, chẳng lẽ tụi nó xúc động quá hay sao... Có ai nói cho tui biết với hem (có tác giả biết đấy, nhưng chap sau mới nói được. Đang có việc bạn nên chỉ viết được chap ngắn thế này thôi. Cơ mà, lại muốn

viết tiếp) Hãy để mọi việc sáng tỏ ở chap sau nhá...

Có những điều ta thấy chưa chắc đã là sự thật, bởi trên đời vẫn còn có cả sương mù, một loại sương mù không tên...

11. Chương 10

Cầu vồng 7 sắc thứ mười : Bí mật chưa thể bật mí

- Sao... sao... lại... có thể... chứ? _ Hạ Băng lấp bắp
- Hehe, đọc hết rồi đúng hông. Chuẩn bị hết năm học rồi (sâu xa quá hà), lo mà thực hiện đi chứ _ Trên khóe môi ai kia nở một nụ cười ranh mãnh
- Sở nợ? _ Minh Nhật nhú mày
- Ừm_ Thiên Duy tiếp tục trò chơi của mình
- Vậy... ý ông... lưu bút của ông là ... SỞ NỢ?_ Âm khí dồn hết vào hai từ cuối, Trúc Hy mơ hồ
- Không hổ danh là bạn của tôi

Tuy đã đọc hết cuốn sổ nhỏ đó rồi, nhưng tụi nó vẫn chưa tin lắm. Đến bây giờ, Thiên Duy đã nói vậy thì có cố cho nó thành không khí cũng chẳng được rồi. Đúng, shock toàn tập, một Thiên Duy hào hoa phong nhã, chưa bao giờ phải lo về kinh tế, hào phóng hơn người, nhà giàu tiền không biết để đâu cho hết đâu mất rồi... Chuyện đời đúng là khó đoán thật...

- Đến cả 500 đồng tôi vay ông từ hồi lớp 6 cũng tính ư?_ Băng Di khóc rùng trong lòng
- Tôi không thuộc dạng vị tha đâu
- Nhà ông nhiều tiền vậy rồi, giờ còn cần mấy đồng tiền rách của bọn tôi làm gì? _ Linh San bất ngờ vì cậu bạn trước mặt
- Có đi cũng phải có lại chứ nhỉ_ Thiên Duy ranh mãnh
- Sở nợ kiểu gì vậy, toàn nợ 200 đồng, 500 đồng, 1000 đồng vậy hà_ Hạ Băng bắt măn
- Vậy thì ông kêu bọn tôi trả kiểu gì đây? Thời này làm gì có cái thể loại 200đ với 500đ chứ, định chơi bọn tôi chắc?_ Vũ An suy tư
- Thế nên mới nói. Giúp tôi một việc thì tôi sẽ xóa nợ, bằng không thì tôi sẽ cho cả trường biết những công chúa và hoàng tử của họ đang trốn nợ

Tất cả rơi vào trạng thái nghi hoặc. Phải làm thế nào đây? Đồng ý hay không đây? Lỡ chuyện đó mà Thiên Duy nói là làm osin cho cậu thì sao nhưng nếu không làm thì về nhà phải cắt tóc đi tu mất. Huhu... sao ông trời ác quá vậy (ông trời: đừng có kêu ta, đó là do tác giả chứ bộ ***t/g: ui...ui...em sorry mà.. không phải lỗi tại em đâu...). Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng...

1 phút trôi qua...2 phút trôi qua... 5 phút trôi qua...

- Được. Nhưng phải việc bọn tôi có khả năng. Tránh những việc bôi nhọ danh phẩm của bọn tôi, tránh việc hành hung người khác hay trái với pháp luật, tránh... (ông này sau thi luật sư này)_ Minh Nhật nói như đúng rồi ý

Bọn kia, chẳng đứa nào nói gì, cứ mặc cho cái ý kiến của Minh Nhật. Thử một lần xem sao. Chứ bây giờ nhá, kêu tụi nó trả nợ nhá, mà 200đ với 500đ kiếm đâu ra được, lại còn có cả đồng xu nữa, mấy cái thể loại ấy giờ có còn thông dụng nữa đâu mà người ta sản xuất, chứ chẳng phải tụi nó tiếc gì mấy đồng lẻ đó đâu.

Thiên Duy biết thế nên mới cố tình làm vậy, tội nó đưa mấy tờ tiền chặn lại không chịu, thế không đúng là chơi nhau à. Chỉ còn cách là làm theo sự sắp xếp của bạn Thiên Duy ‘đáng yêu’ thôi, đường đường là thiên kim đại thiếu gia, thiên kim đại tiểu thư mà lại đi mắc nợ người khác à, có buồn cười không chứ

Thiên Duy lại nở một nụ cười ma mị, cuối cùng cũng thành công, không hổ danh là thiên sứ.

- E... hèm... chuyện này là quốc gia đại sự, nếu ai làm hỏng thì chuẩn bị lên núi kiếm chùa đi nhá_ giọng đầy ngạo nghễ và đe dọa khiến đứa nào đứa nấy đều phải rùng mình_ Còn việc gì thì..._ khẽ đảo mắt xung quanh, anh chàng Thiên Duy phẩy phẩy tay, ra hiệu ọi người lại gần. Và 20 cái đầu linh hoạt bắt đầu chụm lại, gương mặt đứa nào đứa nấy đều như tắc kè hoa, biến chuyển theo nhiều trạng thái khác nhau...

- Xong việc_ Nói xong, Thiên Duy nhanh chóng cướp lời, để lại những khuôn mặt đang còn ngây ra, không hiểu chuyện

Bộ não thông minh đang làm việc hết sức hăng say, liên tục lấy dữ liệu từ tai vừa truyền vào và phân tích kĩ lưỡng.

- CÁI GÌ??? ĐỊNH GIẾT NGƯỜI CHẮC_ Tất cả không tránh khỏi trạng thái mất chữ A, mồm chửa O đồng thanh hét lớn làm cái lỗ tai của công tử Thiên Duy như muốn thủng luôn. Cậu bạn lấy tay bịt lại, khẽ cau mày, nụ cười đều giả lại bắt đầu hiện ra, phe phẩy cuốn sổ ngay trước mặt tội nó một cách thách thức cùng khuôn mặt ngạo nghễ khiến tội nó sôi máu nhưng cũng phải kìm hãm xuống, không thì rắc rối sẽ thuộc về tội nó hết.....

Nhưng cái kế hoạch đó là gì nhỉ, giết người chẳng? Không thể, Thiên Duy không bao giờ làm chuyện động trời đó. Hay là hấp diêm đứa nào? Không, Thiên Duy không phải loại đó. Tuy nổi tiếng là phong tình nhưng cũng không đến mức đó đâu. Tội nó ức chế quá, sợ ở lại thì động đất sẽ xảy ra mất nên đành ngậm ngùi xách dép đi về. Chuyện gì vậy nhỉ? Tò mò quá (tác giả cũng chuẩn bị biến thành tắc kè hoa rồi này. Thực sự thì cái kế hoạch này tác giả cũng chưa nghĩ ra nữa cơ. Nhưng các bạn cứ yên tâm. Bí mật về cái kế hoạch này vẫn chưa thể bật mí ở chap sau đâu. Mà ở chap sau còn có điều thú vị hơn nhiều. Hehe, đi ngủ đây. Goodnight cả nhà)

12. Chương 11

Cầu vòng 7 sắc thứ 11: Kế hoạch tác chiến

Không gian tĩnh mịch bao trùm lấy mọi thứ nơi đây, hay nói chính xác hơn là sự ớn lạnh giữa cái tiết trời còn vương màu nắng này. Chim ca vẫn hót líu lo khắp khoảng vườn rộng lớn, ngoài quốc lộ, những đợt xe thi nhau mà chạy, vẫn tấp nập, vẫn đông vui, vẫn náo nhiệt nhưng có một điều họ không hề hay biết...

Từng cơn gió cuối hạ đua nhau đùa giỡn với những lọn tóc màu hạt dẻ tự nhiên của cô bé 15 tuổi. Băng Di vẫn hồn nhiên, không nói năng gì và bên cạnh, tất nhiên là anh chàng Thiên Duy điển trai của chúng ta rồi. Không sai, đây là căn biệt thự 10 tầng có màu tro lạnh lẽo của cậu bạn. Tội kia ư? Đơn giản thôi, chạy về hết rồi còn gì. Còn Băng Di ư? Cũng dễ hiểu thôi, chàng Thiên Duy đã dùng sấn đả hỏa kiếp + liên hoàn kế + lấy độc trị độc để có thể dụ cô bạn ở lại, nhưng lưu ý, là chỉ một mình Băng Di. Cụ thể, ta có thể sơ lược các kế hoạch tác chiến của cậu bạn như sau...

*90 phút trước, tại tầng năm – căn biệt thự Pasi

- Tức quá à. ĐI VỀ _ đó là những giọng nói quen thuộc mà chúng ta đã, đang và có thể vẫn sẽ PHẢI gánh chịu hằng ngày (nhân vật chính đáng ghét đấy ạ)

Nói xong, tất cả quay gót bước đi, bỏ lại đằng sau cái ánh mắt ‘vô tội’ của cậu bạn ‘đáng yêu’

- .N...à...y_ phải dùng nội công thâm hậu lắm thì Thiên Duy mới phát ra được từng ấy chữ

- Thế nào, thấy hối hận rồi à?_ Hạ Băng xen vào

- Á... không... không... chỉ là các ông bà... ở lại đây một chút, tôi... có chuyện... muốn bàn

- Chuyện gì?_ Minh Nhật khó hiểu mình cậu bạn thân. Cái gì mà nghe có vẻ quan trọng đến vậy

Ánh mắt cầu khẩn của cậu bạn Thiên Duy lướt qua lũ bạn một cách nai tơ, khiến tụi nó không nở lòng nào... ở lại. ánh mắt này, ánh mắt mê hoặc này, thật là khó tin mà. Biến thái, Vũ Thiên Duy đúng là biến thái mà. NGHI NGỜ - rõ ràng là có chuyện bất ổn mà. Tất cả nhanh chân nhanh cẳng đánh bài chuẩn.

Ồi... những 5 tầng lận, chạy đến lúc nào đây (điên quá hóa rồ rồi, có thang máy sao không đi, chẳng lẽ tính đi bộ à). Nhìn những bậc thang chiếm chệch dài dằng dặc mà đứa nào đứa nấy đều không khỏi suýt xoa “cái bậc thang lát đá cẩm thạch đẹp ghê ta”. Cuối cùng, sau một hồi mê mê mẩn mẩn đứng ngược nhìn những bậc thang lát đá cẩm thạch (cũng may là Thiên Duy không đuổi theo, không tụi nó chết là cái chắc. Mà cũng hay ta, cái bậc thang phải dẫn xuống dưới chứ sao lại là ‘ngược nhìn’ nhỉ), tụi nó đưa ra một quyết định hết sức ‘thông minh’, cụ thể là, tụi nó sẽ đi hết các bậc thang (5 tầng đấy) và chơi trò lựa chọn (giống kiểu bậc này là ở lại, bậc kia là không, rồi cứ thế mà đi tiếp, cứ lần lượt như vậy, bậc thang cuối cùng chính là định mệnh, sẽ quyết định thay tụi nó câu trả lời).

“Có... không... có... không” – tiếng bước chân nhẹ nhàng cùng tiếng đếm xa xăm vang lên đều đều.

1 tầng... 2 tầng... 3 tầng... 4 tầng... Và tiếp theo, là tầng thứ 5, tụi nó vừa muốn bước tiếp, vừa không, nhưng đôi chân vẫn cứ bước đi thật đều hòa cùng những giọt mồ hôi nhễ nhại

“CÓ” – Cả 38 con mắt mở to hết cỡ nhìn nhau hét lớn. Tụi nó nước mắt lưng tròng, muốn khóc lắm nhưng sao nước mắt cứ chảy vào trong

Nhưng, có gì đó bất thường ở đây. Cái quang cảnh này KHÔNG phải là cửa chính khi tụi nó đi vào. Và điều đáng chú ý hơn nữa, mấy chậu hoa xương rồng có hoa, chiếc nhà kho cũ kĩ cùng chiếc xe đạp người lớn nhãn hiệu Ytahu (chém ạ) cao cấp... những cái này, đều rất quen. Rốt cuộc là ở đâu đây?

Ế, hình như là..

13. Chương 12

Cầu vòng 7 sắc thứ mười hai: Lặp lại

“SÂN THƯỢNG” _ Thứ tạp âm của những con hổ ‘ốm đỏi’ lại tiếp tục vang lên

Chuyện gì, chuyện gì đang xảy ra đây. Quá khứ lại quay về trong sự khó hiểu cực độ của tụi nó. Hiện tại thì đây là sân thượng nhà Thiên Duy. Nhưng lúc đó, rõ ràng là tụi nó đang đi xuống dưới nhà chính – tầng 1 mà. Sao giờ lại đang ở sân thượng

Đứng mãi nhưng cũng chẳng có câu trả lời nào. đành vậy, tụi nó lại tiếp tục một sự việc hết sức là ‘sáng suốt’

Và đó chính là lí do, vì sao tụi nó đang cuốc bộ từ sân thượng xuống nhà chính - tầng một. Vâng, chính xác là 10 tầng đấy ạ

Tụi nó không nở để cuộc đời quyết định số phận của mình nên đã ‘thay trời hành đạo’. Vẫn như lần trước, vẫn như vậy thôi, quang cảnh này, chiếc cầu thang lát đá cẩm thạch, bức tranh đáng giá 500 đô la, chiếc thang máy cổ kính uy nghi đứng sừng sững như trêu tức ai kia... tất cả vẫn vậy. Nhưng có một điều, rằng lần này tụi nó PHẢI ĐI 10 TẦNG lận, luật chơi như cũ

Mồ hôi nhễ nhại vương trên mặt tụi nó. Trong lòng mỗi đứa, giờ đây là hàng ngàn câu hỏi ‘Tại sao... tại sao...’. Lí do gì tụi nó lại có mặt trên tầng thượng, trong khi đó, rõ ràng là tụi nó đang đi XUỐNG CHỨ KHÔNG PHẢI LÊN cơ mà. Những lí do điên rồ nhất cũng được tụi nó phát minh ra. Cái giả định đó chẳng có gì là đúng cả, hay nói trắng ra thì nó hoàn toàn là phi lí, nhưng chưa hẳn, vì trong đó cũng có cái ‘đúng’ đấy chứ. Một vài ví dụ tiêu biểu như là: “Có một con ma xuất hiện, dùng oan hồn của mình để đưa tụi nó lên sân thượng, đánh thuốc mê nên tụi nó không phát hiện ra”. Cũng có thể đấy. Nhưng trên đời có ma. Bạn tin không? Lại biết sử dụng cả thuốc mê. Còn nữa, một sáng kiến thú vị do anh chàng điển trai Minh Nhật đưa ra, rằng ai đó đã lấy trộm túi thần kì của Nobita, í lộn, Doraemon chứ, dùng khăn tàng

hình để đưa tụi nó lên đây. Doraemon à? Có thật sao? Mình cũng mong là thế. Nhưng cuộc truy tìm thủ phạm gây ra vụ đó vẫn được tụi nó đặt lên hàng đầu. Và, lí do chính khiến không khí nơi đây thoát khỏi cảnh trầm mặc để hòa vào cùng sự sôi nổi vốn có của tụi nó là: Túi bảo bối thần kì trong truyện Doraemon là của Doraemon hay của Nobita. Cứ thế, người bảo có người bảo không, căn biệt thự 10 tầng của Thiên Duy giờ đây không khác nào một cái chợ vỡ chính thức, rất sung sức và đầy mãnh liệt. Những âm thanh đó đã len lỏi qua từng bậc thang, cánh cửa để có thể lọt vào tai cậu chủ Thiên Duy. Với vai trò là một fan ruột của Doraemon, Thiên Duy không thể ngồi im mà xem những con người kia XÚC PHẠM đến THẦN TƯỢNG cả đời cậu. Một cử chỉ thoãn thoắt, cậu đang đi lên nơi đang phát ra tiếng ồn huyền ảo đó. Còn nhớ, có lần nghe mama nói ông Fujiko F. Fujio – tác giả bộ truyện tranh Doraemon mà Thiên Duy luôn tôn sùng đã mất thì cậu bé Thiên Duy đã khóc mất mấy ngày, tuyệt thực luôn, chỉ nhốt mình trong phòng, khóc như mưa như gió, khóc còn hơn cả khi người bà ngoại thân yêu của cậu qua đời. Không chỉ dừng lại ở đó, nhóc Thiên Duy còn bắt pama xây đền thờ thờ cúng Fujiko F. Fujio, rồi ngày nào cũng vào khấn lia lịa như thằng điên, có người còn bảo cậu bị ma nhập. Nhưng nào ai biết, chỉ cần nghĩ đến chuyện không được đọc Doraemon nữa thì cậu đã thấy cực hình như thế nào rồi. Cho đến bây giờ, cái đền thờ cổ kính nghiêm trang kia, thờ một người mà cậu tôn sùng dù chưa được gặp vẫn đang hiên ngang đứng đó. Và người qua đường đi qua đây, họ không khỏi ngước nhìn mà trầm trồ khen ngợi những nét vẽ rồng bay phượng múa do nhà họ Vũ Thiên tốn công thuê kĩ sư nổi tiếng bậc nhất thế giới – Alex Gender phụ trách, tổng tri phí ột ý nghĩ điên rồ này chính xác là 2 tỉ 8 triệu 5 trăm 59 ngàn. Vâng, rất chi là hoành tráng phải không?.

Cắt đứt dòng suy nghĩ, Thiên Duy đã và đang đứng trước mặt tụi nó một cách bất ngờ. ‘Cái gì đây?’ – cậu như chết sững về những cái vừa nhìn thấy. Một tạp chất đang bày la liệt dưới sàn nhà sáng bóng vừa mới lau hồi sáng giờ đã trở thành nơi yên nghỉ của những đồ cổ đắt giá mà papa cậu mang từ đất Mĩ xa xôi về. Tụi nó cũng không vừa, trở mặt dán chặt vào thân hình đang muốn giảm stress kia của cậu bạn. Không ngờ, nó lại tác động mạnh mẽ đến Thiên Duy như vậy.

36 kế Khổng Tử, chuồn là thượng sách. Vâng, nhân cơ hội Thiên Duy đang ‘tá thi hoàn hồn’ thì tụi nó đã ba chân bốn cẳng cắm đầu mà chạy, chạy, cứ thế mà chạy, chạy một cách nhanh nhất có thể dù không biết điểm đáp chân của mình là nơi đâu.

Thiên Duy kịp nhận ra tình hình, vẫn đứng đó nhìn đồng hồ nát kia nhưng miệng vẫn hoạt động:

- Không gặp tôi trong hôm nay thì đừng có trách VŨ THIÊN DUY này

Tụi nó nghe, nhưng không đứa nào dám quay đầu lại. Đã thấm mệt, tụi nó dừng lại, cũng may Thiên Duy không đuổi theo. “Không gặp tôi trong hôm nay thì đừng có trách VŨ THIÊN DUY này”. Câu nói ấy, mang hàm khí nặng nề, chưa bao giờ nó nặng nề như vậy, có khi nào... Thiên Duy làm thật. Tụi nó, mỗi người, mỗi suy nghĩ, không tránh khỏi sự ớn lạnh sống lưng. Cuối cùng tụi nó thống nhất một quyết định như sau, vẫn áp dụng trò lúc nãy, đến tầng chính – tầng 1 thì tụi nó sẽ đưa ra quyết định. Tại sao tụi nó không đi về mà lại phân vân giữa các giải pháp ư? Hâm thật. Nhưng có ai biết rằng, câu đe dọa tưởng bình thường của Thiên Duy đã tác động mạnh đến tâm hồn tụi nó. Quân tử phải dám đối mặt với mọi thứ. Vả lại, lửa càng để lâu thì lại càng phát huy hết công lực của nó (nhưng cũng có thể bị dập tắt mà). Không sai, Thiên Duy chính là Hỏa long tử - con rồng lửa sở hữu sức mạnh từ lửa không ai có thể vượt qua trong truyền thuyết.

*Trở lại với Thiên Duy

Ngay sau khi phát ra lời đe dọa đó, trong đầu cậu đã hình thành một kế hoạch, một kế hoạch tác chiến vô cùng thú vị. Dám phân thua thắng bại bằng cách cá cược những bình cổ, bức tranh cổ mà hàng ngàn người mơ ước của nhà cậu ư? Lại còn đụng chạm đến thần tượng Doraemon của cậu nữa, không biết thì câm miệng lại đi, túi thần kì của ai mà cũng không biết nữa, đúng là óc lợn mà. Muốn Vũ Thiên Duy này bỏ qua ư? Không dễ thế đâu. Nhưng kế hoạch được Thiên Duy vạch ra một cách rõ ràng này cũng không hẳn vì mấy đồ cổ có giá trị kia, nhà cậu giàu lắm mà, mất thì mua, có gì đâu. Mà vì cậu muốn một thứ, muốn lật tẩy một thứ gì đó

“Có... không... có” – Những tiếng nói êm tai đó lại tiếp tục phát ra một lần nữa

-CÓ_ Sao lại có thể được, đây là bậc thang cuối rồi, chẳng lẽ lại tự nguyện chui vào hang cọp sao, tụi nó không đành lòng. Đã 2 lần rồi, vẫn là ở lại, ông trời muốn trêu tụi nó hay sao

Đứng than trời một hồi như những xác ướp không hồn, tụi nó cũng có thể ‘tá thi hoàn hồn’ được. Một bóng đèn của Edison lấp lóe, lấp lóe trong đầu Hạ Băng

- Hay là chúng ta thử lại lần nữa xem sao, lần này lên tới tầng 5 thôi, chỗ phòng Thiên Duy ấy, rồi lần này sẽ không thay đổi nữa, dù kết quả có ra sao, coi như là một thử thách trong cuộc sống, giờ đến rồi sau không phải gặp nữa. Các ông bà thấy có được không__ giọng nói nhỏ nhẹ của cô nàng Hạ Băng vang lên đều đều

Tụi nó ngán ngẩm nhìn những bậc thang trước mặt kia, rồi cũng phải bước chân lên, cứ xem như Hạ Băng vừa nói cũng được, thử một lần cũng không làm sao. Lỡ lần này số tụi nó may, vào hang hổ nhưng gặp hổ sợ vợ mà hổ cái cũng đang ở đó thì sao?

Thiên Duy ngồi ung dung, cử chỉ thư thái, cậu mỉm cười, vắt chéo hai chân chờ tụi nó lên. Cậu biết chắc rằng, tụi nó có đi thêm một trăm lần nữa thì vẫn là có thôi bởi một điều mà tụi nó chưa biết...

14. Chương 13

Câu vồng 7 sắc thứ 13: Mọi chuyện là do con người tạo ra chứ không phải tạo hóa ban cho

“HẢ?”__ 3 lần, 3 lần những bậc thang kia đã khuyên tụi nó nên ở lại. Có thể trùng hợp vậy sao?. Không thể nào, không thể nào. Tụi nó vẫn cố chấp không chịu tin vào bậc thang trước mặt. Chẳng lẽ nhà Thiên Duy có ma thật. Càng nói tụi nó càng cảm thấy hoang mang, mồ hôi vì phải đi nhiều lần này được dịp phát sinh nhờ sự lo lắng này. Chính xác là tụi nó đang đứng trước cửa phòng Thiên Duy. Tiễn một bước rồi lại lùi một bước, cứ thế 10 phút rồi mà tụi nó vẫn chưa bước được vào bên trong, vẫn chưa có thể nhìn thấy nét mặt gian xảo của ai kia. Có một người trong số tụi nó vẫn đâu biết rằng mình là mục tiêu của cái kế hoạch quái dị kia hay cũng có thể là một con mồi, một con mồi quan trọng trong cuộc săn đầy cam bẫy được ai đó vạch ra.

Trong căn phòng bỗng phát ra tiếng nói

- Vào thì vào đi, đứng đó làm gì nữa, các ông bà bộ muốn ngắm nhà tôi hả, hay là GATO vì không được như nhà tôi__ Thiên Duy đầy kiêu hãnh nói vọng ra

Thiên Duy đang nói đấy ư? Tụi nó như chôn chân tại chỗ. Sao... sao...

- Sao tôi biết chứ gì?__ giọng nói mang hơi nét khó chịu. Cậu tức khi phải dán chặt vào cái màn hình vi tính mất 10 phút để theo dõi nhất cử nhất động của tụi nó, bước một, lùi một. Cứ như vậy thì cho dù cả đời cũng chẳng bước vào phòng cậu được. Tụi nó không vào thì cậu sẽ đưa tụi nó vào. Cố chấp với Vũ Minh Duy à? Để xem...

Đúng, tụi nó đang thắc mắc vì sao cậu biết tụi nó đang đứng ở ngoài mà nói vậy. Nhưng chẳng đứa nào hé miệng mà hỏi cả, bởi chúng đang còn một lòng kiêu hãnh ngang vút trời. Kỉ lục, kỉ lục, đúng là kỉ lục mà. Nhớ lại xem, tụi nó đã đi được 20 tầng nhà của tỉ phú Vũ Thiên Hải - papa của Thiên Duy rồi đấy chứ. Nói đến đây, các bạn cũng tưởng tượng ra được những cực hình của tụi nó rồi đấy. Vâng, nhà của tỉ phú mà, bậc thang cũng phải khác người tí chứ, dài ngoằn ngoèo, những bậc thang uốn lượn hết sức dẻo dai thành hình vòng tròn, bán kính 1 mét, chúng cách nhau 35 cm. Kể ra thì tụi nó cũng superman đấy chứ, mới sáng sớm mà đã đi 20 bậc thang thế kia, hết uốn sang bên rồi lại lượn sang bên kia, phải chạy marathon đường dài trên những bậc thang ghồ ghề, 15 phút như đứng chôn chân tại chỗ, chưa một ngụm nước, một miếng ăn nào. Đáng để học tập đây...

Nhưng ‘sức chịu đựng của con người cũng có cái giới hạn của nó thôi chứ’. Tụi nó sắp chết khát rồi. Đành vậy, cánh cửa thứ 21 trong tháng trăng thiên. Tụi nó đập phẳng cánh cửa ra, mồ hôi đứa nào đứa nấy đều túa như mưa. Thiên Duy nhìn thảm cảnh trước mặt mà không khỏi... thích thú. (À, Thiên Duy đang ở phòng khác rồi, chứ không phải phòng lúc nãy nữa đâu, sẵn phòng mà. Giờ thì hết thắc mắc rồi nhá). Tụi nó nằm rũ rượi trên sàn nhà, tức mà không nói được câu nào, đã thế thằng Thiên Duy đáng ghét lại còn bò lẫn lộn trên giường mà cười nữa chứ. Tụi nó như thế là tại ai?

- Cười gì mà cười? __ câu nói mang đầy tính đe dọa được Trúc Hy phát biểu rành rọt, một nhọc

Được thế, Thiên Duy càng cười to hơn khiến tụi nó càng sôi máu hơn. Được 5 phút thì Thiên Duy không còn cười nữa, tụi nó cũng hạ hỏa rồi (nhờ uống 10 lít nước nhà cậu bạn đấy ạ). Thiên Duy lấy lại sự nghiêm túc

- Các ông bà biết giá của những đồ cổ đó không mà mang ra chơi bầu cua hả?

- Đại ca tha tội__ Vũ An ngọt ngào

- KHÔNG BAO GIỜ__ Những lời nói ngọt ngào kia của anh chàng Vũ An vẫn không lay chuyển nổi Thiên Duy

- Đại ca__ Lần này là Băng Di

- Nợ lần trước cộng nợ lần này nữa, tính ra khoảng hơn 101 triệu, mỗi người đưa tôi khoảng 500 ngàn 600 đồng

Tụi nó xém chút xỉu, không ngờ con của tử phú nổi tiếng nhất châu Á mà cũng chi li tính từng đồng như vậy. Đi ra một góc khác thảo luận, cách chỗ Thiên Duy không xa, tụi nó bắt đầu đưa ra những sáng kiến khác nhau, nói nhỏ vừa tầm để Thiên Duy không thể nghe thấy.

Linh San: “Hay là chúng ta đánh xỉu thằng cha Thiên Duy đi”. Ý kiến đó ngay vừa khi đưa ra đã bị dập tắt. Không nhớ đây là nhà ai sao? Đánh xỉu con trai cưng của tử phú thì chỉ còn nước đăng kí côm tù đi là vừa

Minh Nhật: “Chúng ta lấy trộm máy bay của lão Thiên Duy đi”. Vâng, lấy thì dễ, nhưng có ai biết lái máy bay không?

Hạ Băng: “Hay dùng điệu hổ li sơn-dụ rắn khỏi hang đi”. Lại tiếp tục bị dập tắt một cách phũ phàng. Dụ, thì dụ bằng cách nào đây? Con rắn độc Thiên Duy đâu có ngu như vậy

Thiên Duy vẫn ung dung ngồi trên giường, có chút tò mò về sự thảo luận của tụi nó. Nếu biết những cái biệt danh ‘thằng cha’, ‘lão’, ‘con rắn độc’ được tụi nó gán ột cách phũ phàng thì không biết Thiên Duy sẽ đi đốt nhà từng đứa bằng cách nào

Trúc Hy sau một hồi im hơi lặng tiếng rồi cũng ‘em đã trở lại là lợi hại hơn xưa’ : “Trong chúng ta, Băng Di chơi thân với hắn ta nhất, hay là... một mạng đổi mười tám mạng đi. Coi như Băng Di tu tâm tích đạo đi. Dù sao bà cũng mạnh mẽ đầu đội trời chân đạp đất mà, đúng không?”

Năn nỉ ỉ ôi, Băng Di đành chấp nhận ‘cuộc đời xô đẩy’. Nhỏ chơi với Thiên Duy từ hồi 2 tuổi nên chắc cậu bạn cũng không làm gì quá đáng lắm đâu.

Cái gạt đầu mà tụi nó mong đợi nhất từ Băng Di cũng đã xuất hiện...

Và, then chốt bây giờ là nói chuyện với Thiên Duy.

Thương lượng, thương lượng rồi thằng cha Thiên Duy cũng đồng ý.

Hay thật, tụi nó thấy thật may mắn, yêu cậu bạn Thiên Duy đáng yêu của tụi nó biết chừng nào. Băng Di đã ở lại hang rắn và tụi nó thì đi về. Và nếu tụi nó biết hết mọi chuyện thì sao nhỉ. Mọi chuyện là do con người tạo ra chứ không phải số phận hay vô tình gì gì đó. Bức màn đằng sau Thiên Duy vẫn đang mở ra, chờ đợi tụi nó một cách vô thức. Đúng, rồi tụi nó sẽ biết, bí mật đó...

15. Chương 14

Cầu vòng 7 sắc thứ 14 : Thắc mắc giờ đã trở thành sự thật...

*Quay về thực tại

Băng Di vẫn ngồi đó, mắt nhìn mông lung ra bầu trời nhộn nhịp tươi vui ngoài kia. Không biết Thiên Duy nghĩ gì nữa. Sự tò mò về cậu bạn thanh mai trúc mã ngồi bên xâm chiếm lấy Băng Di. Tuy 2 người là bạn thân từ hồi mới 2 tuổi nhưng những gì về Thiên Duy, nhỏ đều chưa nắm bắt hết. Không phải nhỏ không quan tâm đến cậu bạn hay đại loại là như thế, mà ngược lại, nhỏ rất quan tâm đến Thiên Duy, những thứ về cậu bạn như một mê cung không lối thoát, rất phức tạp và dễ làm cho người ta bị lạc... Có chăng, nhỏ chỉ biết về cậu bạn với bản tính là một cậu nhóc đào hoa, phong nhã. Nhưng đó đã đi sâu vào quá khứ, từ khi cậu nhóc gặp tụi nó, gặp lớp ‘dê’ này.

Thấy người bạn Băng Di cá tính từ nhỏ cứ nhìn mình chằm chằm, mặt như con tắc kè hoa, không biết nhỏ có nghĩ xấu gì về Thiên Duy này không. Nhưng bốn thiếu gia đây làm gì có tật xấu gì kia chứ. Nhìn cái mặt kia cũng dễ thương đấy chứ, chơi với nhau bao nhiêu năm, Thiên Duy chưa bao giờ nhìn Băng Di như thế này, bởi cô nàng khó tính Băng Di nếu biết có người con trai nào nhìn thẳng cái mặt baby của mình một cách ‘có duyên’ như thế này thì chắc nhà xác lại chuẩn bị đón tiếp thành viên mới rồi. Cậu đâu biết rằng, có người cũng đang nghĩ về cậu như cậu đang nghĩ về ai kia (các bạn cũng đoán ra rồi đấy). Thiên Duy luôn nghĩ về cô bạn của mình với một tính cách đặc trưng, chính là bạo lực còn hơn cả con trai. Vậy mà không ngờ có lúc nhìn Băng Di cũng đáng yêu, nữ tính như thế này. Hồi nhỏ, Thiên Duy mít ướt cực, và chủ nhân làm cho cậu công tử bột này ‘rơi lệ’ đó là cô nhóc không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ một thứ (bí mật nha) – Băng Di. Vì vậy, theo Thiên Duy giờ là thời cơ tốt nhất để cậu ‘phục kích – trả thù’. Nhớ lấy, Diệp Băng Di...

Thoát khỏi dòng suy nghĩ, Thiên Duy phá vỡ những ý nghĩ của cô nhóc ‘trong sáng’ Băng Di

- Bà có thắc mắc về những chuyện lúc nãy không?

- Những chuyện lúc nãy là chuyện gì?_ Băng Di không hiểu cậu bạn khó hiểu của mình đang nói về chuyện gì, nhìn cái mặt kia Băng Di lại càng không tránh khỏi bản tính tò mò vốn có. Một ý nghĩ vụt qua trong đầu nhỏ_ Ý ông là cái chuyện lúc bọn tôi đi xuống mà lúc sau lại ở trên tầng thượng, rồi sao ông lại biết bọn tôi ở ngoài mà bảo vào và lí do gì bọn tôi đi mãi thì vẫn là ‘có’ à?

- Ủm, bà có thắc mắc không?_ ánh mắt kia thoáng nét cười, làm cô bạn Băng Di khẽ rùng mình. Thiên Duy biết sao?

- Tất nhiên_ Băng Di đáp nhanh gọn

- Chắc bà cũng không biết, cầu thang nhà tôi lắp các thiết bị điều khiển từ xa..._ dừng lại một lát, thấy nét mặt khó hiểu kia, Thiên Duy lại tiếp tục_ Tức là chúng ta có thể di chuyển các bậc thang một cách tùy ý, giống trong phim Harry Potter đấy.

Cơ mặt Băng Di lúc này đã dần ra, có vẻ đã tiêu hóa hết câu nói của cậu bạn, nhưng Thiên Duy nói vậy là sao? Không phải chứ?

- Thì sao?

- Từ từ, phải liên quan thì tôi mới nói chứ_ uống một ngụm nước, Thiên Duy nói tiếp_ Là thế này, những chuyện đó không phải trùng hợp đâu. Bà cũng biết nhà tôi ở đâu cũng lắp camera chứ nhỉ, nên tôi biết được nhất cử nhất động của các ông bà. Tôi dùng máy điều khiển cầu thang bộ để di chuyển các bậc thang đó. Cho nên, các ông bà đang đi xuống mà lúc sau lại có mặt trên tầng thượng...

- Nhưng sao bọn tôi lại không biết được các bậc thang đang chuyển động_ Băng Di kìm chế cơn giận dữ lại.

- Tôi di chuyển từng bậc một nên mọi người khó phân biệt được. Vả lại, lúc đó chắc các ông bà cũng đang chăm chú đếm nên không biết. Đó cũng là lí do vì sao các ông bà luôn gặp phải từ ‘có’ trong lúc xuống bậc thang định mệnh, bởi cầu thang đó cũng có cả thiết bị bốt hoặc thêm một bậc...

Cơn sóng thần Nhật Bản đã sống lại trong cơ thể Băng Di. Kiểm chế, kiểm chế. Thiên Duy vẫn chưa giải đáp hết những thứ Băng Di muốn.

- Còn nữa, với sự thông minh ngang ngửa thiên tài thể giới thì tôi có thể đoán ra cái trò đếm bậc thang của các ông bà, nhưng tôi lại không ngờ đến chuyện các ông bà đi tận đến 3 lần – 2 lần 5 tầng và 1 lần 10 tầng. Tất nhiên, cái kế hoạch đổi một lấy mười tám của Trúc Hy cũng không qua khỏi bộ não thần đồng như tôi.

Đúng như dự đoán, bà đã ở lại, ở lại MỘT MÌNH nơi VẮNG NGƯỜI như thế này_ âm điệu ở những từ cuối được Thiên Duy làm ‘nổi bật’ bằng khuôn mặt gian xảo khiến Băng Di cảm thấy lạnh sống lưng

Thiên Duy chết tiệt, dám lừa tụi nó đi đến tận 20 tầng, lại còn phải lo lắng, tốn hết mấy lít mồ hôi nữa chứ (bà này cứ chém). Đã thế, Diệp Băng Di này không cho người cơ hội sống sót trở về nhà (chị Băng Di à, đây là nhà của Thiên Duy rồi mà)

- Ôn...(g)...

Chưa kịp nói hết câu, Băng Di đã bị Thiên Duy nhảy vào chặn họng một cách ‘có duyên’, cơn sóng thần đã bắt đầu lan vào các con sông trong thành phố

- Mà lúc này bà cũng tự sướng hay ghê á_ Thiên Duy nhanh chóng thay bằng bộ mặt hớn hở

- Lúc này là lúc nào?_ Tuy đang rất ức chế nhưng Băng Di vẫn cố trả lời vì bản tính tò mò của mình

- Cái gì mà ‘yếu đuối, nét na, thùy mị, uyển chuyển, duyên dáng, dịu dàng, tuyệt vời, lịch thiệp’ _ Thiên Duy như đã học thuộc lòng mấy từ đó

- À_ nghe vậy, Băng Di thích thú quên hết món nợ xưa mà vui vẻ nhìn Thiên Duy_ Vậy ông thấy thế nào, có đúng không?

Cô bé đáng yêu Băng Di vẫn hồn nhiên vô tư mà không biết mình đang dần sa vào lưới do con sói Thiên Duy tạo ra...

- Nghe ớn quá mẹ ơi, bà hỏi tôi thấy bà thế nào là ý gì..._ Một chữ ‘đểu’ lai tiếp tục hiện ra trên gương mặt baby của cậu bạn_ Nghe giống kiểu đi xem mắt ý nhỉ, người con gái hỏi người con trai xem thấy cô ta thế nào, có được không, có đồng ý làm boyfriend của cô ta không. Hay... để tôi...

16. Chương 15

Cầu vòng 7 sắc thứ 15: Giải đáp

Nói đến đây, Thiên Duy dừng lại, bước chậm chậm đến chỗ Băng Di đang ngự trị. Khuôn mặt điển trai kia đang dần tiến sát đến khuôn mặt ngơ ngác của Băng Di_ để tôi biến nó... thành sự thật, tiện thể kiểm chứng luôn_ khoảng cách của hai gương mặt ‘trong sáng’ kia giờ đây rất gần, rất gần, 5 cm...4cm..._ CÓ ĐƯỢC KHÔNG? Người bạn YÊU DẤU của tôi

Chỉ mới nghe thôi, Băng Di đã cảm thấy có gì đó ‘bất ổn’

- C...ái... g...ì... c...ơ?

Trong đầu Thiên Duy giờ đây là vô vàn những điều thú vị về cô bạn thanh mai trúc mã của mình. Không ngờ đây...

- Thì là vậy đó_ hất mặt lên một cách kiêu hãnh, Thiên Duy ‘đắm đuối’ nhìn Băng Di, nhìn một cách mê say, nhìn một cách thú vị như chưa bao giờ được nhìn vậy

Quái, giờ là lúc nào rồi mà còn không bỏ được cái kiểu mập mờ ấy. Những ý nghĩ đen tối bắt đầu hiện ra trong đầu cô bé này, mặc dù trời vẫn rất là sáng. Rùng mình, Băng Di nghĩ đến những cảnh trong phim tình cảm mà mình hay xem. Chẳng lẽ, hôm nay nhỏ có thể sẽ trở thành nhân vật chính hay sao? Khoảng cách 2 người vẫn giữ nguyên, chính xác là 3cm. Băng Di sợ hãi, gương đôi mắt cún con nhìn Thiên Duy

Còn cậu bạn Thiên Duy thì sao nhỉ? Cậu thật không ngờ, không ngờ là... như vậy đó

Một cô bạn cá tính (như con sư tử Hà Đông), đầu đội trời chân đạp đất (ai cũng zị mờ), một kẻ chí nhân quân tử, một con người trong từ điển không có từ ‘sợ’, một cô nàng mang phong cách của những vị lãnh tụ tài ba, dũng cảm, gan dạ hơn người, mà giờ đây đã trở lại với một cô bé ‘liều yếu đào tơ’ chỉ trong tích tắc

“Có khi nào... có khi nào... sắc đẹp nghiêng thùng đổ thúng này của mình đã làm nổi hứng... nổi hứng... phong...phong tình của Thiên Duy không nhỉ?”. Đó là câu hỏi đang ngự trị yên lành trong chiếc đầu bên ngoài sáng bên trong tối kia. Nhưng, ý nghĩ ấy không tồn tại được lâu, do những cái lắc đầu thật mạnh từ Băng Di

Giờ đây, hình ảnh của cô nàng Băng Di cá tính, mạnh mẽ thật đáng thương làm sao. Chiếc đầu cứ thế, làm theo sự chỉ huy của cô chủ nhỏ, cứ lắc, lắc thật mạnh không ngừng, mắt nhắm tịt, thật chắc, thật chặt, chỉ một màu đen u ám ngự trị, thân hình mỏng manh khẽ run lên giữa trưa hè nắng như đổ lửa này. Không biết từ lúc nào, đôi vai nhỏ bé của Băng Di đã bị giữ chặt bằng cánh tay rắn chắc của ai kia.

Không được, không được...

Băng Di khẽ mở mắt. Đập vào mắt cô nàng là khuôn mặt ‘đáng yêu’ của Thiên Duy. Ôi trời, giật hết cả mình, chỉ còn... chỉ còn... 0.01mm nữa thôi là... là ngày hôm nay sẽ trở thành một sự kiện ‘đáng nhớ’ trong cuộc đời Băng Di

Nhưng sao, Thiên Duy vẫn chưa dừng lại. Lúc đầu, Băng Di còn nghĩ chỉ là cậu bạn đùa thôi. Ai ngờ, làm thật hả?

Nhắm mắt, buông xuôi, phó mặc cho cuộc đời xô đẩy...

Đôi môi đỏ như máu (có ai miêu tả như vậy không trời) khẽ áp chặt vào cách môi mềm mỏng như hoa anh đào của Băng Di. Không yên phận ở đó, Thiên Duy còn lấn át hết hô hấp của Băng Di, đầu lưỡi khám phá hết cái lưỡi nhỏ xinh của cô nàng. Đúng, họ đã kiss nhau. Đồng thời, Băng Di cũng mất cả first kiss luôn

Thời gian như ngưng đọng... chỉ còn lại 2 con người này...

Phải chăng, cô nàng Băng Di đầu đội trời chân đạp đất sẽ để yên cái first kiss của mình mất đi một cách lố bịch như vậy sao. Vậy, cô nàng sẽ làm gì để xử tội anh chàng đáng yêu Thiên Duy đây? Chẳng lẽ lại trả thù Thiên Duy bằng cách... kiss lại anh chàng, một cách cuồng nhiệt hơn, mãnh liệt hơn hay cũng có thể là một cái bạt tai...

17. Chương 16

Cầu vồng 7 sắc thứ 16: Quý kế đa đoan

Cả người Băng Di giờ đây là vô vàn những giọt mồ hôi li ti. Sợ hãi... lo lắng... bất ngờ... ngạc nhiên... đều có đủ cả. Tất cả đã hòa quện vào nhau tạo nên một mớ cảm xúc bồng bong của cô nàng Băng Di lúc này.

Mắt vẫn nhắm tịt, như vừa mấy giây trước, lúc Băng Di đang còn chứng minh được sự ‘trong sạch’ của mình (hoàn toàn trong sáng nha mí mem).

Không có gì thay đổi, chỉ có điều, có một điều...

Biết là gì hen?

Đó là... đó là... là đó đó... (đó đó là gì thì tí nữa sẽ biết nha mấy mem)

Ày da... đừng có nóng...

- Mở mắt ra đi bà nội_ tiếng của cậu bạn Thiên Duy bay vào tai Băng Di một cách ‘dễ chịu’

Tiếng nói đáng ghét ấy... ko phải văng vẳng bên tai... mà là... có vẻ như là rất xa (đó là nhận xét của Băng Di, ko phải của windy đâu). Vậy thì yên tâm rồi... có thể mở mắt ra được rồi, Để xem, bà nội sẽ xử tội mày như thế nào đây

Một anh chàng điển trai đang ung dung tự tại, thoải mái ngồi trên chiếc ghế xoay quen thuộc, cách chỗ cô bạn đứng không xa, đôi mắt hờ hững nhìn vào cuốn truyện Doraemon mới ra lò. Sao đối với Băng Di lúc này, cậu bạn là hiện thân của một Vampire huyền thoại

Thiên Duy khẽ ngẩng đầu, thoáng nhìn mình bởi ánh mắt kia, ánh mắt như đang có hàng ngàn cây lao nhọn hoắt đang lao thẳng về tâm tưởng – chính là Thiên Duy đầy kiêu hãnh này

- Làm gì vậy bà nội, gì mà nhìn tôi dữ vậy nè__Thiên Duy dè chừng. Giờ phải biết thân biết phận thôi, ko thì khác gì chui vào hang ‘người đẻ’ (người ta thường nói phụ nữ đẻ còn dữ hơn cả hổ mà)

- Ông có biết ông làm tôi đau tim lắm không?__Băng Di hung hãn

- Thì tôi chỉ muốn kiểm chứng thôi mà__Khuôn mặt điển trai ánh lên nét cười__ Mà đau tim hửm?__ Lại một lần nữa, 2 chữ ‘đểu giả’ lại xuất hiện__Bà nghĩ sao?

Cuối cùng, sau bao nhiêu ngày tháng lên núi đao, xuống biển lửa, Thiên Duy cũng có thể hoàn thành tâm nguyện thứ n của n^9999999999999999...(n số 9) điều ước của mình. Hay thật, Băng Di ơi là Băng Di, những ngày tháng sau này, bà sẽ làm sao nhỉ, dưới một Thiên Duy quý kẻ đa đoan như thế này ư? Lộ điểm yếu rồi, cô bạn thanh mai trúc mã của tôi ạ. Một điểm yếu...

Yếu thế trong mấy chuyện tình cảm... nghe cũng có vẻ thú vị đấy nhỉ...

- Hả???__ Băng Di đầu bốc khói nghi ngút, bị què một vố rõ to

*Quá khừ...

Băng Di khẽ mở mắt. Đập vào mắt cô nàng là khuôn mặt ‘đáng yêu’ của Thiên Duy. Ôi trời, giật hết cả mình, chỉ còn... chỉ còn... 0.01mm nữa thôi là... là ngày hôm nay sẽ trở thành một sự kiện ‘đáng nhớ’ trong cuộc đời Băng Di

Nhưng sao, Thiên Duy vẫn chưa dừng lại. Lúc đầu, Băng Di còn nghĩ chỉ là cậu bạn đùa thôi. Ai ngờ, làm thật hả?

Nhắm mắt, buông xuôi, phó mặc cho cuộc đời xô đẩy...

Thực ra, Thiên Duy là đang dọa Băng Di cá tính, chuyên bắt nạt mình thôi, chứ không đen tối như ai kia đâu và mục đích chính là tìm ra điểm yếu của cô nàng

Khẽ dời chỗ đang đứng, cậu bạn đi lại chiếc ghế xoay quen thuộc, tiện thể vớ luôn cuốn Doraemon

Cái đáng chú ý ở đây là khi đó, Băng Di đang nhắm tịt đôi mắt lại, nên không biết sự di chuyển đáng kinh ngạc ko gây ra tiếng động kia của cậu bạn

Băng Di im lặng, mắt vẫn đang nhắm tịt...

Những ý nghĩ đen tối về cậu bạn kia hiện ra một cách mơ mộng...

Vì vậy, những diễn biến tiếp theo kia à? Đó là những tưởng tượng của Băng Di, hoàn toàn ko có thật.

Như đã nói trước với các bạn, truyện này hoàn toàn trong sáng, hồn nhiên, một bức tranh phác họa lại tuổi học trò, pha chút sự bí ẩn. Ở chap trước, chỉ là một chi tiết đánh lừa mọi người, không có gì đen tối cả. Mong các bạn hiểu

Thân, Windyy

Iu các bạn nhiều

Nếu chap này, các bạn thấy khó hiểu thì cứ inbox inh vào link này

<https://www.facebook.com/traitimcodieukidieu.20> hoặc ment vào bên dưới.

Cảm ơn các bạn đã vào đọc truyện của Windyy

18. Chương 17

Cầu vồng 7 sắc thứ 17 : Chuyện lớp tôi...

Nắng ấm len lỏi qua từng kẽ lá, từng ô cửa sổ; những bông hoa cẩm tú, lưu ly đua nhau khoe sắc dưới bầu trời chói lọi này; từng đám mây hờ hững trôi một cách yên bình. Khung cảnh tĩnh lặng này không tồn tại được bao lâu thì đã bị phá vỡ bởi những tiếng chuông báo thức reo inh ỏi, nhức óc, kèm theo những tiếng ngáp thật dài, thật ‘có duyên’...

Mặt trời lên... Ngày mới bắt đầu...

Sân trường thoáng chút vắng bóng người giờ đây trở nên nhộn nhịp, hòa vào cùng cuộc sống tươi vui, ồn ào vốn có nơi đây...

Khác hẳn với sự nhộn nhịp ngoài kia, không khí nơi phòng học lớp ‘dê’ ủ rũ, ảm đạm thấy rõ. Tụi nó nhìn lên chiếc bảng xinh tươi mà chẳng có gì xa lạ cả. Bất giác, tụi nó thầm rửa ông trời, ngày nào cũng lặp lại cái công việc đi học này thì trại thương điên không sớm thì muộn tụi nó cũng sẽ được ‘ghé thăm’. Nhưng cũng may, hôm nay chỉ học có hai tiết thôi vì trường có việc, không thì... ôi thôi rồi...

Tiết đầu là Sử...

Một ông thầy hiền lành, ôn nhu, rất thương tụi nó... sẽ là một khởi đầu thú vị của ngày hôm nay

Nhớ lại một năm trước, khi tụi nó đang học lớp 8, cũng tiết Sử, mà đứa này đứa nào cũng phải bật cười thành tiếng khi nhớ lại cảnh ông thầy lúc đó

*Một năm trước

Bước vào lớp với một gương mặt vô cảm, khiến tụi nó không khỏi tình trạng tò mò. “Nhà thầy có chuyện gì sao?”

- Cả lớp... Đứng... Tiếng nhỏ Trúc Hy đồng dạng, lôi tụi nó trở về thực tại

Không gian im lặng đến nghiêm trang bao trùm cả căn phòng

Nếu như là mọi hôm thì tụi nó đã chuyện trò ríu rít (mặc dù là đang đứng chào thầy) bởi ông thầy này rất hiền mà nhưng hôm nay...

Chẳng nói chẳng rằng, ông thầy đứng trên bục giảng. Thoáng chớp, trên tay ông thầy lúc này đã là chiếc giấy vừa tháo ra dưới chân. Vãn gương mặt hình sự đó, ông thầy bước đi thật hùng dũng về phía cuối lớp. Tất cả, bao gồm cả tụi nó nhìn thầy bằng con mắt kinh ngạc lẫn sợ hãi. Bởi, một điều rằng, ông thầy chưa bao giờ hành động một cách nghi ngại như thế này

Bất chợt, ông thầy dừng lại, đưa con mắt sắc lẹm nhìn một lượt xung quanh lớp học, thanh âm khàn khàn của tuổi già vang lên

- Các em có sợ không?

- Có ạ... Cả lớp vẫn chưa hết kinh hãi

- Các em có cảm thấy hãi hùng không?

- Có ạ

- Các em có cảm thấy nặng nề không?

Vẫn là “Có ạ”

Hàng loạt câu hỏi bao quanh chủ đề ‘sợ hay không’ được ông thầy đưa ra một cách triệt để. Và câu trả lời nhận được từ các học viên vẫn là “có ạ”

- Các em thấy sợ hãi, nhưng nỗi đáng sợ đó vẫn chưa thể so sánh với sức tàn phá nặng nề nhất, khốc liệt nhất, thiệt hại nặng nề nhất trong lịch sử nhân loại của cuộc chiến tranh thế giới thứ hai năm 1939-1945. Và bài học của chúng ta hôm nay sẽ là “Chiến tranh thế giới thứ hai”

Cả lớp nhìn thầy, ngạc nhiên, bất ngờ...Không ngờ, ông thầy này vui tính thế, dọa tụi nó sắp ngắt

Lấy lại dáng vẻ hiền từ, ông thầy cùng nhập hội với tụi nó, bắt đầu một tràng cười hả hê. Tiết học đã trở nên vui nhộn, không còn ảm đạm như mọi hôm nữa. Đúng là một ông thầy có kinh nghiệm...

*Hiện tại

Mãi suy nghĩ mà tụi nó không biết, giờ ra chơi đã đến tự lúc nào... Một tiết học trôi qua mà chẳng có chữ nào dám to gan lộn vào đầu tụi nó

Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, tâm trạng thoải mái, tụi nó cũng chẳng xuống canteen nữa làm gì ệt...

Tiết thứ hai, tiết Thể Dục

Một thầy trẻ tuổi, cứng chiều tụi nó, có vẻ vẫn còn teen lắm... một giải pháp thích hợp để tụi nó có thể chơi đùa ở tiết cuối này

- Hôm nay chúng ta sẽ học về các động tác đơn giản_ tiếng thầy thể dục văng vẳng bên tai từng đưa tụi nó

Hiện tại thì tụi nó đã tập trung đông đủ ở sân thể dục với những bộ đồ thể dục hàng hiệu của trường

- Chuẩn bị... Bước đầu tiên, giơ hai tay lên không trung tạo thành hình chữ V. Bước thứ hai, giữ nguyên hai tay, đồng thời gập nửa người trên xuống, hai bàn tay chạm cổ chân...

-Thầy ơi, cẩn thận lộ hàng kìa_ giọng nói trong trẻo của anh chàng Vũ An được xướng lên, thu hết sự chú ý của mọi người

Sau 5 giây căng thẳng, không hiểu chuyện, tiếng cười giòn giã cũng vang lên khắp cả một góc sân thể dục

- Thôi, học tiếp nào_ thầy thể dục vui vẻ nhìn những đứa học trò quậy phá của mình_ bây giờ chúng ta học võ

Tụi nó háo hức, bởi đây là lần đầu tiên trường tụi nó dạy võ...

Ông thầy mỉm cười. “Chắc các em lần đầu tiên học võ nên mới háo hức như thế này đây”

- Đầu tiên là Hạ Băng_ Tiếng nhỏ lớp trưởng đồng dục

Thấy Hạ Băng chân yếu tay mềm ông thầy khẽ lắc đầu, có lẽ sẽ khó dạy lắm

- Em cố gắng nhé_ Nói một câu như an ủi, ông thầy cảm thông nhìn Hạ Băng

Cả hai thầy trò đứng vào sân tập, thầy nhẹ nhàng hướng dẫn Hạ Băng từng động tác cơ bản

- Xong rồi, giờ em thử thực hành đi nào, cứ xem như thầy là đối thủ của em nhé. Dùng hết sức lực mà đánh Hạ Băng chuẩn bị tư thế

Đầu tiên là một cái đá vào chân ông thầy. Nhưng trật... cái lắc đầu từ ông thầy hiện rõ vẻ thất vọng

Tiếp theo, Hạ Băng không nản lòng, dùng hết sức bình sinh, hết đấm rồi lại đá, hết thụi rồi lại thúc, hết tránh rồi lại né...

Kết quả, một thắng một thua... Người thắng đang đứng cười hả hê nhìn người thua cuộc – đang nằm sõng soài dưới đất

Không sai, Hạ Băng đang cười hả hê nhìn ông thầy

Cả lớp trở mắt ra mà nhìn, tuy biết Hạ Băng có võ nhưng cũng không thể ngờ được là cao thủ thế này

- Sao bà ra tay nặng thế_ Minh Nhật ái ngại nhìn cô bạn ‘hiền lành’

- Thì thầy nói dùng hết sức mà_ Hạ Băng thơ ngây đáp trả

- Sao em giỏi thế_ ông thầy im lặng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng thốt lên được một câu

- Chuyện... đai đen Karate mà thầy_ Hạ Băng đắc chí

Cả lớp ngạc nhiên, trở mắt ra mà nhìn cô bạn ‘chân yếu tay mềm’ của mình, ông thầy xỉu ngay tại chỗ, lấy trứng chọi đá rồi, quả thật là sai lầm...

19. Chương 18

Cầu vòng 7 sắc thứ 18: Kỉ lục...

Đi qua, đi lại... ai cũng phải ngó vào mà coi cái sự tình bên trong. Ông thợ điện đang ở trên cây cột điện cao chót vót cũng tò mò ngó xuống mà xem, xém chút ôm hôn đất mẹ thân yêu. Người đi xe đạp đi qua cũng phải ngóng vào, suýt đâm vào cây cột điện. Mấy người đi xe máy cứ mãi quay đầu lại xem, không cần thận rồi cũng đâm vào xe rác, trở thành người thu gom rác luôn...

Chẳng mấy phút đường phố đêm này trở nên đông vui, tất bật...

Chỉ để ngó vào cái quán đề chữ “Trung tâm dạy Tin học công nghệ cao” được trang trí khá bắt mắt...

Và ‘cái sự tình bên trong khiến nhiều người phải đứng giữa cái màn đêm tối này để ngắm nhìn’...

Thật đặc biệt...

20 con người, nam thanh nữ tú...

Những học viên ưu tú, vang danh khắp nơi nơi của một ngôi trường là trọng tâm của cả nước....

Đang dán cặp mắt vào những chiếc máy tính màn hình phẳng

Vâng, đó chính là lớp ‘dê’-lớp học thiên thần...

Sự hội tụ đông đủ này không khỏi khiến nhiều người phải tò mò, đặc biệt hơn nữa, lại là trong một khung cảnh ‘lãng mạn’ như thế này, một trung tâm Internet có tên tuổi trong thành phố...

Rồi, họ cũng tự an ủi bản thân, rằng những thần tượng đang ngồi trong kia của họ chỉ là đang HỌC...

Nhưng chính xác, mặt trái của sự thật luôn làm người khác phải đau lòng, họ đã và đang chơi GAME...

Nhưng có ai nói rằng họ không được chơi, ai ra quy định vậy, pháp luật nào cấm vậy? HỌ CŨNG LÀ CON NGƯỜI, KHÔNG PHẢI QUÁI VẬT!!! Vì vậy, tụi nó có quyền như mọi người bình thường khác...

9h... Vì sao tụi nó lại không có mặt trong trường vào giờ này ư?

Chỉ một câu nói... “Thưa thầy, tụi em cần đi mua một số sách tham khảo, có thể ra ngoài được không”, kèm theo đó là những nụ cười ‘giả nai ngây thơ’.... Là OK, nhưng phải có mặt ở trường trước 10h

Đây là lần đầu tiên tụi nó xin ra ngoài nên ông thầy hiệu trưởng cho ngay. Chú ý, đây là lần đầu tiên tụi nó XIN ra ngoài chứ không phải là RA ngoài. Các lần trước thì toàn trèo tường thôi chứ chẳng thèm xin xỏ gì...

- Dám nhảy Audison với tôi không?_Linh San lém lỉnh

- Thôi, cho tôi cáo. Tôi sợ girl lớp ‘dê’ lắm rồi_ Thiên Duy run run

*Ở một góc khác...

- Á... đừng, bộ này xấu lắm, màu cam kia đẹp hơn

- ...

- Này, cho nó đôi cách thiên thần kia đi

- ...

- Dừng, chiếc khuyên tai hình bông hồng kia nè

- ...

- Rồi, còn chiếc mũ sành điệu Nike nữa

- ...

- Còn...

- KHẤU HẠ BĂNG...Bà bốt lải nhải giùm tôi đi. Tự nhiên lại bắt tôi chơi cái trò ‘Thời trang’ này. Còn đâu là Dương Minh Nhật lừng danh khắp hang cùng ngõ hẻm nữa chứ. Sao bà không rủ Trúc Hy, Băng Di hay Linh San đi. Có cần tôi nhắc lại, tôi là phận NAM NHI không? Đã thế, lại còn bày đặt dở chứng này nọ, thích thì bà tự đi mà lựa đồ cho nó đi, bắt tôi làm rồi lại còn lằng nhằng bày tỏ. Định thừa nước lán tới à, nhưng bà cũng nên nhớ tức nước thì cũng sẽ vỡ bờ. Tưởng đại diện Karate mà tôi sợ chứ. ĐỪNG MƠ...

Một tràng dài như vậy của cậu bạn Minh Nhật đã làm cho cô bạn Hạ Băng rơi vào tình trạng ‘đơ’, nghe sao mà lúng búng lỗ tai quá đi... Đây chính là hậu quả khi chọc vào ổ kiến lửa. Được rồi, vậy thì Hạ Băng sẽ học tập để trở thành nữ hoàng của vương quốc kiến lửa...

*Một góc khác nữa

- Công nhận ha Trúc Hy, bà cũng giỏi thiệt nha__ Băng Di tỏ vẻ thán phục

- Ủ, tôi mà lì, không giỏi thiệt chứ chẳng lẽ giỏi giả __ Trúc Hy đắc chí cười

- Một người chưa bao giờ biết đến từ ‘game’, luôn chăm chỉ học hành, là con ngoan trò giỏi của pama and thầy cô, là một lớp trưởng gương mẫu luôn đi đầu trong các hoạt động...__Băng Di đang hăng hái với sự nghiệp của mình thì bị Vũ An chen ngang

- Là một con sư tử thành tinh lâu năm

- Này, không phận sự nha bạn, bạn đi ra chỗ khác cho tôi nhờ__Băng Di điên tiết đuổi thẳng cổ tên vô liêm sỉ không biết trời cao đất dày là gì kia, dám làm tổn thương cô nương tụt hết cả cảm xúc à

Vũ An được lệnh của cô nàng ‘cá tính’ kia bỗng im bặt không dám hó hé câu nào luôn

- Một chiến công hết sức hào hùng nha. Một người chưa bao giờ hành nghề mà đánh bại được một người đã thành tinh với chữ ‘đế chế’, người đã nhịn ăn nhịn uống nhịn tắm nhịn đi vệ sinh đúng 3 ngày 3 đêm để ‘luyện’ game, để đạt được đến một danh hiệu cao thủ trong nhiều năm, nay bại dưới tay một nữ tướng không hề có một kinh nghiệm nào. Đúng là nhục nhã, một sự thật không hề dễ coi chút nào__Băng Di kể về kì tích mà mình vừa được chứng kiến

Vâng, các bạn cũng đoán ra rồi phải không? Vũ An đã bại dưới tay Trúc Hy chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Đó là một tài năng hiếm có, đáng để ghi danh vào lịch sử của ngôi trường “Angels Academy”.

Girl lớp ‘dê’ đúng là đáng sợ thật. Từ nay chắc phải cảnh giác nhiều nhiều. Hôm nay, coi như tỉ số là 1-0 nghiêng về đội girl lớp ‘dê’.

Hãy nghĩ rằng bạn là một tuyệt phẩm của thượng đế không có sự trùng lặp, một cá nhân đặc biệt với hình hài và bản chất không hề giống với 6,5 tỉ người còn lại trên trái đất, một vì tinh tú đặc biệt trong cả biển trời tinh tú... để sống, để tiếp nhận niềm vui, hoặc nỗi buồn trong tương lai. Hôm nay bạn hạnh phúc nhưng không có nghĩa là ngày mai bạn cũng như thế, nước mắt đang xâm chiếm lấy đôi mắt của bạn, cũng như con người lớp ‘dê’ này...

20. Chương 19

Cầu vòng 7 sắc thứ 19: Quá khứ...

- Sao các em lại nở làm vậy với cô, tại sao lại đùa giỡn với tình cảm của cô?

- Bọn tôi ư? Làm sao nào? Bọn tôi đã làm gì cô nào? Chẳng qua là bọn tôi muốn thấy cô đừng quá nhu nhược trong mắt mọi người mà thôi

Chẳng lẽ, đây là người mà cô đã và đang yêu. Sao cậu ta lại đối xử với cô như vậy. Cô cũng không biết nữa. Phải chăng, cô quá nhu nhược như lời cậu học trò nói? Phải chăng, cô đã sai quá nhiều? Và cứ thế, nước mắt lại tuôn rơi...

- Lí do gì các em lại phải làm vậy, lại phải hành hạ cô, lại phải làm cho cô mất hết mọi thứ, làm cho cô không còn gì hết nữa, trong tay cô giờ đây chỉ còn là hai bàn tay trắng, tình cảm cũng không còn nữa rồi

- Lí do? Nực cười thật...

- Các em nói đi, cô làm gì sai sao?

- Cô cũng thật dễ quên đó chứ. Mai Đình Phong, cô còn nhớ chứ? Cô có nhớ cô đã làm gì với người mà tôi yêu quý và kính trọng nhất không, với người anh trai luôn yêu thương tôi, luôn bảo vệ, che chở, ủng hộ tôi không?

- Anh trai???

- Đúng vậy, người vì cô mà chết đấy, cô thấy vui không. Cô được tự do rồi chứ nhỉ?

Cô khóc, khóc ngày một to hơn. Những lời Đình Vũ nói như cửa vào trái tim đã bị tổn thương của cô, ngày một sâu hơn...

Trời mưa, mưa bắt đầu to hơn, xối xả phủ vào gương mặt xinh đẹp của cô...

Người ta nhìn thấy, một cô gái gương mặt ưu tư, đưa tay hứng những giọt nước mưa trong suốt dưới cơn mưa dữ dội này...

Nhưng người ta đâu có thấy những giọt nước mắt đang rơi trên khuôn mặt cô, người ta cũng đâu thấu nỗi đau đang dần xé trong tâm can cô chứ...

Một mình cô lạnh lẽo nơi đây, trên một thế giới hơn 6,5 tỉ người mà cô vẫn cảm thấy lạc lõng...

“Đình Phong, em xin lỗi... Em thật vô dụng phải không? Lúc nào cũng chỉ biết đến hai từ ‘xin lỗi’. Em biết anh yêu em và em cũng như vậy. Nhưng lương tâm không cho phép em thích anh, không cho phép em làm tổn thương người bạn thân của mình, người bạn thân đang thầm yêu anh. Những gì Đình Vũ làm với em hình như đã là quá nhẹ đối với những tổn thương em gây ra cho anh phải không? Tại sao, vì một đứa ích kỉ như em mà anh phải lìa xa cõi đời này để đến một thế giới khác, không người thân, không bạn bè, không anh em, không họ hàng... Anh có nghĩ rằng, khi anh chết thì có biết bao nhiêu người buồn không, anh có nghĩ đến bố mẹ và đứa em trai mà anh luôn yêu thương không? Họ sẽ buồn thế nào? Phải chăng, em đã quá nhu nhược như lời Đình Vũ nói. Anh bảo em hãy luôn mạnh mẽ ư? Vậy thì, từ nay em sẽ cố gắng trở nên băng lãnh, sẽ trở nên vô cảm, sẽ trở nên cứng rắn, sẽ không cười nữa. Anh cũng sẽ không còn thấy con người nhút nhát, hay cười, tinh nghịch của em nữa đâu...”

Một quá khứ, tưởng chừng như đã bị chôn vùi. Nay lại được khơi lại và trở thành nước mắt, làm thay đổi một con người, một con người từ đáng yêu, hay cười đến lãnh khốc. Dĩ vãng sẽ để lại một dư âm gì đó rất khó quên trong mỗi con người, sẽ là nguồn động lực lớn nhất cho cô gái kia, trở thành một người khô khan, vô cảm...

Đã 4 năm trôi qua, nó lại ủa về trong trí óc cô, thật rõ... Nó như một cơn ác mộng mà cô chẳng thể nào quên được, và hôm nay, nó lại trở về, trở về và quấn lấy tâm trí cô...

4 năm, cô đã thực hiện đúng như lời hứa năm nào, lời hứa thay đổi để trở thành một con người khác hoàn toàn.... và cô đã thành công, thành công một cách hoàn hảo nhưng cô cũng phải trả giá bằng những niềm vui của mình, những niềm vui không trọn vẹn...

21. Chương 20

Cầu vồng 7 sắc thứ 20: Đạo phố

- Mai Nhược Y sẽ là thành viên mới của lớp chúng ta, vừa từ Anh quốc trở về, thành tích học tập rất hoàn hảo. Các em giúp đỡ bạn nhé

- Các bạn gọi mình là Nhược Y nhé. Mình mới về đây được mấy ngày nên có gì không phải mong các bạn giúp đỡ. Nghe nói, đây là lớp học thiên thần, vang danh tầm quốc tế, không biết mình có thể trở thành thành viên của lớp được không?

Đáp lại nụ cười tỏa nắng của Nhược Y là những tràng pháo tay hết sức ròn rã, để chào mừng cô bạn mới của lớp. Có thể bước chân vào cánh cửa lớp 9D này, phá vỡ sĩ số lớp trong 3 năm học qua thì xem ra, Nhược Y cũng là một thiên tài hiếm có...

Gương mặt tựa thiên thần, ưa nhìn, làn da mịn, không trắng cũng không đen, chiếc má lúm đồng tiền đáng yêu, body cực chuẩn, đôi chân thon dài, mái tóc dài ngang hông được cột cao, giản dị nhưng vẫn toát ra vẻ hòa đồng, đáng yêu... Mai Nhược Y, cái tên nghe cũng có vẻ cao quý, dễ thương...

Đó là một lựa chọn đúng đắn cho sĩ số lớp 'dê' này...

Khẽ đảo mắt một lượt nhìn cô bạn mới đến, tụi nó đưa ra nhận xét...

Rồi nụ cười cùng nở trên môi mỗi đứa, hồn nhiên và ngây thơ, nụ cười trẻ con, không hề có những toan tính hay mưu mô... Nó còn kéo dài được bao lâu nữa

Với sự hòa đồng vốn có thì việc làm quen với tụi nó chẳng có gì khó khăn đối với một cô bạn mới đến như Nhược Y. Chẳng mấy chốc, cô bạn đã chính thức trở thành một mảnh ghép của lớp 'dê', một mảnh ghép để làm nên sóng gió sau này

Nhược Y, có thể nói là một học viên ưu tú, sống ở Anh từ nhỏ, bản tính hiền lành, dễ thương, tốt bụng, được xếp vào hàng hotgirl, cũng ngang tầm với tụi nó. Vì một lí do mà anh trai nhỏ bắt nhỏ từ Anh quốc trở về rồi vào đây học luôn

Minh Nhật thở dài ngao ngán nhìn khung cảnh xung quanh, cuộc sống này sao tẻ nhạt và vô vị đến thế. Một ý tưởng đột nhiên nảy vào đầu cậu bạn, hết sức mờ ám...

Bước về phía cuối lớp, nơi Vũ An và Thiên Duy đang ngự trị một mối, cánh môi kia khẽ cong lên tạo thành một nụ cười nguy hiểm, cậu bạn khoanh hai tay trước ngực để cố tình gây sự chú ý của hai thằng bạn trước mặt

- Chơi gái đi tụi bây

Nghe xong, Vũ An và Thiên Duy thoáng giật mình, không ngờ cậu bạn luôn hiền lành, tốt tính, xứng đáng là một hoàng tử thời hiện đại lại có một chiếc đầu hết sức 'trong sáng'. Nhìn khuôn mặt sáng sủa thể kia mà ị...

- Bậy_cả hai cùng đồng thanh

Như nhận thức được vấn đề. Minh Nhật què một cục to lù lù, vội bào chữa

- À... nhầm... nhầm, của gái đi mấy má

- Nếu fan của ông mà nghe được tin này thì bọn họ phải nhảy tung tung lên ý chứ_ Vũ An chọc

- Hay mình bán tin lấy tiền đi_ Thiên Duy xen zô

- Các ông không thể bán rẻ bạn bè thế được_ Minh Nhật tỏ vẻ đáng thương

- Lịch sử, còn nhớ không?_ Vũ An chọc nghiêm túc

Nhắc đến lịch sử thì Minh Nhật không khỏi rùng mình. Quá khứ mỗi người đều khác nhau và mang một chút gì đó thật đặc biệt. Minh Nhật – cậu nhóc đáng yêu, đẹp một cách âm áp này cũng không phải là ngoại lệ. Kí ức lại ủa về, không khiến cậu nhóc phải ‘đau lòng’...

***** 1 năm trước*****

Chủ nhật...

Một buổi sáng yên bình, trên quốc lộ, ba chàng hoàng tử cùng rảo bước, ba hotboys lừng danh, ba học viên ưu tú của “Angels Academy”, ba thành viên của ‘lớp học thiên thần’, không ai là không biết đến... Đó chính là điểm nhấn cho bức tranh ‘dòng đời tập nập’ này

Mái tóc màu hạt dẻ, xoăn nhẹ ở phần đuôi, được xõa ra tự nhiên, chiếc áo pull rộng màu trắng, chiếc quần bó gối ôm sát đôi chân nhỏ nhắn, dài cùng chiếc mũ hiphop được đội ngược đã tạo nên một phong cách tomboy mới lạ cho cô gái này nhưng cũng không làm mất đi sự nữ tính. Một sự thu hút đối với mọi người nơi đây, và tất nhiên, trong đó gồm cả ba cậu bạn của chúng ta

- Nhìn pé kia đi, được không?_ Thiên Duy
- Không cần nói, tôi cũng đang nhìn muốn nổ cả mắt đây nè_Minh Nhật
- Xinh ha_Thiên Duy
- Lại cá tính nữa_Minh Nhật
- Chẳng bù ấy bà già ác ma nhà mình
- Girl lớp mình người ta nói là thiên thần mà tôi thấy toàn sao với sao
- Sư tử đội lột người thì đúng hơn
- Người không xinh rồi mà lại còn chảnh nữa
- Thấy ngán

Cứ thế, Thiên Duy múa thì Minh Nhật ca, đang ngắm gái thì lại chuyển sang nói xấu tụi nó...

- Triệu Dĩnh Nhi, là em hả?

Đó là câu nói được thốt ra từ miệng anh chàng Vũ An điển trai. Điều đặc biệt hơn nữa, chính là câu nói này được cậu dành tặng cho ‘em’ mà hai thằng bạn đang ngắm. Và đây cũng chính là nguyên nhân cho những cái há hốc mồm ngạc nhiên và xen lẫn cả sự ganh tị từ hai thằng bạn đang đờ như cây cơ. Họ đang tự hỏi rằng sao Vũ An lại có thể quen biết một ‘em’ như vậy, điều đó xuất phát từ lòng ghen tị đang hiện diện trong cơ thể hai người. Họ không để ý rằng khi mình đang bàn tán sôi nổi thì cậu bạn Vũ An lại đang trầm ngâm suy nghĩ, có thể là nghĩ về cô bạn tên Dĩnh Nhi gì đó kia. Còn một điều nữa mà họ không hề để ý, đó là...

22. Chương 21

Cầu vòng bảy sắc thứ 21: Khởi đầu

“Triệu Dĩnh Nhi và Triệu Vũ An? Liệu hai người đó có quan hệ?”

Cô gái tên Dĩnh Nhi gì gì đó kia, cũng chính là ‘em’ xinh tươi đã thu hết mọi cặp mắt của người đi đường, giật mình bởi chất giọng trầm ấm quen thuộc kia. Nếu như cô đoán không nhầm thì... cuộc đời đến đây là kết thúc...

Thấy tình hình không ổn, Dĩnh Nhi đành liều mạng quay đầu lại nhìn lão đang gọi mình.

- Á, anh Vũ An hử?_ Mặc dù đã biết trước kết quả nhưng Dĩnh Nhi vẫn cố tỏ ra thật tự nhiên, thật bất ngờ.

Thiên Duy và Minh Nhật bốc hỏa. Đây có thể là cô người yêu mà cậu bạn giới thiệu rồi không?

- Ai vậy?_ Thiên Duy and Minh Nhật đồng thanh

- Chào các anh

Lời nói vô tư hồn nhiên kia của cô bạn Đinh Nhi đã dả kích một đòn nặng nề vào tâm hồn ‘thơ ngây’ của hai anh chàng đang tận hưởng sự trong lành trên 9 tầng mây xanh.

- Ủ, chào em?_ Đồng thanh

- Sao em lại về đây? Bố mẹ có biết không?_ Vũ An quan tâm

“Địa ngục ời, ta tới đây!”. Thực tại thì Thiên Duy and Minh Nhật đang lơ lửng trong chảo dầu địa ngục. Bố mẹ ư? Có sớm quá không? Chưa gì mà đã ra mắt bố mẹ rồi sao? Lại còn xưng hô bố mẹ nữa rồi? Vậy là hết cơ hội... cướp người yêu thằng bạn thân và tham gia vào cuộc tình tay tư.

- Em trốn đây? Hì hì, anh Vũ An yêu quý đừng nói với bố mẹ nha. Đi nha_Đinh Nhi nhõng nhẽo

Tay trong tay? Còn nhõng nhẽo kiểu đó nữa? Định chọc tức dân F.A bọn này à?

- Được rồi, anh chịu thua. Giới thiệu với em, đây là Thiên Duy và bên trái là Minh Nhật, hai thằng bạn chí cốt từ thuở còn đóng bím của anh

Đã vậy, ăn không được thì đập đổ. Cho người mất mặt một phen luôn

- Vũ An à, giờ tôi mới biết đó nha. Ông nhớ lại xem, chúng ta quen nhau từ lúc nào. Vậy hóa ra... lớp 5 rồi mà ông vẫn còn mặc bím. Tin hot à nha?_ Minh Nhật cười sung sướng, đầy mãn nguyện

Đinh Nhi đứng bên cạnh, khúc khích cười vì lão này tự nhiên ngu bẩm sinh rồi mà. Ai đời hoàng tử Vũ An lại bị hổ thê kia chứ. Đáng đời, cho chừa cái tội hay bắt nạt người ta.

- Này, đó có thể gọi là phép nhân hóa điển hình không nhỉ? Hay nghệ thuật nói quá?_ Thiên Duy nhảy vào

- Bạn của tôi ời, biết thế nào là phép lịch sự tối thiểu không? Thế thì tôi với Đinh Nhi về luôn đây_ Vũ An đánh vào huyệt sào của hai thằng bạn, bởi lẽ cậu hiểu quá rõ về hai đứa này rồi mà.

- Ấy... ấy... đừng có nóng. Nói hết câu luôn đi

- Thôi, tôi với DĨNH NHI về

- Bạn thân yêu, ở lại đây cho vui. Ông về thì tôi sẽ nhớ ông nhiều lắm

- Biện minh_Vũ An dương dương tự đắc

- Một cuốn Shin và 5 bịch Mikita

- Tạm chấp nhận

- Khỏi phải dài dòng mất thời gian, Đinh Nhi là gấu...

- Cắt, không cần nói nữa_ Thiên Duy đau xót. Cậu dám khẳng định rằng Vũ An sẽ nói “Đinh Nhi là gấu của tôi”

- Sao vậy?_ Vũ An

- Về đây, không hẹn ngày gặp lại_Minh Nhật

- Ế, chưa giới thiệu xong mà_Vũ An

- Không cần nói tôi cũng biết rồi_Thiên Duy rưng rưng

- Mặc kệ, Đinh Nhi là ‘gấu con’, em họ của tôi_Vũ An bất chấp tất cả để nói ra điều cần nói vì cậu biết, con tim ai đó đang ‘tan nát’

Thiên Duy và Minh Nhật ôm nhau khóc nức nở (chém đầy ạ), nhảy tưng tưng trên đường quốc lộ.

- Há... há... há... Thật hả? Vui quá xá (sao toàn vắn ‘a’ vậy trời?)

- Hai anh hài hước quá
- Mà sao thằng anh thì nó xấu mà con em nó đẹp vậy?__ Minh Nhật ngẫm nghĩ
- Chắc là đột biến gen quá__ Thiên Duy nhanh nhẩu
- Chắc là vậy đó hai anh__ Đinh Nhi mỉm cười rạng rỡ làm tim ai đó chuẩn bị rớt
- Ủ, em bao nhiêu tuổi rồi?
- Dạ, kém anh Vũ An một tuổi ạ
- Học trường nào vậy?
- Em ở bên Anh mới về thôi

Cuộc nói chuyện của ba người bọn họ cứ thế mà hăng say, sôi nổi, và cũng không để ý rằng có một con tắc kè hoa đang xuất hiện gần bọn họ

- Thế nào, em có gấu chưa? Chưa thì cho anh xin một vé nhé
- Em chưa có đâu
- Chưa thì vào sở thú mà tìm đi Nhi__ Vũ An chọc ngoáy

Ngay lập tức, công hiệu của câu nói phát tán thật nhanh, hai cái liếc mắt ‘đưa tình’ đã được phi liên tiếp vào gương mặt của ai kia

Câm họng... hết nói nổi hai thằng bạn (hay là anh Vũ An sợ ý nhỉ)

“Một con vịt, xòe ra hai cái cánh

Nó kêu rằng quác quác quác quạc quạc quạc

Gấp hồ nước nó bì bà bì búp

Lúc lên bờ, nó vẫy cánh cho khô...”

Bốn con người... trên quốc lộ...

Những câu hát ngộ nghĩnh ấy cứ reo lên liên hồi. Và cùng lúc đó thì câu chuyện của họ cũng bị đứt quãng.

- Ê, nghe bài đó hông?
- Tai tôi có bị điếc đâu
- Ở đâu nhỉ?
- Nghe gần quá
- Người ta nhìn kìa

Khẽ đảo mắt một lượt, đúng như lời Vũ An nói, chính xác là người đi đường đang nhìn họ với con mắt rất chi là DỄ MÉN, THÂN THIỆN, KÍNH NẾ.

Dễ hiểu thôi, 3 nam một nữ, hotboys lừng danh và hotgirl nổi tiếng khắp nước, vậy mà lại đi kèm với ‘Một con vịt’...

- Ngại quá mẹ ơi
- Thỏ địa có chỗ nào cho con chui không?
- Ế, nhưng mà cái bài một con vịt xòe ra hai cái gì đó là phát ra từ chỗ bọn mình hay sao ý?
- Nhưng chính xác là ở chỗ nào?

Đôi mắt màu ngọc bích nhanh chóng di chuyển về chiếc túi áo in hình chú chuột Mickey (dễ thương ghê) của cậu bạn Minh Nhật

Ánh mắt ngạc nhiên, khó hiểu cũng nhanh chóng ‘theo bước người đi trước’ để hướng về body cực chuẩn kia, hết lướt phía trên rồi lại đảo phía dưới. Minh Nhật rùng mình, hai tay bất giác đưa lên chắn ngang ngực (kiểu như con gái ý). Cậu cầu mong sẽ thoát khỏi sự dò xét vô cớ kia.

- Nhìn gì nhìn dữ vậy
- Thì thấy ông đẹp quá đó mà
- Con lạy má, nói nhanh đi cho con nhờ
- Ờ, biết nguyên nhân họ nhìn đám tụi mình không?
- Biết chết liền
- Nhìn xuống eo anh đi
- Dĩnh Nhi à, sao em đen tối quá vậy?
- Bậy bạ. Đầu óc em tôi không có ‘trong sáng’ như ai đâu
- Ý em là anh thôi ngay cái trò ấy đi, cái túi áo anh kìa

Rung rung... sáng sáng... Đó là những gì Minh Nhật cảm nhận được.

“Một con vịt xòe ra hai cái...”

Minh Nhật nín thở, ngây thơ lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra...

22 missed call... WHAT??? Mama hử???

Đời Dương Minh Nhật thế là lên tiên rồi. Nhưng sao nhạc chuông của cậu lại là bài đó nhỉ? Rõ ràng là chính tay cậu cài bài “Bà ơi bà” rồi mừ. @_@ (bó tay)

- Alô
- Nhật Nhi à, mẹ yêu quý của con đây mà
- À, mẹ ạ
- Mí cuộc gọi nhờ rồi con giai
- Dạ... 22 ạ
- Con giai mẹ giỏi quá, còn có mắt nữa cơ đấy_giọng ngọt như mía lùi
- * Ở một góc khác...
- Thế nào, An?
- Trình độ Duy ca ca thật là cao tay
- Chuyện, đích thân ca ca này ra tay thì mọi chuyện tất sẽ đâu vào đấy
- Chúc mừng
- Loại được một đối thủ rồi
- Nhưng công nhận Vũ thiếu gia cũng thật tốt phúc, mọi chuyện đều viên mãn
- Thay nhạc chuông của thằng nhóc Minh Nhật thì cũng không phải là chuyện khó đối với Vũ Thiên Duy này.
- Nè, để tôi ra tay cho

- ...

- MINH NHẬT ƠI, TRẢ TIỀN NET NHANH CÒN VỀ NỮA_ Vũ An hét hét công suất

* Quay về chỗ Minh Nhật

- Được, đồng ý liền

Buổi trò chuyện nho nhỏ và bí mật này được kết thúc sớm trong tiếng cười của tụi nó. Nhưng, tụi nó, từng đứa từng đứa một, cười không phải vì một mục đích giống nhau mà mục đích ở đây là... chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

7 giờ tối, tại quán cafe “Vô tình”

Một anh chàng điển trai cùng chiếc điện thoại trên tay...

“Tối nay có bận gì không, đi lượn chút đi” – tin nhắn đã được gửi đi thành công

Vài phút sau...

“Chết, mình nhắn nhầm, định rủ thằng bạn. Sorry nhé. Mà bạn rảnh không? Đi uống nước với mình đi. Tự nhiên thằng bạn lại đi với bồ, thế có chết không lị” – tin nhắn đã được gửi đi thành công.

Vài phút sau nữa...

“Ừ, được rồi. Mình cũng đang buồn”- tin nhắn đến

Giờ đây, Minh Nhật đang bay, bay giữa thiên đàng chứ không phải là ngồi trong quán cafe “Vô tình” chật hẹp này nữa

“Quán cafe Vô tình, ngõ 12 đường Trần Quốc Tuấn nhé”

“Ừm, được rồi”

Những tin nhắn cứ như thế, đi qua rồi đi lại khiến cậu bạn trào lên một cả xúc mãn nguyện...

- Xin hỏi ở đây ai là Dương Minh Nhật

- Là tôi

Thân hình nặng một tạ đang được đưa ra triển lãm dưới con mắt của Dương Minh Nhật. Không sai, đây là chủ nhân của những tin nhắn làm anh chàng này có những sự hạnh phúc nhất thời

Và một vài tiếng cười khúc khích được vang lên đây đó...

- Công nhận đó nha. Lớp trưởng của chúng ta quả thực là siêu nhân mù

- Nè nè, có cả sự góp mặt của Triệu Vũ An nữa đó nha

- Mà sao bà biết hay vậy?

- Thì lúc trước tôi có nghe Vũ An nói về Đinh Nhi rồi

- Không, ý tôi là cô nàng một tạ kia kia

- À, chuyện đó hả?

- Đơn giản thôi, Trúc Hy lúc trước hay bị tôi so sánh với thân hình của Diệp Anh nên biết. Có thể thôi

- Trình độ của tôi, muốn điều tra số của Diệp Anh cũng không phải là khó

- Vớ này, Minh Nhật đau lắm

- Ha ha ha... vui quá xá

Minh Nhật hiểu những đứa bạn của mình mà. Chỉ thích quậy thôi. Lần này cậu sẽ cho tha nhưng lần sau thì thôi nha. Cậu cũng cảm thấy sợ mấy đứa này luôn rồi, từ giờ cũng chẳng dám nhờ vả gì nữa... Thôi thì, tiến hành kế hoạch hai vậy

Kế hoạch 2: Trêu chọc bạn ý một chút để tạo ấn tượng khó phai

Sau nhiều tháng khổ công rèn luyện. Cuối cùng, Minh Nhật cũng tìm gặp được Dĩnh Nhi. Đây có thể coi là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người? Mặc dù Minh Nhật chỉ mới biết chút ít về Dĩnh Nhi nếu không muốn nói trắng ra là chỉ biết tên của cô bạn.

- Anh đợi em lâu chưa?

Đây rồi. Người thật thật thật. Không phải thân hình một tạ mà là Dĩnh Nhi, Dĩnh Nhi làm cậu nhiều đêm... ngủ ngon.

- À, cũng mấy phút thôi

- Không ngờ lại được gặp anh đó nha

- Ủ, anh cũng vậy

- Em quả thật là có phúc khi được hotboy Dương Minh Nhật mời đi uống nước thế này mà

- Hì, có gì đâu. Mà em tên gì ấy nhỉ?

- Ô, anh biết rồi mà. Tên em khó nhớ vậy sao?

- Tất nhiên là không rồi, chỉ trí nhớ của anh có chút...

- Triệu Dĩnh Nhi ạ

- Tên gì ấy nhỉ?

- Triệu Dĩnh Nhi ạ

- Gì cơ?

- Triệu Dĩnh Nhi ạ

- Tên gì nhỉ, Dĩnh Nhi

- Anh bị khùng à? Chơi em đấy hả? Nhớ rồi mà còn hỏi. Có ai lại đi hỏi tên theo cái cấu trúc what your name + your name không? Thôi, em về. Cáo từ

HẢ???

Minh Nhật xót xa nhìn theo bóng dáng Dĩnh Nhi đang khuất dần. Sao lại sơ suất thế nhỉ? Chỉ vì muốn ‘phá băng’ không khí thôi mờ Dĩnh Nhi. Lần này, đúng là... tạo ấn tượng khó phai thật.

Thất bại nối tiếp thất bại. Cậu có nên tiếp tục không vậy? Nhưng lần sau chưa chắc Dĩnh Nhi đã gặp cậu. Ông trời ơi, bất công quá?

Thôi thì mặc kệ, kế hoạch 3 thắng tiến

Kế hoạch 3: Đôi khi, “lộ liễu” một chút lại hay

Theo một số nguồn tin của bọn gián điệp, Minh Nhật đã biết được Dĩnh Nhi hôm nay sẽ bay sang Anh.

Sân bay Tân Sơn Nhất, 9 giờ sáng chủ nhật...

- Tạm biệt các anh nha. Chắc năm sau em mới về đây

- Ủ, đi mạnh khỏe nhé Nhi. Anh sẽ nhớ em nhiều lắm đấy__ Thiên Duy và Vũ An ‘sụt sùi’

- Ngày Nhật, nói nhanh đi kia__ Thiên Duy thúc

- Hì. Dĩnh Nhi đi đường mạnh khỏe nha. Còn nữa...

- Thôi, bọn tôi ở đây không tiện. Đi nhé__ Vũ An nói rồi lôi Thiên Duy chạy mất hút

- Dĩnh Nhi à, anh xin lỗi chuyện hôm trước nha

- Vâng, cũng không có gì đâu mà. Em cũng phải xin lỗi anh vì những lời hôm trước

- Mà trước khi đi, anh muốn nói mấy câu, em cứ nghĩ theo ý em nhé

- Vâng, anh nói nhanh nào
- Tự ngã hay để anh xô?
- Hì, anh ngộ nghĩnh quá
- Chờ đã, đang còn... Em chỉ cần làm cái cây còn việc cầm cửa cứ để anh lo. Mốt mới nhé. Một lời tỏ tình. Vì vậy, lần sau về là phải có câu trả lời nhé
- Vâng, em hứa. Anh ở đây cũng mạnh khỏe nhé. Em phải đi rồi. Tạm biệt
- Ủ...

Minh Nhật đứng lặng nhìn chiếc máy bay đang khuất dần trên bầu trời xanh kia. Có lẽ, thiên thần tình yêu Cupid đang tìm gặp cậu...

Nhưng những chuyện đó đã là quá khứ, còn bây giờ mới là thực tại. Vậy thì hãy để cho quá khứ đó chỉ còn là một kỉ niệm của những đứa trẻ lớp 8. Sau một năm trải đời và được học tập nhiều kinh nghiệm tán gái hơn thì lúc này đây, liệu 3 chàng trai của chúng ta có thể trưởng thành hơn không? Hay nói dễ hiểu hơn là những kinh nghiệm “cưa” có thể trưởng thành hơn không? Chap 23 thắng tiến nhé các bạn...

24. Chương 23

Cầu vòng 7 sắc thứ 23: Không thắng không ăn tiền

*Trở về thực tại

- Thôi, chuyện qua rồi thì cứ để cho nó qua đi. Nín kéo làm gì để Minh Nhật cảm thấy xấu hổ hơn__ Thiên Duy tỏ ra cảm thông trước những thất bại của cậu bạn
- Này, định đá đố nhau thế à?__Minh Nhật liếc xéo
- Công nhận là lần đó vui thiệt nha. Hay mình lặp lại lịch sử một cách khoa học đi, chứ đừng như ai kia__ Vũ An trầm trồ
- Chỉ sợ thất bại nối tiếp thất bại rồi lúc đó ê mặt đừng có trách tôi không cảnh báo__ Minh Nhật chọc ngoáy
- Ô, cảm ơn thằng bạn tốt nha nhưng tôi sẽ không bao giờ như ai kia đâu. Và cứ coi lời nói vừa rồi của ông là một lời thách đố đi, tôi đồng ý__ Thiên Duy bức xúc
- Nhất trí
- Vậy thì cứ tiến hành kế hoạch đi
- Nhưng phải có cây thì mới cưa được chứ
- Chuyện đó... tôi đã nghĩ ra rồi... Mai Nhược Y, Ok?
- Mai Nhược Y? What?
- Tôi thấy được mà
- Nhưng chỉ sợ Duy ca ca cưa phải bom ngảm thôi
- Nhược Y cũng hiền mà
- Hiền rồi cũng thành ác khi cô bạn của chúng ta được diện kiến những thủ đoạn vô biên không gì sánh bằng kia
- Bằng Di, Trúc Hy, Linh San and Hạ Băng?
- Very fantastic!!!
- Vậy thì cứ thử đi mới biết được thực hư thế nào. Cái gì rồi cũng có điểm yếu của nó
- Ok luôn

- Lời thách đố bắt đầu có hiệu nghiệm

Kế hoạch 1: Trở thành mặt trời để ai kia bị cảm nắng

- WOA!!! Đẹp quá

Lần này, Thiên Duy xuất hiện với một phong cách vô cùng khác: Áo khoác vải bóng với cổ cao để gập và ống tay áo đen được khoác bên ngoài, ngắn hơn nên để lộ áo phông trắng dạng bó sát ở bên trong; tất dài dạng tất thể thao màu đen lông bên ngoài chiếc quần bò cũng bó sát và một chiếc giày cổ cao; hai tay đút túi một cách điệu nghệ, gương mặt bất cần càng khiến cho Thiên Duy nổi bật hơn giữa những con người đẹp trên cả đẹp như thế này.

- Chuyện. Các ông bà nên nhớ, tôi là Vũ Thiên Duy nha

- Ông định đóng Halloween hả? Cho tôi tham gia với_Nhược Y háo hức_Nhưng giờ mới tháng 9, làm gì đã đến nhỉ?

Khuôn mặt Thiên Duy đang dần dần tối lại. Đẹp như này mà nói là giống ma hử? Có nhầm không vậy? Đôi mắt kết hợp màu xám tro cùng xanh nước biển nhạt hiếm có đi qua đi lại “ngắm nhìn” những đứa bạn của mình. Xem ra, lần này Thiên Duy đã trở thành mặt trăng chứ không phải mặt trời nữa rồi...

Cùng nhau hát “Hối tiếc muộn màng” nào...

Không lo, Thiên Duy đây tán gái thì có cả một bụng rồi. Tiếp tục thôi

Kế hoạch 2: Chinh phục

2 ngày, 8 tiếng 4 phút 21 giây...

Thiên Duy đã phải ngồi từng đó thời gian, chỉ để tìm ra một nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh và cuối cùng đã tìm ra... Một hình chibi do bạn Vương Quế Chi làm ra.

Ngay sau đó, Thiên Duy đã đổi màn hình nền chiếc ipad của mình thành hình chibi mới tìm được luôn. Và giây phút này, cũng sắp đến...

- Giống bà chưa nè_ Thiên Duy đưa chiếc ipad vừa rồi cho Nhược Y xem

- OMG??? Ý ông là gì đây. Bộ chê tôi xấu hử? Được rồi, vậy thì tôi sẽ xấu cho ông xem

“Uỳnh, oành, oạch” được phát ra trong căn phòng cách âm đặc biệt của lớp ‘dê’

Đôi mắt thâm quầng, tay chân tím bầm, đầu tóc như tổ quạ. Không sai, đây là kết quả của những tiếng động huyền não trên.

THẤT BẠI THẨM HẠI!!!

Lần này, Thiên Duy...

Sẽ chịu thua vậy. Bị đánh cho như đòn như vậy mà vẫn muốn dẫn tấm thân vàng lụa ngọc ngà vào hang hổ thì bảo đảm, không điên không ăn tiền. Tất nhiên, Thiên Duy không điên. Công nhận, thằng cha Minh Nhật ăn cái gì mà thiêng vậy, bạn bè với nhau cả mà ác dữ.

25. Chương 24

Cầu vồng 7 sắc thứ 24: Nốt nhạc trầm

Bình minh lên, mặt trời lên, nắng ấm lên, gió dịu nhẹ lên... nói chung là cái gì cũng lên hết à. Một ngày chủ nhật đẹp trời...

6 người... lén la lén lút, ngó ngó nghiêng nghiêng, lấp la lấp ló, hấp ta hấp tấp, thụt ra thụt vào, tay xách nách mang, đứng lên ngồi xuống không yên... Tất cả, chỉ là một kế hoạch hết sức ‘dễ thương’, cái kiểu ‘không khí thì thoáng đãng mà quang cảnh thì đen tối ý’.

Căn biệt thự nhà vườn kiểu 2 tầng được xây dựng phong cách kiến trúc Nhật, rộng 120m²/sàn, nằm ở vùng ngoại ô thành phố, tách riêng với thành phố, xây dựng trên một chiếc ao nhân tạo được đào từ những năm 70, mực nước khoảng 2,5m; được thiết kế theo lối mở, đầy ánh sáng và bố trí chặt chẽ, bên ngoài là các nan gỗ, phía trước thiết kế thoáng đãng, phần hiên như một không gian chuyển tiếp từ bên trong ra bên ngoài; hệ mái dốc đổ bê tông, dán ngói màu xanh ghi kết hợp với màu sơn của diện tường, màu nâu đen bóng của cửa gỗ khiến căn biệt thự trở nên hài hòa hơn. Bên cạnh đó, lối vào còn được trang trí bằng hai hàng hoa anh đào nở rộ cùng những chiếc đèn lồng kiểu Nhật.

Vâng, đó chính là căn biệt thự có một không hai của cô bạn Linh San

Còn 6 người kia, chắc các bạn cũng đoán ra rồi đấy...

Linh San bước ra ngoài một cách thoải mái nhất. Nhỏ đâu hề biết rằng sẽ có chuyện gì xảy ra nữa. Ngay lúc này, cũng là thời khắc mà tiếng “Action” vang lên thật chói tai, chuẩn bị rồi...

Cũng không biết Linh San ra ngoài bao nhiêu lâu, mấy phút hay mấy tiếng cũng không ai biết. Chỉ biết rằng, Linh San hiện giờ đang có mặt tại ngôi nhà xinh xắn của mình và tâm trạng thì cực kì ‘háo hức’.

“Start” – vang lên đây đó

“Bước trên đường bạn hiền ơi xin nhớ

Nơi xa ấy chắc sẽ không gặp nhau

Ta luôn nhớ mãi mãi không hề phai

Không bao giờ quên hình bóng nhau

Vẫy tay chào bạn hiền ơi xin chúc

Mọi muốn nói mấp má không thành câu

Tôi xin chúc mãi mãi luôn thành công

Luôn yêu đời trên đường sắp đi

Luôn bình an...”

Lời bài hát “Tạm biệt” cũng đã và đang vang lên trong ngôi nhà kiểu nhật kia, hòa với những giọt nước mắt mặn chát của cô bạn Linh San. Quanh đây, chỉ có mình nhỏ, nhưng nhỏ biết các bạn của mình đang ở đâu đó quanh đây. Nhanh tay gạt đi dòng nước mắt chia tay, nhỏ cố làm ra bộ mặt dỗi hờn: “Tạm biệt nhé”.

- Grừ...grừ... các ông bà được lắm, dám phá nhà tôi hả ???

Đi loang quanh một lát nữa, Linh San phát hiện ra bên cửa sổ nhỏ là những bông cẩm chướng đỏ, bên kia nữa là mấy bông dâm bụt đen cùng hoa thạch thảo, trên tầng là những nụ hoa forget me not và hoa dương liễu; trong phòng Linh San là một lọ hoa được cắm rất đẹp, bao gồm hoa mẫu đơn, cành thông và hoa giọt tuyết, ngoài ban công là những chậu cây vạn niên thanh và cây quế trúc... Tất cả, đều làm cô bạn Linh San nói không nên lời, nước mắt một lần nữa, lại rơi xuống. Nhỏ khóc, đơn giản chỉ vì ý nghĩa các loài hoa đó, đều liên quan đến tình bạn, tình bạn vĩnh cửu hay sự chia ly

(Hoa cẩm chướng đỏ: sự tôn kính, đau khổ. Hoa dâm bụt đen: sống chết có nhau. Hoa thạch thảo: nỗi lưu luyến khi chia tay. Hoa violet: tỏ ý đừng quên. Hoa forget me not: xin đừng quên tôi. Cây vạn niên thanh: tình bạn vĩnh cửu. Hoa dương liễu, cành thông: sự chia tay. Hoa mẫu đơn: sự thành công. Cây quế trúc: tình bạn trong nghịch cảnh. Hoa giọt tuyết: niềm an ủi và sự hi vọng.)

Lấy lại bình tĩnh, Linh San đi xuống bếp. Từng bước, từng bước một thật nặng nề và khó đoán. Sự luyến tiếc vẫn đeo đẳng cô bạn cho đến giờ phút này... Sao... sao lại... là... là hoa cúc trắng? Chẳng phải đây là loài hoa tượng trưng cho sự mất mát hay sao, chỉ dùng ở các buổi đám ma hay sao? Chẳng phải là đang gián tiếp rửa nhục chết hay sao? Sự tức giận lần chiếm cơ thể nhỏ. Đúng, một Vampire xuất hiện...

- RA HẾT CHO TÔI. NHANH LÊNNNNNNNN. NẾU KHÔNG THÌ ĐỪNG TRÁCH TÔI GỌI VỆ SĨ
Linh San gào lên như một con thú dữ bị cướp mất miếng mồi ngon._CÓ RA KHÔNG THÌ BẢO??? 3...2...1...

“Rầm rầm oạch oạch”...

- Rồi, được lắm...

-...

- Giải nhi...

-...

- Phải gọi là VERY GOOD luôn ý chứ.

-...

- Hoan hô, vì một kế hoạch hoàn mỹ.

-...

- Để rồi xem, hôm nay sẽ thế nào?

Tình cảnh hiện giờ... không biết là nên cười hay nên mếu nữa. Linh San cầm chiếc dây thừng trên tay, xung quanh là đám vệ sĩ cơ bắp lực lưỡng. Còn tụi nó? Một chiếc tàu hỏa, được liên kết chặt chẽ với nhau bằng dây thừng cỡ bự. Phải nói là Linh San rất ‘tốt bụng’ khi gắn kết tình bạn bằng “sợi tơ hồng” hay ở đây là dây thừng như thế này.

Đi một vòng “liếc mắt đưa tình” với tụi nó mãi, Linh San cũng đã thấm mệt. ừ này đến giờ, toàn nhỏ nói, cứ như là độc thoại vậy, khát khô cả họng. Nhưng may thay, ông trời luôn có mắt với những người tốt mà. Xem kia, trên bàn ăn là cái gì kia... Một lon coca mát lạnh thơm ngon bổ dưỡng. Xem như tụi kia còn có chút nhân tính. Bước lại bàn, cô bạn mở lon nước ra và...

“Phụt”. Đó là tiếng động duy nhất tụi nó nghe được khi Linh San mở lon nước ra.

Và...

Linh San giờ đây, không phải là đại sứ quán hòa bình của lớp nữa. Chính xác hơn là một con chuột lột lại sư tử cái. Đầu tóc toàn mùi coca, gương mặt thấm dầm nước. Đây cũng là một cách mát-xa có hiệu quả mà không tốn nhiều thời gian, công sức và tiền bạc.

Ngay lúc nước sôi lửa bỏng thế này, một tiếng động từ chiếc tivi gần đó vang lên. Mọi tầm mắt, ngay cả Linh San cũng không thể tránh khỏi sự hiếu kì với chiếc tivi 42 inch màn hình phẳng công nghệ tiên tiến từ Nhật Bản.

Một đoạn video ngắn... LÀ HENTAI... Đúng, là phim hentai

7 cặp mắt như muốn thoát ra khỏi tròng, đôi đồng tử phóng to hết cỡ.

Tiếng cười khúc khích của những chú vệ sĩ được phát ra một cách ‘tế nhị’. Những đôi má, cứ thế, cứ thế ửng hồng, trông đến là đáng yêu

- CÁI GÌ ĐÂYYYYYYYYYYYYYYY?_ Linh San mặt đỏ phừng phừng quát tháo om sòm_ ĐI RA HẾT CHO TÔI NGAY LẬP TỨC

6 thân xác to lù lù bị vứt ra ngoài một cách “tế nhị”

- Sao lại thế nhỉ?

- Ừ, kể cũng lạ. Nhạc rõ ràng là tôi đã ghi âm giọng hát của tôi rồi mà. Sao bây giờ lại là bài “Tạm biệt” đó chứ, nghe não nề chết đi được, tự nhiên tôi lại thấy buồn không rõ lý do

- Còn video nữa, tôi biết Linh San sợ ma nên bỏ phim kinh dị vào mà sao giwof lại thành hentai, ngại quá

- Lon nước tôi vừa mua ngoài siêu thị mà lại bị phụt mới hay chứ

- Không biết sao nữa, hoa toàn là mấy loài hoa tượng trưng cho sự chia ly. Tôi đi cửa hàng nào cũng chỉ có mấy loại hoa đấy. Cảm giác cứ sao sao ấy

Câu nói đó vừa thốt ra cũng là lúc những cái gập đầu tán dương làm việc hết công suất. Và màn đêm buông xuống, báo hiệu ột bản nhạc buồn không lời...

26. Chương 25

Cầu vồng 7 sắc thứ 25: Tạm biệt

Từng hàng cây, từng tán lá như vừa được gột rửa: tươi mới và kiêu sa đến lạ lùng. Nắng ấm áp chui rúc vào từng nụ hoa bé xinh, rồi lại ôm trọn lấy từng cơn gió nóng bức khó chịu. Chiếc lá rơi xuống, một cách rất nhanh và nhẹ nhàng như thể không còn thời gian. Đúng! Thời gian chính là tất cả. Là một thứ gì đó mơ hồ, ảo mộng như những cơn sương sớm, mờ mờ mà không nhìn rõ. Tương lai cũng vậy, mơ hồ và không nhìn rõ...

- Chào cả lớp. Chủ nhật vừa rồi vui chứ?

- Tất nhiên rồi thầy.

- Có thể kể cho thầy nghe không?

- Bí mật!

- Kể đi mà.

- Để em gợi ý nha. Chủ nhật bọn em ra ngoại thành chơi rồi phá hết một ngày, cuối cùng tối bị tổng ra ngoài không thương tiếc. Thế là lại thành mấy kẻ vô gia cư mới hay chứ! Giờ nghỉ lại đang còn tức.

- Hay thiệt đó nha.

- Thôi giờ thì học nào.

- Nhã Trúc Hy, lớp nay có vắng bạn nào không?

- Dạ, là Linh San thầy ạ! Bạn ý nghỉ học KHÔNG LÍ DO, KHÔNG GIẤY PHÉP. Thầy cứ phạt nặng vào để làm gương cho các bạn khác. Chắc, lớp phó học tập gì mà...

- O... Các em không biết à?

Lòng lo sợ bỗng ập đến 21 gương mặt non nớt tựa thiên thần nhưng thực chất là cáo già kia.

- Biết?... Biết gì cơ ạ?

- Sao nhĩ? Có chuyện gì mà Linh San chuyển trường mà cũng không nói với các bạn một câu.

- Oát-đờ-heo???

- Chuyển... chuyển trường gì chớ?

- Linh San vừa rút học bạ sáng qua.

21 người nơi đây như mất hồn? Tại sao chứ? Linh San làm gì mà chuyển trường? Vội đến mấy thì cũng phải tạm biệt một câu chứ? Chẳng phải họ là bạn sao? À... đúng rồi... điện thoại.

“Tút...tút...tút”

Từng tiếng tút dài nào nề vang lên, tựa như viên đá lạnh giữa trời đông buốt giá (mặc dù giờ đang nắng chói chang).

Không. Không thể mất hi vọng được. Vẫn còn cách, sẽ tìm ra Linh San sớm thôi.

3 giờ chiều. Cái nắng chói chang, gay gắt cứ thế không thương tiếc phủ vào mặt tụi nó. Nhưng cái đó có là gì chứ? Có thể sánh bằng sự lo sợ đang trào dâng trong lòng tụi nó không? Nỗi lo sợ khi mất một người bạn thân, có ai hiểu? Nhất định, nhất định tụi nó sẽ tìm ra. Nhanh thôi mà.

“Kính coong...kính coong...kính coong”

Một lần nữa, mọi hoạt động như ngưng đọng, chỉ còn tụi nó với những nỗi lo sợ, với những giọt mồ hôi của tình bạn...

Linh San không có ở đây.

Chẳng phải đã nói sẽ luôn sát cánh bên nhau để còn thấy người kia đau như thế nào sao? Sao giờ lại thành bật vô âm tin? Chẳng phải đã nói sẽ từng bước đi cùng nhau để còn đẩy người kia xuống vực thẳm hay sao? Sao giờ lại đi mất? Chẳng phải đã nói là sẽ nhìn nhau mỗi ngày để còn cười khi người kia khóc hay sao? Sao giờ chẳng thấy đâu? Chẳng phải đã nói sẽ luôn đấu đá nhau, bêu xấu nhau mỗi ngày sao? Sao giờ cũng chẳng dám tin? Chẳng phải đã nói sẽ luôn ở cùng nhau để còn bị tạt axit hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ làm cho nhau chịu kiếp f.a cả đời hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ luôn che cho nhau giấu sách trong giờ kiểm tra hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ luôn nói chuyện trong giờ học để cùng nhau vào sổ đầu bài hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ cùng nhau ước cháy trường để khỏi phải đi học hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ ngồi cùng nhau để giành bàn, chia bàn, ghế ngồi với nhau hay sao? Chẳng phải đã nói sẽ ngồi nghe đứa bạn thân kể bao nhiêu nỗi khổ của mình rồi nói câu “kệ mẹ mày” hay sao?...

Nhiều lắm, nhiều lời hứa mà còn chưa thực hiện lắm Linh San à? Giờ bà đang ở đâu chứ? Nói cho bọn tôi biết đi. Tất cả đều hướng lên bầu trời xanh trên cao kia. Có phải Linh San cũng đang nhìn chung bầu trời này với tụi nó không? Đúng vậy, dù có thế nào thì tụi nó vẫn luôn hướng về cùng một phía. Phải không, Linh San?

27. Chương 26

Cầu vồng 7 sắc thứ 26: Cầu vồng sau mưa

Một ngày nữa lại trôi qua, không biết là nên vui hay nên buồn nữa.

Sáng sớm, bầu trời xanh xanh, không một gợn mây. Quả là đẹp. Từng cánh chim ác là chao lượn trên nền trời ấy. Một ngày mới đẹp trời, bắt đầu...

Lớp ‘dè’ bây giờ vẫn cứ như lớp ‘dè’ hôm nào, vẫn cứ ‘chuyện ai người đó làm’, ‘điếc lăm sàng’ hoặc ‘mất tạm thời không nhìn thấy’, vẫn ồn ào, vẫn huyền ảo, vẫn vô tư, vẫn lạnh lùng đến ghê rợn. Một thế giới quái đản...

Tụi nó cũng vậy, không quan tâm đến những việc xung quanh, xem mọi người như không khí và bông bênh trôi trong một mớ cảm xúc vớ vẩn. Nhưng hình như cá nhân như vậy nhưng tụi nó lại có một điểm chung là đều hướng ra ngoài cửa sổ, nơi có những con chim ác là bay lượn. Tụi nó đắm chiêu suy nghĩ, suy nghĩ về một thứ gì đó diệu kì như cây dưa thần của bà tiên trong truyện cổ tích.

Trúc Hy đến lớp. Không ai để ý. Nhỏ sôi máu, dám phốt lờ bản cô nương hả? Nhưng đôi mắt nãy lửa nhanh chóng biến mất. Chẳng phải là vừa mới...sao? Ừ, nhỏ sẽ không ích kỉ, phá rối mọi người nữa, sẽ để họ ‘phiêu bạt giang hồ’ thoải mái vậy.

1 tiết trôi qua. Nhỏ lớp trưởng đảo mắt, vẫn như vậy. 2 tiết, tình hình không thay đổi. 3 tiết, chẳng khác hơn là mấy...

Ngột ngạt, khó chịu. Đó là những gì Trúc Hy đang cảm thấy. Cô bạn vươn vai, hít một hơi thật sâu và tiếp theo đó là đi đến bàn của lũ quỷ khiến cô bạn rơi vào tình huống bế tắc như lúc này...

Vẫn y chang như lúc nãy... Dám không coi bản cô nương ra gì hả? Được rồi, các người sẽ phải trả giá trong nay mai. Sớm thôi. Quân tử trả thù bao lâu cũng được mà.

- Ê... này

- Ê... này

- Ê... này
- Cái gì vậy bà cố nội? Với lại muốn gọi ai thì cứ lời tên ra, đừng có tự tiện đặt tên là “ê... này” nha bà._Minh Nhật
- Hừ hừ. Được lắm... CÓ BIẾT LÀ TÔI GỌI BAO NHIÊU LẦN RỒI KHÔNG HẢ?
- Ồ, mới có lần mà _Minh Nhật
- Cái kiểu trả lời đó là sao đây?
- Hơ hơ, sao nữa. Vậy thì giờ bà muốn thế nào? Sến sến hả? _Minh Nhật
- ...*lườm lườm*
- Tiểu thư Trúc Hy xinh đẹp, mời tiểu thư sữa tiếp đi chứ.*yểu điệu* *sến sến* *ngọt hết cỡ*_Minh Nhật
- “Bốp”

Vâng, hiện tại thì cậu bạn Minh Nhật của chúng ta, ôi thôi rồi. Và tất nhiên, có được kết quả như thế này là đều nhờ một tay vị cao thủ Trúc Hy xây dựng cùng với chiếc giày thể thao Tennis Wmns Nike Air Cage Court đắt tiền của mình.

Minh Nhật đầu u một cục, lồm cồm bò dậy sau cú ngã trời giáng. Đúng là hổ báo mà.

Trúc Hy lườm lườm cậu bạn Minh Nhật, ánh mắt tóe lửa, như chỉ trực chờ nhào zô mà ulynh.

Nhưng hình như từ nãy đến giờ, từ lúc Trúc Hy gọi Minh Nhật đến lúc oánh cậu bạn thì chỉ có trời biết, đất biết, hai người họ biết và...tác giả biết. Tụi kia vẫn không nhúc nhích, ngay cả một ánh mắt từ bi cũng nhất quyết không ban phát cho nhỏ lớp trưởng.

Nghệt thở. Ủ, thì Linh San đi, nhỏ cũng buồn lắm chứ, có riêng gì tụi nó đâu. Lời hứa mà Linh San đã nói thì nhất định nhỏ sẽ làm. Nhỏ sẽ trở về. Vậy thì sao tụi nó cứ phải như vậy chứ?

Nhỏ muốn khóc...

Sợ không kìm được cảm xúc, nhỏ chạy nhanh ra ngoài và cứ thế, nước mắt lại rơi. Nhỏ không muốn cho người khác thấy nhỏ khóc, đơn giản vì nhỏ muốn mình mạnh mẽ...

Bước vào lớp (sau khi đã vào nhà vệ sinh nữ để rửa mặt), lần này, nhỏ sẽ không bỏ đi một cách dễ dàng vậy đâu.

- Đi canteen không?
- Ê, canteen đê.
- Thằng tiến canteen nào.
- Mấy nhóc đi canteen với chị đi.
- CANTEEN KHÔNG?
- Oái, gì zậy trời?
- Tôi không muốn nhắc lại
- Thôi, bọn tôi không đi đâu?
- Sao không?
- Thì không hứng.
- Sao không hứng?
- Vì đang mắc công chuyện
- Sao mắc công chuyện
- Vì... mà sao bà hỏi nhiều vậy? Định ứng tuyển ngành thẩm phán à? Tôi ủng hộ đó nha.

- Này, quá đáng vừa thôi nha. Từ sáng đến giờ các ông bà bị đứt dây à? Chẳng còn biết đến trời đất gì nữa cả. Chuyện đó thì ai mà chẳng buồn, nhưng cũng phải có mức độ thôi chứ. Các ông bà có biết đến cảm nhận của tôi nữa không?
- Ha ha, bà cũng thế hả?
- “Thế” là thế nào?
- Là cái chuyện đó đấy
- Chuyện đó?
- Ủa, thì cái việc Linh San trốn nợ đấy
- Hả???
- Thì bọn tôi từ sáng đến giờ ngồi tính nợ của Linh San mà.
- Nhưng tính gì mà tính những 3 tiết liền.
- À, tính cả cách đòi nợ Linh San nữa chứ.
- ?!?!?!?

Sau một tháng rưỡi biệt tích, chui vào lò luyện và hôm nay ta đã trở lại để làm nốt phần đời còn dang dở

28. Chương 27

Cầu vòng 7 sắc thứ 27: Kiểm tra

Qua một ngày, tức là qua một cơn ác mộng và ngày hôm sau, sóng gió sẽ nổi lên. Biết sao giờ, nhưng đã dám bước vào thì cũng phải dám đối mặt. Bao giờ cũng thế, vui trước, buồn sau. Đầu tiên sẽ là niềm vui, hạnh phúc nhưng sau đó lại là nỗi buồn, sự mất mát, giọt nước mắt. Nhưng vượt qua những thứ đó thì mới là cái kết thực sự, mãi mãi là một nụ cười... Và hôm nay, tụi nó lại sắp sửa phải đối mặt với những cơn ác mộng ban đêm mà khó ai có thể ngờ tới được...

- Cả lớp lấy giấy bút ra làm bài kiểm tra 45 phút
- Ô... cô ơi, cô có thông báo trước đâu ạ
- Vậy sao? Vậy thì vẫn phải làm bài kiểm tra
- Nhưng...
- Thông báo trước để chuẩn bị phao cứu sinh chứ gì?
- Không phải ạ
- Thế thì không nhanh nhanh lấy giấy ra làm bài. Mất thời gian là thiệt cho các anh các chị đó nha
- Dạ... vâng

- An ơi, cho tui tờ giấy coi
- Vũ An iu quý, ình giấy nha
- Thằng bạn chí cốt, tờ giấy coi
- Chút nữa mình mua kem cho ăn, ình xin tờ giấy

- An ca ca, xin ca ca từ bi làm ơn làm phước cho tiểu muội tờ giấy n
- Triệu Vũ An, cho bà bà tờ giấy coi
-
- Hix hix... cuốn vở 200 trang mới mua của tui, sao giờ chỉ còn lại cái bìa...

-
- Tiểu Duy, cho tí tí mượn cái thước
 - Nhật đệ, cho ca ca mượn cái bút
 - Di tí tí, cho đệ mượn cái bút chì
 - Hy cô cô, cho con mượn cục gôm
 - Băng Băng muội, cho ta mượn phao

...

Bỗng nhiên, giờ kiểm tra lại huyên não lạ thường, không những thế lại còn phát huy được tinh thần đồng đội tiềm tàng mạnh mẽ. Và tất nhiên, những thứ mà tụi nó mượn trong giờ kiểm tra sẽ ‘mất đi không trở lại’, cũng đồng nghĩa với việc ‘nhận lại chứ không cho đi’. Đó là luật nhân-quả đối với tụi nó...

- Ê, cô xuống kìa
- Phao đâu, phao đâu?
- Đá sang bên Minh Nhật nhanh đi
- Phao kìa, nhanh ném sang chỗ Băng Di
- Băng Di, vút phao sang bàn Thiên Duy
- Cô, cô, phao đẩy sang cho Hạ Băng đi
- Đưa phao sang chân Trúc Hy
- Được rồi, sút sang chỗ Vũ An đi Nhược Vy
- TRIỆU VŨ AN. CÁI GÌ ĐÂY HẢ???
- Dạ, phao ạ
- Ủ, được lắm, sao lại dùng phao?
- Cuộc đời học sinh gắn liền với phao mà cô
- Grừ... tôi sẽ đình chỉ em
- Cô định trở về tuổi thơ ả. Hồi còn đi học, cô cũng giống em rồi đúng không?
- Cái gì???
- Em nghe mẹ cô kể
- Hừ...được lắm, thôi lần này tôi tha cho em, không có lần sau nữa đâu
- Thanks cô nhiều, mà sao em thấy cái câu này quen quen cô ơi. Hình như là em nghe nhiều rồi thì phải
- *nói xong chạy biến*

- DƯƠNG MINH NHẬT, DIỆP BĂNG DI, VŨ THIÊN DUY, KHÂU HẠ BĂNG, NHẢ TRÚC HY, MAI NHƯỢC VY... ra đây

- An ca gọi chúng thần ra đây chẳng hay có việc chi

- Hơ...hơ... “con nai vàng ngơ ngác, đập chết bác thợ săn”
- Chúng tiểu muội, tiểu đệ vẫn chưa hiểu ý của các hạ
- “Bề ngoài thơn thớt nói cười mà bên trong nguy hiểm giết người không dao”
- ...
- Tinh thần đồng đội ghê nhỉ? Chắc lúc này tôi đọc đúng thứ tự rồi chứ, thứ tự người ném phao. Đầu tiên là DƯƠNG MINH NHẬT và cuối cùng, người trực tiếp ném phao sang chỗ tôi, MAI NHƯỘC VY. Chuẩn chứ?
- Sao thằng cha này giỏi thế nhỉ? Chắc là đệ tử nhập môn của ông thầy bói quái đản nào đây
- DIỆP BĂNG DI, nói gì đấy?
- Được rồi, tránh gây áp lực cho bạn bè nên tôi sẽ rộng lượng mà tha thứ cho, với một điều kiện, canteen miễn phí, osin không cần trả tiền. Ok?
- OÁT-ĐỒ-HEO???
- Được rồi, cứ vậy đi. Tạm biệt, tôi đi trước *cười nham hiểm*
- ... *xiu*

29. Chương 28

Cầu vòng 7 sắc thứ 28: Osin

- Ê, mua tui chai nước coi
- Băng Di, đấm lưng
- Nhược Vy, rửa chân
- Thiên Duy, lấy cái ghế
- Minh Nhật, dọn dẹp nhà cửa
- Hạ Băng, đưa điều khiển tui
- Trúc Hy, ra lấy báo

- ...

Và vô số câu sai khiến nữa được phát ra từ miệng cậu bạn Vũ An. Trông cậu bạn bây giờ chẳng khác nào ông hoàng thực sự: có đủ người hầu hạ. Tất nhiên, anh chàng bây giờ đang nhe hết răng ra mà cười, cười một cách nham nhở (theo tụi nó nghĩ). Dáng vẻ rất chi là sung sướng và hả hê đó mang đúng tính chất “gọi đồn” với tụi nó. Tụi nó giờ chỉ muốn nhào vô mà cắn, mà xé, mà nhai cho kì nát vụn mới thôi.

- Ê, đi đâu đấy.
- Hi, vào nhà vệ sinh thay cái ảnh đại diện Facebook đấy mà.
- Rồi, nhanh nhanh lên. Wifi nhà tôi không dùng miễn phí đâu nha.
- Ờ...

Phái nữ nhanh chóng tản hết vào nhà vệ sinh, để lại còn mình ta “bơ vơ, bơ vơ” giữa phái hổ báo. Vũ An nhìn hai thằng bạn chí cốt mà lạnh xương sống, chẳng khác nào muốn “xả thịt lột da, nuốt gan uống máu quân thù” mà ở đây, quân thù chính là cậu-Triệu Vũ An đáng thương.

Còn phái nữ??? Họ đang cười rất nham hiểm, cười một cách mà có thể khiến cho người chết sống dậy mà rợn tóc gáy.

- Ê, nhanh lên đi
- Ủ, đẩy cái cửa ra chút
- Được chưa?
- Rồi
- Xoay cái camera chút
- Nhớ tắt âm thanh đi
- Ủ, xong rồi
- Đưa vào photoshop đi
- Vẽ mặt mèo vào
- Phóng to cái má rồi ực đổ vào
- Thêm tóc dài nữa
- Thiên Duy và Minh Nhật để nguyên đi
- Up lên Facebook
- Hoàn tất
- Bắn pháo lên trời để Thiên Duy và Minh Nhật biết đi
- Bà bị ngây hả???
- Ủ, quên
- Để tôi vào ment cho
- Woa, hot nè, chưa gì mà đã câu được 45 like rồi.

Vũ An ở ngoài, cảm thấy bồn chồn không yên. Cộn vào đó lại là nụ cười quái đản của Minh Nhật và Thiên Duy, không toát mồ hôi không được

- Hay lên Facebook chơi đi, lâu ngày không lên rồi, nhớ quá
- Ủ, lấy cho tôi cái Ipad

Sau một hồi lướt đi lướt lại trên Facebook thì Vũ An dừng lại ở một bức ảnh

- Trông thằng này ngộ ghê hen, không biết là thằng cha nào mà xấu đến độ khủng khiếp như thế. Ủa, mà sao ở đây lại có cả Minh Nhật và Thiên Duy nữa... Phong cảnh quen quen, hình như là...__*ngó qua ngó lại ngôi nhà*__...sao giống nhà tôi vậy. Cái ghế??? Hả??? Ai đăng đây

-...

- 48 giây trước, chẳng phải lúc đó là các bà vào nhà vệ sinh sao?

-...

- Grừ... muốn chết hả???

- Từ ừ, đừng có nóng. Công nhận là ông hot thiệt đó nha. Mới đó mà đã được 97 like rồi. Mà xuống xem ment đi

Vũ An lướt xuống, đọc đọc. Đúng là toàn phản ứng “tích cực” cả. Nào là “Ôi, honey của đời tui”, “Hoàng tử Thiên Duy và Minh Nhật kia, cool quá”, “Em thề, đời này kiếp này chỉ lấy anh thôi, Minh Nhật à”, “Anh Thiên Duy đẹp trai không kém”..., “Mà thằng cha xấu ma chê quỷ hờn ngồi ở giữa chui đâu ra vậy?”, “Đã xấu thì biết phân biệt phận mà biến đi, ngồi gần anh Nhật và anh Duy thấy mà ghét”...

- “Cư dân mạng phẫn nộ vì chuyện đùa lệch: đùa mốc mà chòi mâm son” à? Fanpage trường mình cũng lấy thông tin nhanh thật
 - Nếu họ biết đó là chàng hoàng tử Triệu Vũ An thì sao nhỉ?
 - Không sao đâu, chỉ có trái tim tan nát mà thôi
 - Ủ, công nhận, thương thật
 - Nhưng biết làm sao được, bản thân sinh ra đã xấu thì sao mà đẹp được__*liếc liếc Vũ An*
 - Thôi, xem như từ trước đến giờ họ đã nhìn lầm. Bye Vũ An thân yêu nhé, bọn tôi về trước
- Vậy là đứa nào đứa nấy xách dép chạy mất hút. Vũ An như chưa hoàn hồn, đang rơi vào tình trạng “đơ lâm sàng”. Và 5 giây sau...
- CÁC ÔNG BÀ SẼ PHẢI TRẢ GIÁ THÍCH ĐÁNG CHO HÀNH ĐỘNG PHI PHÁP NGỔ NGƯỢC CỦA MÌNH**
- Tụi nó đã chạy được một đoạn khá xa rồi mà vẫn còn nghe được tiếng hét kinh thiên động địa của Triệu Vũ An
- Ủầy, phi pháp cơ à
 - Sợ quá cơ, phi pháp đấy
 - Phi pháp cái con quỷ ấy? Định kiện bọn mình chắc
 - ...
 - Thôi đi về
- Vẫn như mọi ngày, Ngày hôm nay lại sắp sửa trôi qua để đến ngày mai. Sợ rằng, ngày mai sẽ không giống như ngày hôm nay, không còn những ngày tháng bình yên nữa...

30. Chương 29

Cầu vồng 7 sắc thứ 29: Tưởng chỉ là dĩ vãng của ngày hôm qua

Sau nhiều ngày nghỉ dưỡng để thả thông huyết mạch thì ác ma học đường phải chịu khó xuống mặt “xin” tụi nó vào chơi cho đỡ buồn. Thật sự thì không có gì nhàm chán hơn những ngày tháng phải chôn chân ở xứ bệnh viện đông đúc, ồn ào, đâu đâu cũng toàn mùi thuốc sát trùng, ngửi mà phát ói này. Thôi thì, nhục một lần vậy rồi sau này sẽ mắc bệnh “bơ” luôn cho rồi. Cũng may là còn tụi nó chứ bố mẹ của ác ma sang Mĩ định cư hết rồi, chẳng còn người thân nào ở đây nữa.

Bây giờ, tụi nó... phải nói sao nhỉ? Sau khi nghe cú điện thoại của ác ma thì đứa nào đứa đấy rơi vào tình trạng “đơ lâm sàng” luôn. Phải nói là ác ma chưa bao giờ nói ngọt với tụi nó như thế, nghe mà muốn nổi da gà. Nhưng ngọt thì ngọt chứ tụi nó nghe trong cái sự ngọt ngào ấy lại có cả sự “ác ma”, như truyền một thông điệp: “nếu các người không tới thì học kì hạ loại hạnh kiểm hết”. Biết làm sao, phải đến thôi.

Cùng thời gian đó, ở một nơi khác...

“Cách”

Nghe tiếng mở cửa, ác ma vội vàng đi ra, bởi vì cô nghĩ, đó là những đứa học trò nghịch ngợm. Nhưng không phải, đối diện với cô lại là một cô gái có gương mặt xinh xắn, sắc sảo hoàn toàn xa lạ.

- Bạch Diệp Anh. Còn nhớ tôi chứ?_Cô ta nhìn thẳng vào ác ma. Không phải là một lời chào, mà là một lời hỏi han đầy kiêu ngạo và mỉa mai

- Cô...là ai?
- Hừ, nhanh thật. Mới 3 năm thôi mà Bạch Diệp Anh
- 3 năm???
- ..._Đôi mắt xoáy sâu vào tâm can người khác, làm họ cảm thấy sợ
- Phương... Tường Vy?
- Khá khen cho trí nhớ của chị_Tường Vy vỗ tay, khoe miệng có phần cong lên
- Ác ma cảm thấy sợ. Không ngờ, nó đã đến. 3 năm, nhanh thật. 3 năm cô luôn lo sợ phải đối mặt với người này, với chính ngày này... Bởi vì, Tường Vy xuất hiện, tức là người đó đã quay lại.
- Ha ha, ánh mắt gì đây. Hoang mang, lo sợ hay khinh thường?
- Tường Vy, không phải đâu.
- Chắc chị vẫn còn nhớ anh ấy chứ?
- ...
- Sao không trả lời? Chẳng phải ba năm trước có một cô giáo trẻ tên Diệp Băng Di yêu cậu học sinh Mai Đình Vũ hay sao? À, còn một cô bé tên Phương Tường Vy nữa, phải nói sao nhỉ, là người thứ ba?
- Không, tôi và cậu ta chưa bao giờ là một cặp. Và cô chưa bao giờ là người thứ ba
- Đừng có khiêm tốn vậy, chị gái à
- Tôi không xứng đáng với cậu ta, tôi cũng không xứng đáng làm chị gái cô
- Chị kết nghĩa, chẳng phải 3 năm trước chúng ta rất thân thiết hay sao? Sao bây giờ lạnh lùng vậy?
- Tôi xin lỗi. Tôi luôn coi cô như một đứa em gái
- Hừ. Em gái à? Sao nghe nó xa lạ thế? Chị có hiểu cảm giác của đứa em gái này không? Chị có hiểu cảm giác mà đi đâu cũng nghe người ta nói người mình yêu và chị gái là một cặp đẹp đôi không?_Cô ta khóc_Và tôi thật sự hối hận khi đã từng xem chị như chị gái
- Không phải. Chị không yêu Đình Vũ, người chị yêu là...
- Thôi đi. Chị muốn nói người chị yêu là Đình Phong, anh trai của Đình Vũ chứ gì? Chẳng phải chị là người hại chết anh ấy sao? Tôi nói đúng chứ?
- Đúng vậy, tất cả lỗi là tại chị. Tại chị quá độc ác..._ác ma vỡ òa trong tiếng khóc đau khổ, bao nhiêu nước mắt trong 3 năm phải kìm nén như tuôn trào ngay lúc này.
- Chắc chị cũng đoán được lí do ngày hôm nay tôi đến đây
- ...
- Hoa, được chứ?

Tụi nó đi ra siêu thị, lượn lờ lượn là mấy vòng rồi mới quyết định vào bệnh viện. Đang đi thì ai dè đụng trúng phải bà lão khó tính, nào là bồi thường, nào là xin lỗi, nào là đưa bà ta ra bên xe, mà bên xe lại ngược đường đến bệnh viện. Nếu bà lão mà đòi mang đi bệnh viện thì có phải “một công đôi việc” rồi không. Vậy là tụi nó quyết định để Hạ Băng và Vũ An đưa bà lão đi. Còn Trúc Hy, Minh Nhật, Thiên Duy, Nhược Vy, Băng Vy mang đồ vào bệnh viện. Quái thay, 5 đứa được phân công vào bệnh viện lại bị tắc đường, mãi 30 phút mới tới nơi.

- Ê, sao cửa khóa thế này?
- Tôi không có ba đầu sáu tay nha
- Thôi, để xem nào

- Cửa sổ đóng kín, kéo rèm hết tất cả rồi, cửa chính thì lại bị khóa. Sao đây?
- Hay ác ma đi ra ngoài rồi?
- Ủ, chắc vậy.

Nói xong tụi nó kéo nhau đi. Bỗng nhiên, một cơn gió ủa tới. Nhược Vy đi sau cùng, đột nhiên la lớn:

- Mọi người ơi. Khoan đã. Trong phòng hình như có người
- Sao bà biết?
- Lúc nãy có gió, làm tấm rèm cửa sổ bị bay. Tôi thấy có một mái tóc dài đang nằm trên giường bệnh
- ỒI MẸ ỒI!!!
- Gì vậy ông nội?
- MAAAAAAAAAAAAAAAAA
- Cát. Ma cái đầu ông ý. Nhưng mà tôi...cũng...cũng...thấy...sợ...sợ
- Ồi giờ ơi, 3 đứa con gái chính hiệu ở đây còn chưa sợ chứ các ông lại sợ cái gì?
- Nhưng mà bẩm sinh rồi
- Nhất như cây
- Thôi, tìm cách vào trong đi mọi người
- Ờ ha, tí nữa quên.

Tụi nó vòng qua vòng lại, ngó ngược ngó xuôi cái núm vặn cửa mà vẫn chưa nghĩ ra cách. Khó thật.

- À, Thiên Duy..._Minh Nhật cười nguy hiểm nhìn cậu bạn Thiên duy
 - Ủ, được đây_Thiên Duy nhìn lại Minh Nhật, nguy hiểm chẳng kém gì. Thế là hai cậu bạn cứ như hai thằng hâm đứng nhìn nhau mà cười
 - Ê, bệnh viện này không có khoa tâm thần đâu nha
 - Đây, ăn nói cho tử tế
 - Tử tế lắm rồi đó. Không tử tế thì tôi tống 2 ông vào nhà xác từ mấy giây trước rồi
 - Nhưng..._Minh Nhật ngập ngừng
 - Yên tâm, có đủ rồi_Thiên duy vỗ vai thằng bạn_Này..._Một cây kim được chìa ra trước mặt Minh Nhật
 - Ồ... mà sao ông lại có kim
 - À...ờ, thì mang đi để nhân lúc mấy bà phù thủy không để ý để chọc móng đấy mà
- Và tất nhiên, không gian lúc này không khỏi vang lên tiếng “Bốp bốp chát chát” vui tai
- Uầy, đúng là sự thật mất lòng mà. Khổ nỗi tôi luôn là người chân thực

Minh Nhật nhìn Thiên Duy bằng ánh mắt cảm thông rồi tặng cho thằng bạn một cái lắc đầu thiếu não. Đã như vậy rồi thì còn kể làm gì. Cậu cầm cây kim đi đến núm vặn cửa. Một cách chuyên nghiệp, Minh Nhật đưa cây kim vào ổ khóa và một tiếng “cách” chói tai vang lên. Tất nhiên, đây không phải là tiếng mở khóa mà là tiếng...gãy kim.

Bốn đứa kia trăn trăn nhìn Minh Nhật. Nhìn chuyên nghiệp thế mà “dỏm”. Không biết thì đừng có ta đây, lại còn bày đặt. Nhưng Thiên Duy trăn trăn nhìn cậu bạn, tiếc nuối không phải vì đã đặt niềm tin không đúng chỗ, mà là tiếc...cây kim mới mua 2000đ.

Cây kim bị gãy, một nửa nằm trong ổ khóa nên không thể dùng chìa khóa được nữa. Cách duy nhất là “rầm”- đập cửa phòng chứ còn sao nữa. Nhưng “cuộc đời đầu lòng trước được điều gì mà”, khi Thiên Duy đập cửa phòng thì chẳng thấy cửa mở mà chỉ thấy ngón chân cậu bạn mang sắc đỏ thẫm, sưng vù lên.

- Con trai đúng là vô tích sự mà
- Này, này... vô tích sự là như thế nào hả???
- Thì là thế chứ còn như thế nào nữa.
- Ồ, hay ha. Các bà có tích sự thì thử xông vào xem
- Ừ, để xem

Cả 3 đứa con gái cùng xông vào và kết quả là cả 3 đứa nằm sõng soài trên nền đất, cánh cửa vẫn im lìm đến tận nhẫn. Không những thế, cả 3 còn nhận được những tràng cười “khích lệ” của 2 thằng con trai. Đáng ghét mà

- Ha ha ha ha...Xanh, tím, đỏ. Có phần sắc sỡ đấy.

31. Chương 30

Câu vồng 7 sắc thứ 30: Thám tử dỏm

Chắc các bạn cũng biết anh chàng Minh Nhật đang nói về chuyện gì, bởi tụi nó mặc váy – đồng phục của trường mà. Tất nhiên, nếu là con gái lớp ‘dê’ thì chẳng phải ngồi yên mà đổ mặt, ngại ngùng đâu. Họ luôn tiền tàng và ẩn chứa một sức mạnh phi thường. Và, tình hình bây giờ rất căng thẳng: 3 đứa con gái đập một thằng con trai vào cửa, khiến cánh cửa đó phải “rầm”, đó đích thị là cánh cửa phòng bệnh của ác ma. Sau chuyện này thì tụi con trai lớp ‘dê’ càng hiểu hơn về nghịch lý “không nên đùa với lửa” và khi con gái nổi giận, đó mới chính là lúc họ mạnh mẽ, phi thường nhất, đến nỗi có thể quật ngã bất cứ thằng con trai nào.

Hay thiệt, đây có thể nói là vô tình sử dụng chiêu “tương kế tựu kế” không nhỉ? Nhưng chuyện quan trọng là vào trong cái đã. Tụi nó nhẹ nhàng bước gần đến giường bệnh.

- Hai đứa con trai, nấp sau lưng ba đứa con gái, thế mà coi được à?
- Nhưng...tôi...s...sợ
- Rồi, vào đến nơi rồi, ác ma chứ ma nào ở đây
- Ừ, ác ma
- Nhưng mùi gì mà nồng nặc vậy?

Nói xong, tụi nó nhìn quanh căn phòng, rồi sau đó lại nhìn nhau và cuối cùng là nhìn ác ma đang nằm trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền. Cứ thế cho đến 10 giây sau thì tất cả mới tá hỏa, từ này đến giờ lo nhìn nhau mà quên gọi bác sĩ.

- Tí to...tí to...

Phòng cấp cứu cứ liên tục phát sáng, rồi kêu “tí to... tí to” khiến tụi nó càng sợ hơn...

- Ê, sao Hạ Băng và Vũ An đi lâu thế? Gọi cho họ mau đi.
- Ừ, đợi chút.

....

- Họ bảo đang đến. Tội bảo ác ma đang phải cấp cứu rồi, chắc họ đến ngay ý mà
- À, mà các ông bà còn nhớ đến vụ ác ma không?
- Ừ, mà sao ác ma lại bị nhốt trong phòng kín, lại còn toàn hoa ly, hoa dạ hương xung quanh nữa.
- Không hiểu sao nữa. Hay là ác ma thất tình tự tử

- Không đâu, tính ác ma chúng ta thừa biết mà, không dễ dàng mà đang yên đang lành tự tử đâu. Với lại muốn tự tử sao không tự tử từ trước đi, lại gọi điện ho chúng ta đến. Chẳng lẽ tự tử nhưng lại sợ, gọi chúng ta đến để cứu. Nhưng có ai rảnh rỗi vậy đâu.

- Cũng có lí. Vậy chuyện là thế nào đây?

- Chẳng lẽ...

- Có người muốn...

- Giết ác ma.

- Hix, các bạn đừng có nói giọng nguy hiểm thế được nữa không? Minh...h...hơi...r...r...u...n

- Các người tò mò lắm rồi hả?

Một người con gái có khuôn mặt sắc sảo đi đến chỗ tụi nó.

- Chị là ai.

- Chị Tường Vy...

- Ai vậy Nhược Vy

- Chị dâu tôi

- Ủ, vậy lúc nãy chị nói như vậy là sao đây?

- Thì về Bạch Diệp Anh. Chẳng lẽ không cần sao?

Tất cả rơi vào những suy nghĩ của riêng mình. Cùng lúc đó, ở cổng bệnh viện...

- Này, chạy từ từ thôi Hạ Băng

- Tôi muốn vào đó nhanh

- Lo cho ác ma hả? Chuyện lạ đó nha

- Ông bị khủng hoảng. Tôi muốn vào đó để xem hiện trường vụ án. Tôi hơi tò mò. Tại vì mấy cái vụ ngộ độc hoa trong phòng kín tôi chỉ thấy trong phim ảnh thôi chứ ngoài đời thì chưa bao giờ. ÁAAAAAAAAAAAAAA

- Ha ha, chết bà chưa. Chắc thấy bà nhấn tâm quá nên ông trời bỏ cục đá ở đó cho bà vấp đấy

- Còn đứng đó cười nữa à. Không mau lại đây đỡ tôi dậy.

- Chờ chút

- Á, tôi không đứng dậy được

- Này, định lợi dụng hả?

- Ông có bị khủng hoảng không? Tôi không có thời gian để đùa, trọ chân rồi

- Hả? Thật?

- 100%, công tôi đi

- À, có cách rồi.

- Cách gì?

- Bể...

32. Chương 31

Cầu vòng 7 sắc thứ 31: Cơn ác mộng

Vũ An tỏ ra nguy hiểm. Không để Hạ Băng ú ớ thêm câu nào, cậu lôi chân cô bạn và “rắc”. Xong, cậu đã biến “trẹo” thành “gãy” luôn rồi

- TRIỆU VŨ AN, có biết là đau lắm không hả?
- Thì tôi bắt chước bẻ chân giống trong phim mà
- Hả? Gãy chân tôi rồi. Vì cái tài của ông đấy
- Cho tôi xin lỗi mà. Nhưng tôi cũng thấy thỏa mãn vì đã dduwwocj thực hành
- Hừ, giỏi lắm. Tôi là chuột bạch chắc? Với lại ông muốn thực hành hay là... trả thù đây?
- Hix...hix. Cả hai
- TRIỆU VŨ ANNNNN. NGỒI YÊN ĐÓ. Tôi mà không vướng cái chân thì ông coi chừng.
- Xí, để xem bây giờ có lết nổi vào phòng bệnh của ác ma không?
- Ồ ha, bạn Vũ An iu quý, công mình nha. Thích ăn gì mình mua cho. *ngọt xốt*
- Hèm... Suy nghĩ đã
- Đi mà Vũ An, năn nỉ mà. Với lại ông lỗ lòng nào để tôi một thân một mình ngoài đây
- Bà biết Karate mà
- Nhưng mà chân tôi thế này thì sao mà đấm với đá được
- Tôi yêu ông lắm lắm luôn
- Thật hả?
- Ừ
- Vậy làm bạn gái tôi nha.
- KHÔNG BAO GIỜ. Đứng đó mà mơ, tôi thà chết chứ không bao giờ làm bạn gái ông
- Ừ, vậy thì tự túc đi nha, tôi vào trước
- Ồ, khoan đã. Vậy ông muốn gì? Trừ cái bạn gái ra
- Karate
- Sao?
- Dạy Karate cho tôi
- Ừ... mà... HẢ??? Mà thôi, được rồi
- Ngoắc tay... Đóng dấu... In.

Triệu Vũ An ơi là Triệu Vũ An. Cơ hội phục thù là đây. Vũ An mà rơi vào tay bản cô nương Hạ Băng ta đây thì xong rồi. Và sau đó là một tràng cười nguy hiểm đến dã man của cô nàng Tiểu Băng Băng “đáng yêu” chết người.

*Trước cửa phòng cấp cứu...

- Có thật vậy không?
- Cậu không tin hả?
- Được rồi. Vậy ý chị nói, cô Diệp Anh là người gây ra cái chết cho anh Đình Phong, và bây giờ cô ấy cảm thấy hối hận nên tự nhốt mình trong phòng kín cùng với hoa để tự tử

- Chị...chị nói thật chứ. Cô ấy là người làm anh Đình Phong chết ư?
- Ủ, anh trai của em chết là do cô ta
- Nhược Vy như gục gĩa hoàn toàn
- Nhưng tôi tin là hôm nay không phải cô Diệp Anh có chủ ý tự tử. Chẳng phải là chị giúp cô ấy sao? Người trong cuộc là người biết rõ nhất nên tôi cũng không muốn nói nhiều.
- Khá lắm em trai. Tôi không tin là cậu chỉ đang học lớp 9, nói rất trưởng thành
- Nhưng sao cô lại làm thế?
- Lí do à? Phải nói sao nhỉ? Vì tôi là kẻ thứ 3 à? Cũng chưa hẳn...
- Chị cất cái giọng đấy đi cho tôi nhờ.
- Oh, em khá đẹp trai đấy
- Chị Tường Vy, có phải do anh Đình Vũ không?
- Nhược Vy, chắc em đoán đúng đấy. Em biết chị yêu Đình Vũ mà. Nhưng khổ nỗi anh ấy lại không thích chị. Haizzz...
- Vậy là lần này chị...về đây là vì...anh Đình Vũ
- Phải, chị có thể làm những gì mà anh ấy muốn
- Lí do chỉ có thể thôi ư?
- Ha ha. Cậu nghĩ sao?
- Tôi nghĩ là vì 3 năm trước
- Đúng, vì 3 năm trước, lúc mà tôi gọi Bạch Diệp Anh là chị gái, vậy mà chị ta lại ngang nhiên cướp người tôi yêu. Cậu có hiểu cái cảm giác khi chị gái cướp người mình yêu không?
- Cô Diệp Anh hoàn toàn không có lỗi. Lỗi hẳn do ai cả. Chị thừa biết anh ta không yêu cô Diệp Anh mà. Nếu như lúc đó chị mà dám mạnh mẽ cướp lại anh ta thì chắc giờ hai người đã là một cặp rồi.
- Cậu đang mỉa mai hay thương hại tôi?
- Cả hai.
- Cậu...
- Thôi, 2 người đừng nói nữa mà. Chị nói dối, em không tin. Sao cô Diệp Anh lại là người như thế được chứ
- Nhược Vy, bình tĩnh lại đi. Đứng lại.

Vậy là Nhược Vy cứ thế mà chạy với hai hàng nước mắt dài. Nhỏ có phần kính trọng và yêu quý ác ma như một người chị. Bảo sao nhỏ không sốc. Cũng không thể trách nhỏ được, Đình Phong là anh trai của nhỏ, lại là người mà yêu thương nhỏ nhất. Vừa lúc đó thì Vũ An và Hạ Băng cũng đang đi vào, phải nói là Vũ An đang công Hạ Băng thì đúng hơn. Cậu bạn mặt mày nhảnh nhó, mồ hôi mồ kê ướt đầm lưng. Hai người thấy Nhược Vy như vậy thì cũng tò mò lắm nhưng chuyện đại sự với cậu bạn bây giờ là phải mang con heo trên lưng vào phòng bệnh cái đã. Xong việc, cậu trở ra và được nghe Minh Nhật tường thuật lại câu chuyện với một số chi tiết được thêm, bớt để tăng phần kịch tính.

Cùng lúc đó, ở chỗ Hạ Băng thì không có những phút giây tĩnh lặng, mà thay vào đó, căn phòng nhộn nhạo hẳn lên trông thấy với những câu nói mang tính chất thù hận cao, những tiếng hét kinh thiên động địa như: “Chỉ tại cái chân mà ta không được làm thám tử. TRIỆU VŨ AN. TA HẬN NGƯỜI”.

Sau gần một giờ đồng hồ tí to tí to thì bác sĩ đã trở ra với những nét lo lắng, căng thẳng. Đây là lần thứ hai, ông được gặp lại tụi nhỏ trước cửa phòng cấp cứu với bệnh nhân là ác ma.

- Cô ấy không sao đâu. May mà phát hiện kịp chứ không bây giờ chẳng biết sẽ thế nào. Các cháu đừng lo. Nghỉ ngơi thêm mấy ngày là có thể ra viện ngay.

- Tụi cháu cảm ơn bác ạ

Vậy là một cơn ác mộng đã qua đi. Nhưng cơn ác mộng này có kéo theo những cơn ác mộng khác hay không? Tụi nó không thể biết...

33. Chương 32

Cầu vòng 7 sắc thứ 32: Chấp nhận

Nhược Vy cứ chạy mãi, chạy mãi. Nhỏ không dám đối diện với thực tại, nhỏ sợ. Và tất nhiên, điều nhỏ cần bây giờ là một không gian yên tĩnh. Vì vậy, về nhà và đánh một giấc sẽ là lựa chọn phù hợp của cô bạn lúc này.

*Nhà Nhược Vy, 9h tối

“Cốc...cốc...cốc”_Tiếng gõ cửa vang lên từng đợt.

- Ai vậy?

- Tôi đây.

- Bác ạ? Có việc gì không vậy ạ?

- Cô Tường Vy đến tìm cô

- Chị Tường Vy???

- Ừm.

- Bác bảo chị ấy chờ chút, cháu xuống ngay.

- Được rồi.

_____ 5 phút sau, phòng khách nhà họ Mai _____

- Nhược Vy xuống rồi à?_Tường Vy ân cần hỏi han.

- Vâng. Chị đến có việc gì không?

- Em biết mà._Tường Vy cười bồn chồn

- Chuyện đó à? Còn gì để nói nữa sao?

- Ừ, còn, rất nhiều là đằng khác.

-...

- Nhược Vy, em không cảm thấy gì sao?

- Ý chị là gì? Chẳng lẽ chị lại bảo em bây giờ phải đau khổ, hận thù, nước mắt nước mũi tèm lem mới đúng._Nhược Vy hỏi vặn lại ngay tức khắc.

- Em hơi căng thẳng rồi đấy. Chị bảo thế sao?

-...

- Được rồi. Đi thẳng vào vấn đề luôn nhé. Vậy đi, em đã biết hết tất cả mọi chuyện... Em cũng nên làm gì đi chứ?

- Chị nghĩ là làm gì?

*Bệnh viện

Tụi nó tập trung hết vào phòng bệnh của Hạ Băng, nhìn cô bạn mặt mày tím tái mà phì cười. Nhưng đâu có ai dại gì mà cười ngay cái lúc nước sôi lửa bỏng như thế này. Chẳng có gì to tát cả, chẳng qua là Vũ An và Hạ Băng vừa có một màn đấu khẩu đầy kịch tính đấy mà, may mà tụi nó vào kịch chứ không thì giờ hai người cũng sứt đầu mẻ trán hết trơn rồi.

- Này, An ở lại trông Băng đi.
- Hơ... định chơi tôi chắc
- Bọn tôi phải sang phòng ác ma rồi.
- Vậy thì bảo Băng Di ở lại không được à?
- KHÔNG_tất cả đồng thanh
- Hix. Các ông bà định ỷ đông hiếp bé à?
- Tạo cơ hội thôi.
- WHAT??? CƠ HỘI???
- À.... Không. Vậy nhé, tụi tôi đi trước

Và thế là “rầm”. Kết quả của việc chuồn nhanh, gọn, lẹ và thâm sàm vào cánh cửa. Vũ An và Hạ Băng, người đứng kẻ ngồi, bò lẩn bò lộn ra mà cười. Cho thừa cái thói bỏ bạn bỏ bè.

Vậy là tụi nó, có cả Băng Băng và An An đang có mặt trong phòng bệnh của ác ma. Trừ hai người kia ra thì 5 đứa còn lại đều bông bông trên đầu cả, không sót đứa nào luôn. Cái này phải gọi là đồng phục sáng tạo nè.

Nhớ lại những gì mà Phương Tường Vy nói, tụi nó lại chìm vào những suy nghĩ riêng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng và không gian nơi đây lại chìm vào yên lặng (Hạ Băng đã được Vũ An trực tiếp lại mọi việc).

Có lẽ, chị ta nói thật. Và nếu đó là sự thật thì cũng có sao? Ác ma vẫn là ác ma, mãi mãi không thay đổi. Còn Nhược Vy, việc đó lại khác, không phải hư không mà hoàn toàn cụ thể. Tụi nó không biết, nhỏ có thể như trước không nữa, cả ác ma nữa. Sau khi biết chuyện thì ác ma sẽ như thế nào? Vả lại, lúc ác ma tỉnh dậy nữa, ác ma sẽ làm gì tiếp theo đây? Nhưng tụi nó đều tin, sau cơn mưa trời lại sáng và có cả cầu vồng, mây đen sẽ nhường chỗ mây trắng. Chỉ có điều, không biết cơn mưa sẽ kéo dài bao lâu.

____Trở lại với cô bạn Nhược Vy____

Nhược Vy nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại mà không tài nào ngủ được, trong đầu nhỏ bây giờ là vô vàn những sự băn khoăn, lo lắng và quan trọng hơn, là câu nói của Tường Vy: “Ai cho em cái quyền được tha thứ? Em không thể, và anh trai em, anh Đình Phong, luôn tin tưởng em. Không cần những điều xấu xa nhưng em phải mạnh mẽ và đối mặt, với tất cả. Hãy đi lên, tiếp tục và cái giá phải trả cho những việc làm của chị ta. Đừng bao giờ ngục ngã, hay bị bất cứ thứ gì làm em ngã. Lòng thương, tình yêu luôn có thể đánh bật tất cả mọi thứ xấu xa và dơ bẩn trên đời.”

Đúng vậy, lòng thương, tình yêu là sức mạnh lớn nhất. Nhưng có lẽ, sử dụng nó ra sao thì không phải ai cũng muốn biết và có thể biết...

34. Chương 33

Cầu vồng 7 sắc thứ 33: Trận chiến Tiểu Lý phi xoong

Minh Nhật uể oải bước vào nhà, vươn tay vươn chân, ngáp một hơi dài. May hôm nay là chủ nhật – ngày được về nhà. Kết thúc một tuần đầy mệt mỏi.

Ngôi nhà rộng thênh thang, chỉ có mình mẹ và cậu ở. Ngoài ra, nhà cậu còn một bác giúp việc nữa, nhưng không ngủ lại.

Bước lên phòng, thả phịch tằm thân vàng ngọc xuống chiếc giường êm ái, Minh Nhật thoải mái hơn bao giờ hết. Một tuần mới được về nhà một lần, phải sống trong một ngôi trường không khác nào địa ngục. Cậu khề nhằn mặt.

- Cô làm việc vậy à?

- Xin lỗi, tôi sẽ lau lại.

- Từ nay mà như thế nữa là tôi không bỏ qua nữa đâu.

Thoát khỏi những suy nghĩ riêng, Minh Nhật đủ tỉnh táo và thông minh để nhận ra việc gì đang diễn ra, là mẹ cậu và bác giúp việc. Quái lạ, có bao giờ mẹ cậu chấp nhận những việc vụn vặt như thế đâu chứ.

Một lần nữa, cậu bạn bị lôi ra những suy nghĩ cá nhân bởi tiếng mở cửa phòng.

- Ôi, tiểu bảo bối về rồi đấy à?

- Dạ.

- Có mệt không con?

- Không sao đâu mẹ. Mà có lúc này có việc gì thế mẹ

- À... không. Chỉ là có chút chuyện với bác giúp việc thôi.

- Mẹ khó tính với bác ấy làm gì. Đường nào cũng là người một nhà cả mà.

- Người một nhà...

Nói đến đây, mẹ Minh Nhật lại chìm vào những suy nghĩ riêng của mình.

- Sao vậy mẹ?

- Không có gì, con nghỉ đi. Mẹ về phòng nhé!

- Vâng.

Nhìn biểu hiện của mẹ, Minh Nhật cảm giác được, giữa mẹ và bác giúp việc, hình như có chuyện gì đó, theo một chiều hướng xấu. Bác giúp việc nhà cậu tên Nhu, là người tốt, rất quan tâm đến cậu, làm việc ở nhà cậu cũng được hơn một năm trời rồi. Từ trước đến giờ, mẹ và bác Nhu vẫn bình thường, tự nhiên lần này về lại gặp phải cuộc chiến tranh lạnh. Haizzz...

Đánh một giấc ngon lành, Minh Nhật mò xuống dưới bếp để phục vụ và chống chế lại cái bụng đang biểu tình của mình. Đập vào mắt cậu lúc này là hình ảnh của bác Nhu đang ngồi trên bàn, mặt buồn thiu. Hình như bác đang suy nghĩ chuyện gì đó thì phải, đến mức cậu xuống từ đời nào mà bác cũng không biết cơ mà.

- Bác...

- À... Nhật Nhật đấy à? Cháu đói bụng hả?

- Hi, chỉ có bác là hiểu cháu thôi.

- Vậy để bác làm gì cho cháu ăn nhé. Mẹ cháu đến công ty từ lúc nãy rồi, chắc đến chiều mới về.

- Vâng. Mà sao bác ngồi buồn vậy? Bác với mẹ cháu có chuyện gì à?

- Không có gì đâu._Bác Nhu cười hiền

- Mẹ cháu có lẽ hơi quá đáng._Minh Nhật nhìn bác Nhu thông cảm.

- Không phải đâu. So với những người khác thì mẹ cháu là người đối với bác tốt nhất đấy.

- Có chuyện gì thì bác cứ nói với cháu. Không sao đâu.

- Ủ, được rồi mà.

Trong lúc bác Nhu làm đồ ăn thì Minh Nhật lại rảnh rỗi ngồi ngắm bác. Trông bác khá tiêu tụy. Nhưng cậu bạn chắc chắn một điều rằng lúc trẻ bác rất xinh, chắc bao nhiêu đàn ông cũng chết đấy. Nếp nhăn của tuổi già và sự vất vả hiện đầy trên khuôn mặt bác. Cũng may bác còn chồng và một đứa con trai, hơn Minh Nhật hai tuổi.

Minh Nhật giờ lại nổi hứng đi ngắm đường ngắm phố. Cậu bạn cứ đi mà chẳng biết mình đi đâu, tự nhiên Minh Nhật lại sợ bị lạc. Thôi thì đến nhà bác Nhu chơi vậy.

Đi 20 phút rồi cũng đến nơi, Minh Nhật mồ hôi mồ kê nhễ nhại bước vào nhà. Cậu cũng có đến đây một lần nhưng chỉ có mình bác Nhu ở nhà. Đó là một ngôi nhà nhỏ nằm trong ngõ, nhưng nó lại rất ấm cúng. May thay, hôm nay cậu bạn lại gặp được chồng và con bác, còn bác đang ở nhà cậu rồi. Bất gặp ánh mắt khó hiểu của bác trai, Minh Nhật cảm thấy gượng gạo. Nhận ra hành động hơi bất lịch sự của mình cùng những ánh mắt từ Minh Nhật và con trai, bác mới mời cậu vào nhà. Màn chào hỏi vòng vo tam quốc chấm dứt một cách dài dòng. Tóm lại là thế này, bác trai tên Minh, còn con trai bác tên ..., kì lạ là họ lại cùng chung họ Dương, không biết có họ hàng thân thích gì không nữa nhưng ở đời thì trùng hợp cũng là điều ngẫu nhiên.

Nói chuyện thêm một lúc thì Minh Nhật chào hai bố con bác Minh ra về. Giờ cũng đã hơn 6 giờ rồi, cậu nhanh chóng di chuyển về trường chứ không là “được” nghỉ học một tuần luôn thì khổ. Trời cũng đã tối rồi, xe cộ trên đường vẫn tấp nập, ồn ào như mấy giờ trước, cậu ngắm từng ngôi nhà, từng ngôi biệt thự, từng tòa nhà chọc trời, cao vút, chúng cứ dần hiện ra trước mắt cậu, tưởng chừng như không đếm xuể hết những ngôi nhà ở xứ Sài thành này. Ngôi nhà mang số 39 đập vào mắt cậu. Chẳng phải là nhà của Hạ Băng sao. Tính rủ Hạ Băng cùng đi chung cho vui, nói thế thôi chứ Minh Nhật sợ ma với mấy thằng bóng lớn vờn ngoài đường, chúng mà say đắm với vẻ me-lì của cậu thì ôi thôi rồi nhưng vừa đặt tay lên chuông cửa thì Minh Nhật một lần nữa, lại phải đứng hình với những việc đang xảy ra trong nhà Hạ Băng.

Cô nàng tiểu Băng Băng đáng yêu đang cầm hai chiếc chảo, phòng mang trộn má, buộc chiếc khăn mặt lên đầu, một tay chống nạnh, tay còn lại giơ lên cao, đứng lên bàn, vẻ rất hùng dũng. Không ngờ, cô bạn hiền lành của cậu lại có thể oai hùng đến mức này. Trong không gian hỗn độn, Minh Nhật như bị cuốn vào với những tình tiết không kém phần kịch tính mà đầy sinh động đang diễn ra trước mắt. Tạm thời, có thể chia thành hai phe như thế này, đội tóc dài là hai mẹ con Hạ Băng, còn phe tóc ngắn là papa của cô nàng, cả hai bên đều rất hùng hổ.

- Hồi tên dâm tặc kia, ngươi có dám mặt đối mặt đánh với ta một trận không? _ Hạ Băng chỉ thẳng vào mặt papa mình hét lớn.

Ôi trời, có ai gọi papa mình là “dâm tặc” không chứ. Hạ Băng đúng là hết thuốc chữa.

- Hồi đứa con trời đánh kia, mi đừng tác oai tác quái ở đây nữa. Ta quyết không nương tay. Hây da...

Câu nói của papa Hạ Băng vừa dứt, cả hai bên sấn sổ nhảy vào bếp và lôi hết xoong nồi ra, phi nhau.

Một cuộc hỗn chiến lại tiếp tục bắt đầu, xoong, nồi, chảo cứ phải gọi là vĩnh biệt với chiếc bếp ga quen thuộc mà đi ra bãi rác. Hạ Băng ném một chiếc xoong vào papa, nhanh chóng ông xoay người và đá trả chiếc xoong cho Hạ Băng.

- Haha, để xem ngươi sẽ xử lí ra sao_papa Hạ Băng phản kích

Nhanh không kém, Hạ Băng giơ chân lên, lệch quỹ đạo và chiếc xoong lại bay đến chỗ mama cô nàng. Mama Hạ Băng quyết định bằng một cú dứt điểm, có lẽ là do hơi bất ngờ nên bà lại đá bay chiếc xoong ra ngoài đường. Và tất nhiên, có người đã phải kêu lên một tiếng rên thảm thiết và ngất đi. Không ai khác, đó chính là Minh Nhật.

35. Chương 34

Cầu vòng 7 sắc thứ 34: Hữu duyên

Không ai khác, đó chính là cậu bạn Minh Nhật của chúng ta.

Mọi thứ xung quanh mờ dần, mờ dần, vài ánh đèn lóe lên, chói, cậu bạn ngất đi.

Dường như cú đá ấy quá ngoạn mục khiến khi Minh Nhật tỉnh lại vẫn còn thấy toàn trắng với sao. Cậu mở mắt, mọi thứ xung quanh dần hiện ra. Chiếc bàn học hình Hello Kitty, tấm rèm cửa màu vàng chanh, chiếc đệm êm ái cùng với một bầu trời rộng lớn. Đây RÕ-RÀNG-KHÔNG-PHẢI-NHÀ-CẬU, và hơn nữa, chắc chắn đây là phòng con gái. Hả??? Con gái??? Chẳng lẽ, chẳng lẽ, quá say đắm với vẻ thiên thần của cậu mà đã có một con hồ ly nào dùng thủ đoạn...để...để...

Minh Nhật vò đầu bứt tóc, còn đâu là “trong trắng” nữa, bằng chứng là quần áo xộc xệch. Ôi!!! Cuộc đời sao lắm tai ương, chẳng lẽ đẹp trai quá mức cho phép cũng là một cái tội???

Thôi, đành chấp nhận, cậu bạn nhanh chóng bò nhanh ra khỏi giường. Nhưng ai ngờ, quay đầu lại là...

- OÁT ĐỒ HEOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO_Minh Nhật như muốn phá nát cả ngôi nhà sang trọng bởi âm thanh “thiên phú” của mình

- Cái gì vậy ông nội?

- Sao...sao bà lại ở đây???_Nói đoạn, cậu bạn nhìn xuống bộ quần áo xộc xệch của mình, đôi mắt hiện rõ sự ngỡ ngàng

- Ê ê, cái gì đó??? Này, từ từ nha, ông đừng có nghĩ như thế nha

- Như thế là thế nào? Chẳng lẽ, bà... bà sàm sỡ tôi??? Ôi trời đất ơi, học chung với nhau ngần ấy năm trời, sao bà nỡ đối xử với tôi như vậy??? Hu hu, không biết đâu. Được rồi, vậy thì coi như tình bạn của chúng ta, đến đây là chấm dứt. Đừng tìm tôi nữa_Minh Nhật nghiêm túc.

Nói xong, cậu bạn nhanh chóng chạy khỏi nơi “quỷ tha ma bắt” như thế này. Nhưng “cuộc đời đâu lường trước được điều gì”. Vừa bước xuống giường, anh chàng điển trai Minh Nhật của chúng ta, một lần nữa, chấn xương sọ não bởi một cú té rất chi là “chuyên nghiệp”.

Đương nhiên, cô bạn Hạ Băng, chủ ngôi nhà và cũng là người bị Minh Nhật “ném đá” từ nãy đến giờ đang ngồi cười như điên như dại.

...

- Ôi, cái đầu iu quý của tui_cậu bạn xuýt xoa rồi như nhận ra vấn đề, Minh Nhật nhanh chóng chuyển ánh mắt sang cho cô bạn thân của mình _Còn bà nữa, cười cái gì mà cười.

- Ê ê ăn nói cho tử tế nha. Tại ông không đi đứng cho cẩn thận, ngã ráng chịu chứ còn trách này nọ gì nữa.

- Hơ hơ, không phải tại cái đứa mất dạy nào cố tình đặt cái ghế ở đó chứ_Minh Nhật không vừa

- Ủa, không phải tại cái đứa mất dạy nào đấy chứ_Hạ Băng đốp chát

- 18 giờ 50 rồi hai đứa ơi_Mẹ Hạ Băng từ dưới nhà nói vọng lên

- Hả???_Cả hai đồng thanh

Và sau câu nói như trời đánh thề, cả hai bắt đầu tăng tốc. 7 giờ tối là trường đóng cửa mà bây giờ đã là 6 giờ 50, còn 10 phút nữa thôi mà từ nhà Hạ Băng đến trường cũng có phải gần gũi gì cho lắm. Nhưng biết làm sao được, chạy thôi. Đường như trong lúc cấp bách thì bộ não của con người ta ngưng hoạt động thì phải, thay bằng việc bắt taxi, xe bus, nhờ papa Hạ Băng chở đến trường thì họ lại chọn thượng sách của Khổng Tử: chạy.

Vâng, 9 phút là một quãng thời gian không phải quá dài nhưng cũng khiến người khác phải dầm dìa. Hạ Băng và Minh Nhật sau 9 phút chạy maratong thì cuối cùng, họ cũng đứng trước cổng trường. Phải gọi là rất mệt, đứng, sắp chết tới nơi rồi. Và bây giờ, là thời gian để cho hai người đứng thở

Trước mắt họ, cánh cửa...cánh cửa...đang...dần...đóng...đóng lại. Cả hai “giống như con thiêu thân lao vào trò vui thế gian”.

Được rồi, Minh Nhật đã chui được vào giữa hai cánh cửa rồi, nhưng chui vào hai cánh cửa không có nghĩa là đã chui qua. Vâng, hiện tại, cậu bạn đang bị mắc kẹt, nhưng lại mắc kẹt trong niềm vui và sự hạnh phúc vô bờ bến ^^, một nửa ở ngoài và một nửa ở trong (như vậy người ta gọi là ăn ở hai lòng đó). Nhân cơ hội, Hạ Băng lấy đà, nhảy phốc lên, lấy vai Minh Nhật làm bàn đạp, hạ cánh an toàn xuống sân trường, cú nhảy quá tuyệt vời đã làm cho cô bạn ưỡn ngực tự hào vì thành tích đáng ngưỡng mộ của mình mà đã quên mất một nhân tố quan trọng mang tính sống còn – Minh Nhật. Và dường như bác bảo vệ trường cũng quá độc ác khi chỉ ngồi ngắm couple của chúng ta mà không làm gì.

Minh Nhật đứng giữa sự sống và cái chết, trong khi lúc này, cậu và Hạ Băng có thừa thời gian để hiên ngang đi vào cổng trường thì lại đứng mà thở rồi bây giờ thế này đây. Hận đời vô đối!!!

Nhưng điều đáng xấu hổ hơn nữa là...là...

Trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này thì lại có một nhóc em đi ngang qua, nhìn Minh Nhật bằng một ánh mắt khó hiểu. Cậu bạn chỉ biết cười xuề xòa chữa ngượng và ngãi đầu. Còn gì nhục hơn nữa chứ. Dương Minh Nhật, cả đời có bao giờ gặp phải tình huống thế này đâu chứ, không nói quá chứ đi tán gái thì gái cứ phải đổ rần rần.

Cô nhóc với gương mặt búng da sữa đi lại chỗ bác bảo vệ, nói cái gì đó mà cả Minh Nhật và Hạ Băng đều không thể nghe được.

Có lẽ, vì chết mê chết mệt nhan sắc của Minh Nhật, theo cậu bạn nghĩ là thế nên mới lại chỗ bác bảo vệ nói giúp cho cậu chứ, bằng chứng là vừa nghe cô nhóc nói gì đó xong, bác bảo vệ liền cười và mở cửa cho cậu vào mà.

Minh Nhật rưng rưng, cảm kích cô bé lắm nhưng cũng chẳng biết nói gì. Trước khi đi, cô bé chỉ nói với đàn anh rằng mình tên Du An Nhi, là học sinh mới chuyển đến, học lớp 8F-lớp chọn của khối. Minh Nhật cũng chẳng kịp hỏi gì thêm, hay thậm chí là cảm ơn cô bé hoặc xưng tên.

*Sáng, giờ ra chơi, lớp dê....

- Đọc gì vậy má?_Vũ An lúi lúi tay cô bạn Trúc Hy

-...

- Này, hơi quá đáng rồi đó nha._Vũ An giận dữ

- Thôi ông đi ra chỗ khác chơi đi_Trúc Hy đáp trả với thanh âm trầm trầm

- Hentai chứ gì?

-...

- MỌI NGƯỜI ƠI, LỚP TRƯỞNG GƯƠNG MẪU TRÚC HY ĐỌC CHUYỆN HENTAI NÈEEEEEEEEEEEEEEEEEE_VŨ An vẫn loa hét cỡ và tiếp theo đó là một tràng cười rất “có duyên” của cậu bạn.

Trúc Hy không nói gì, mà chỉ có hành động thay lời nói. Vâng, đúng với chuyên môn là bản chất của lớp dê thì tiếp theo sẽ là...

“Bụp...bốp...bốp”

Ất hẳn không sai.

Hy Hy tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt nảy lửa không hề nao núng chiếu thẳng vào An sư huynh hiện đang bị lép vế. Hai người cứ thế nhìn nhau “đắm đuối”, một sự “ấm áp” của hoàng tử và một sự lạnh lùng đến tàn nhẫn của nữ hoàng...tất cả tạo nên một bức tranh phong cảnh hữu tình tuyệt đẹp.

Dường như sự việc chẳng có ảnh hưởng gì tới thành viên lớp dê – những người hiện đang có mặt trong lớp bởi nó quá ư là bình thường mà. Người thì chơi oản tù tì, người thì tự sướng, người thì tự kỉ, người thì chơi

ô ăn quan, người thì đọc truyện cổ tích dành cho thiếu nhi...nói chung là đủ tất cả các trò. Nhưng, hình như...

17 bộ não bắt đầu hoạt động hết công suất, hình như có gì đó không ổn.

17 đôi mắt lại chiếu thẳng vào cặp “trao tài gái sắc” ngoài kia

17 cái đầu lại lắc qua lắc lại, thiếu não

17 người lại thở dài, ánh mắt cảm thông cho số phận hẩm hiu của cậu bạn Vũ An.

Trúc Hy, nổi tiếng là đứa con của băng nhưng đối với lớp thì lại khác, cô bạn lại rất ăm ắp, thậm chí còn nói nhiều và nghịch hơn những người khác. Tình huống này, đúng là tụi nó được tận hưởng thường xuyên thật, nhưng nhân vật chính, cô bạn lớp trưởng Trúc Hy thì lại khác, chẳng bao giờ. Ất hẳn có chuyện bất thường.

5 phút, đúng, 5 phút, họ “trao yêu thương” qua ánh mắt.

- Xin lỗi_Trúc Hy quay trở lại với công việc đọc sách, chẳng còn nhí nhảnh như mọi ngày nữa.

Tuy cũng tò mò nhưng tụi nó cũng chẳng dám hó hé thêm tiếng nào, chỉ biết tiếp tục với những công việc “cao cả” còn dang dở của mình.

36. Chương 35

Cầu vòng 7 sắc thứ 35: Start

*Dinh thự Hidetoshi-Nhật, trưa...

- Mojako, con về rồi à?

- Dạ_Mojako cúi đầu lễ phép.

- Được rồi. Con vào thay quần áo đi rồi vào chào bà

- Vậy con xin phép

- Thưa bà

- Vào đi

Mojako nhẹ nhàng kéo cửa, tay bắt chéo trước bụng, lễ phép cúi đầu, cởi đôi dép xỏ ngón để cao ở chân ra. Đó là một cô bé với gương mặt khả ái, trên người khoác bộ kimono hoa anh đào quý tộc, tóc cột cao. Cô bé nhẹ nhàng ngồi xuống, quỳ gối.

- Hidetoshi Mojako..._một giọng nói đầy uy quyền vang lên

Trước mặt Mojako lúc này là một người phụ nữ đã già nhưng không mất đi vẻ quý phái và nghiêm nghị vốn có. Trên người bà cũng là bộ kimono nhưng không phải hoa anh đào mà là bộ kimono màu tím điểm hoa

- Dạ, con mới về._Mojako cười

- Mojako, ta tưởng con ở bên đó luôn không còn nhớ bà già Tayosrmi này là ai nữa chứ

- Vâng, nếu không phải do bà đe dọa thì chắc con sẽ nhập quốc tịch bên đấy mất

- Hừ, con được lắm

- Bà, con đùa thôi mà, bà biết là con yêu bà nhất nhà mà

- Thật không đó_Bà Tayosrmi lườm yêu Mojako

- Thật mờ.

- Thôi được rồi, con về phòng nghỉ ngơi đi.

- Dạ, con xin phép_Mojako từ tốn đứng dậy bước ra khỏi phòng.

Bà Mojako nhìn theo bóng dáng đứa cháu yêu quý lại khẽ thở dài, lắc đầu

- Hai cái đứa này chắc không có duyên với nhau rồi, Mojako về thì Minami lại đi. Mà không biết Minami về bên đó làm gì nữa?

Còn Mojako lúc này, khác với tâm trạng thiếu ngủ của bà ngoại thì cô bé lại đang cười ranh ma. Thực ra là cô bé về đến Nhật từ tuần trước rồi. Lí do giờ mới về chào bà là do Mojako còn bận chơi bởi đập phá xả láng một tuần nữa chứ, tuổi ăn tuổi chơi mà lại.

* Việt Nam, sáng...

Từng cơn gió khẽ đưa, dịu dịu, mê hoặc con người vào một giấc ngủ sâu, tất nhiên, không ngoại trừ tụi nó.

- Di, Nhật, Hy, Duy, An, Băng_cô giáo bộ môn lí đồng dạng gọi tên từng đứa tụi nó

- ...

- BĂNG, AN, DUY, HY, NHẬT, DI_Có lẽ là lúc này tại bà cô này nói nhỏ nhẹ quá nên chẳng đứa nào thèm ngóc đầu dậy, nên lúc này phải phát huy thanh lực của một cô giáo, ngoài ra, bà cô không quên dùng “phấn chải thủ”

Cả lớp xôn xao, không phải vì lo lắng cho số phận hẩm hiu của những đứa bạn mà ngược lại, họ còn rất vui đấy chứ. Công nhận, vui thiệt, bà cô ý, lúc đầu thì gọi như thế, sau lại thành ngược lại. Vâng, hình như bà cô lúc tức giận thì sẽ nói lộn ngược lại hết à nha

- OÁT-ĐỒ-HEO... ĐỨA NÀO GỌI TAO ĐÂY???_Vũ An ngồi dậy, vươn vai, không quên lau vũng nước miếng trên bàn >.

- Này, sao hỏi mà không đứa nào nói vậy?_Thiên Duy cũng như Vũ An: công việc sau khi ngủ dậy trong lớp học.

- Con nào mà chơi mất dạy thế?_Băng Di

- Vừa mất dạy vừa bị câm hả???_Minh Nhật

- Chắc là điếc luôn rồi_Hạ Băng

- Ừ, con MẤT DẠY, ĐIẾC, CÂM là TÔI đây này_bà cô cười “hiền”_6 người lên văn phòng hết cho tôi

- Mà cô ơi, 6 người là sao ạ. Ở đây có 5 người thôi, à mà cả cô nữa là đủ 6_Trúc Hy chống cằm nhìn bà cô khó tính.

- 6 người là tính cả chị nữa đấy

- Hả??? Mà cô ơi, em có làm gì nên tội đâu chứ mà cô nở lòng nào phạt em như vậy_Trúc Hy theo chủ nghĩa “còn nước còn tát”.

- Hì, đi theo phong trào thôi chứ gì_bà cô xì-tin

- Hự hự, mà cô ơi, theo phong trào thì sao cô không cho cả lớp đi luôn vậy (bị phạt mà bà này cứ như đi du lịch =.)_Trúc Hy

- Ờ nhỉ, sao giờ tôi mới nghĩ ra_bà cô nham hiểm_CẢ LỚP LÊN VĂN PHÒNG.

- Ồ-Zia_6 đứa tụi nó vui mừng vì có bạn có bè.

- NHẢ TRÚC HYYYYYYYYYYYYYYYYY_Cả lớp đồng thanh khiến cho Trúc Hy rùng mình không nói lên lời.

Hành lang trường bỗng nhiên vui lên hẳn, tụi nó cười nói rôm rả với nhau như đi chợ khiến cho “dù không cao nhưng ai cũng phải ngước nhìn”. Đối với tất cả thành viên lớp dê thì bị phải như thế này còn hơn là phải ngồi trong lớp nghe kinh phạt, không phải môn nào cũng là kinh phạt mà chỉ có môn lí – môn học tất cả tụi nó ghét cay ghét đắng thì mới phờ-rò như vậy thôi, thậm chí đối với tụi nó mà nói thì môn văn còn dễ nuốt hơn môn lí nhiều, môn văn bỏ vào miệng còn nôn ra được chứ môn lí thì còn không xuống nổi họng nữa ý chứ, như thế cũng giống sống không bằng chết rồi.

Nhược Vy lơ đãng nhìn ra sân trường không một bóng người, nhỏ miên man suy nghĩ, chắc là phải như vậy rồi.

- Chào cô ạ

Tất cả đồng thanh khiến Nhược Vy giật bắn mình. Chẳng hay là vị tiền bối nào đây? Vâng, đích thị là ác ma, cũng chính là người mà Tiểu Vy Vy của chúng ta không muốn gặp mặt. Gương mặt dễ thương toát lên sự vô cảm của nhỏ thu hút ánh nhìn của ác ma.

Nhược Vy không cười, không tức giận, không buồn, không bối rối, chỉ đơn giản là nhìn. Hai ánh mắt chạm nhau trong một khoảng thời gian.

- Chào cô_Nhược Vy lên tiếng trước.

- Ừm. Nhược Vy à, cô có thể nói chuyện với em một chút được không?

- Được thôi_Về mặt nhỏ hiện rõ sự bất cần và không quan tâm.

- Cô giáo kính yêu hẹn em ra đây chỉ để ngắm trời ngắm mây thôi sao?_Nhược Vy hơi cười.

Ác ma quay sang nhìn cô học trò nhỏ của mình. Phải chăng là nhỏ đã thay đổi?

- Vy, cô biết là em rất ghét cô, em có thể nói hết trước mặt cô, thậm chí là chửi bới cô gì cũng được hết nhưng đừng xử sự như thế có được không?

- Cô ra điều kiện với tôi đấy à?

- Vy à...

- Cô...à không, nếu anh tôi giờ mà còn sống thì có lẽ giờ người đứng trước mặt tôi đây chẳng phải là chị dâu hay sao._Nhược Vy cười mỉa mai

- Không, Vy...

- Chị dâu à, tôi sẽ ghi nhớ những gì mà chị dâu đã làm, tôi sẽ trả thù, buồn cười thật, có lẽ chị sẽ nghĩ một đứa con nít ranh như tôi thì trả thù thế nào chứ gì, vâng, tôi sẽ trả thù, dù trả thù một cách trẻ con cũng được, tùy theo chị nghĩ._Nhược Vy nhếch miệng._ Hẹn gặp lại ở một ngày không xa và tôi cũng không chắc rằng hoàn cảnh đó sẽ là gì đâu.

Nói xong, Nhược Vy nhanh chóng rời khỏi kờng, bỏ lại khu vườn phía sau trường, bỏ lại đằng sau là gương mặt thần thời của ác ma.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác

- Khá lắm Nhược Vy, vậy là em đã quyết định rồi?_Tuông Vy mỉm cười vỗ vai Nhược Vy.

- Chị theo dõi em sao?

- Có lẽ.

- Được rồi, chị về đi, em vào lớp đây.

Nhược Vy bước vào lớp với một mớ cảm xúc hỗn độn, nhỏ không biết cảm xúc của mình bây giờ là thế nào nữa, đơn giản là chỉ thấy rối bời.

37. Chương 36

Cầu vòng 7 sắc thứ 36

Với một ngày đẹp trời như thế này thì thật tuyệt ột cuộc hội ngộ đầy thú vị. Quả nhiên, cuộc hội ngộ ấy lại diễn ra ngay lúc này.

Bộ lục Nhật Duy Hy Bằng An Di lấy tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán, tất cả mặt mày cau có bởi cái nắng gắt đang chiếu thẳng vào mặt. Sao lại sinh ra cái mùa hè làm gì cơ chứ? (hỏi ngu)

Và giờ đây, một chai nước mát lạnh sẽ là giải pháp lí thú cho bọn họ...

- Nước nè_6 chai nước được đưa ra.

Ngạc nhiên tốt độ, chẳng lẽ ông trời thương tụi nó vậy sao? Và để trả lời câu hỏi này thì phải bỏ cái tay ra khỏi mặt thì mới biết được.

Trước mặt tụi nó là một cô nhóc mặc bộ đồng phục của trường, bảng tên là Triệu Dĩnh Nhi. Hả???

Tất cả nhăn nhó. Chẳng phải đây là hậu bối có duyên có nợ với Minh Nhật sao?

- Nhi, về đây sao không nói?_Vũ An nhìn cô em họ đầy khó chịu.

- Nói làm gì, anh sẽ ra đón em sao?_Dĩnh Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt có chút ngượng ngùng của anh họ.

- Xì, nhưng cũng phải nói với anh chứ._Vũ An gãi đầu.

- Chào các tiền bối, em là Dĩnh Nhi, em họ của anh Vũ An, từ giờ em sẽ học ở đây, mong các tiền bối chỉ giáo._Dĩnh Nhi nhìn tụi nó cười.

- Rất vui được gặp em.

- Ê, về đây học luôn hả?_Vũ An xen ngang

Đẩy mạnh cái mặt đáng ghét của ông anh họ ra, Dĩnh Nhi quay sang tụi nó. Bất giác, ánh mắt hai người chạm nhau...

- Chào anh, lâu rồi không gặp

- Ủm, một năm rồi đấy nhỉ._Minh Nhật đáp trả

- Triệuuuuuuu Dĩnhhhhhhhhhhh Nhiiiiiiiiiiiiiiiiii_Một tiếng hét kinh thiên động đại từ đâu vọng đến.

Dĩnh Nhi vuốt ngực, nuốt nước bọt, mặt mày tái xanh.

Một cô nhóc cũng mặc bộ đồng phục của trường, chạy đến chỗ Dĩnh Nhi, người đầm mồ hôi, khuôn mặt đầy tức giận

- Dĩnh Nhi, cậu được lắm, dám lấy 6 chai nước rồi bỏ chạy bắt mình trả tiền hả?

- An Nhi à...

“An Nhi”. Minh Nhật đang ngẩng trời ngẩng đất, suy nghĩ mông lung thì bất giác bị kéo về bởi cái tên An Nhi. Cậu bạn nhìn về phía cô nhóc.

- Du An Nhi???

- Hả??? Anh ăn ở hai lòng đấy à?

Minh Nhật đỏ mặt, nghĩ đến hôm đó thì thật là áy náy. Hạ Bằng cười chảy cả nước mắt:

- Nhóc học lớp mấy?

- Á, chị kungfu đấy à?_An Nhi mắt sáng rực.

Trời, ở đâu ra mấy cái tên đó vậy. Tụi nó mặt mày xanh lét. Cái gì đây?

- An Nhi, cậu biết họ sao?

- Ủ, hôm chuyển đồ vào trường, tớ gặp hai người họ, đúng lúc cổng đang đóng...

- Thôi, An Nhi à. Sắp muộn học rồi_Hạ Băng và Minh Nhật đồng thanh.

Minh Nhật vòng vòng quanh cái sân trường rộng lớn kia. Vậy là Dĩnh Nhi đã trở về và câu trả lời...

Haizzz...Thật khó nghĩ mà. Một năm nay cậu bạn chẳng có một chút vấn vương đến câu hỏi lúc tiễn Dĩnh Nhi ra máy bay. Đó là không muốn làm đau lòng nhau chứ nói thẳng ra thì trong cả năm trời ấy, cậu bạn chẳng có một kí ức nào về Dĩnh Nhi cả. Xinh thì xinh thật nhưng cổ nhóc đối với Minh Nhật, cứ sao sao ý. Hoặc cũng có thể là trong tim cậu bạn đã chỗ ột ai khác >.< (cứ=" lo=" xa=" hoài.=" người=" ta=" còn=" chưa=" nói=" có=" đồng=" ý=" hay=" không=" kia=">

Minh Nhật chấp tay ra sau, cầm chai nước ngọt đập đập vào tay, mặt nhăn mày nhí, dáng vẻ suy tư. Cứ đi lên được mấy bước rồi lại quay xuống. Một bóng người...

Một bóng người xoẹt qua và nhanh chóng mất hút sau bụi cây.

Cảm giác bất thường, Minh Nhật lúc này càng chắc chắn hơn rằng MÌNH-BỊ-THEO-DÕI.

Cậu bạn không muốn đánh nhau trong trường (hay nói cách khác là vô ngu). Thôi thì 36 kế, chuồn là thượng sách.

Minh Nhật luồn lách khéo léo qua từng khu học tập nhưng dường như chẳng có ích lợi gì khi mà cái đuôi vẫn bám sát theo cậu không rời.

Và sau nhiều kungfu tuyệt đỉnh. Vâng, kungfu phải gọi là rất tuyệt đỉnh khi mà Minh Nhật bắt chước trong phim “Nhà có năm nàng tiên” thì tất nhiên là bị ngã dập cả mông...Cuối cùng, tiền bối Minh Nhật tức Nhật ca cũng tóm được nghi can. Đây hẳn là đệ tử truyền kiếp của phái Nga Mi.

- Người theo dõi ta là có mục đích gì?_Minh Nhật kề kiếm vào sát cổ nghi can (dao giả ý mà)

- Cậu...cậu..._tên tội phạm kháng cự.

- Đứng yên nếu không muốn mất mạng dưới thanh kiếm của ta._Minh Nhật dí mạnh liềm hơn.

- Tôi...tôi là lao công thôi mà.

- Vậy ai sai khiến người làm việc này?

- Cái...cái chai.

- Cái gì? Cái chai? Muốn ngửi thử mùi máu tanh?

- Ý tôi là tôi theo cậu vì muốn lấy cái chai.

- Cái chai? Làm gì?

Bác lao công nhanh chóng thoát ra khỏi vòng vây của Minh Nhật.

- Hối ngu. Để đi bán chứ làm gì._Minh Nhật nhận một cái cốc đầu đau điếng_Còn cái tội xưng hô với người lớn tuổi là ta-người_ 1 cái cốc đầu nữa dành cho thí sinh Minh Nhật_cái tội dọa ta nữa này_rất tiếc khi phải nói rằng Minh Nhật đang phải ôm đầu vì cái cốc đầu tiếp theo.

Cậu bạn nhăn nhó nhí nhí. Chẳng lẽ lại nhầm? Trong lòng cậu bạn dấy lên một cảm giác bất an.

38. Chương 37

Cầu vồng 7 sắc thứ 37

Trúc Hy đi đi lại lại, nhanh thật, đến ngày này rồi cơ à. Gương mặt xinh đẹp trầm ngâm suy nghĩ, trong đầu lại hiện ra cuộc điện thoại của mấy ngày trước. Và tất nhiên, đây là lí do làm cô nàng mặt nhăn mày khó, sầm chớp đùng đùng mấy ngày nay.

- Bố ạ?

- Ủ, bố đây. Con khỏe không?_Đáp lại là một giọng nói khá nghiêm nghị.

- Dạ. Mà bố gọi có việc gì không?

- Con sang đây với bố đi?

- Sao ạ? Sang đâu cơ?

- Geut ấy. Sang đây bố có chuyện cần con giúp.

- Dạ_Trúc Hy giọng buồn thiu, từ nhỏ đến lớn nhỏ chưa bao giờ làm trái ý bố cả, lần này cũng vậy, dù không muốn nhưng vẫn phải dạ.

- Được rồi, bố sẽ bảo Quân sang đón con, 14 giờ chiều thứ 5 nhé, bố sẽ gọi điện nói chuyện với thầy hiệu trưởng sau. Thôi, muộn rồi, con đi ngủ đi, lấy sức mai còn đi học.

- Vâng. Con chào bố.

Không biết bố bảo nhỏ sang đó làm gì nữa? Trời ạ, khó nghĩ quá. Chiều là phải lên máy bay rồi. Giờ sao đây?

Trúc Hy sửa soạn đồ rồi kêu tụi nó ra ngoài khuôn viên trường chơi.

- Chúng ta không gặp nhau một thời gian nhé_Cô bạn với vẻ mặt buồn rầu và giọng nói cũng quá ư là rầu buồn.

- Cái gì? Có chuyện gì vậy?_Tụi nó nhìn vẻ mặt của cô bạn mà cũng cảm thấy lo lắng.

- Không có gì. Tôi chỉ muốn tốt ọi người thôi mà.

- Tốt cho bọn tôi? Bà điên à?_Lo lắng đến cực điểm, tụi nó gấp gáp.

- Không, tôi chưa điên. Nhưng mà tin tôi đi, mình tôi đau là được rồi, tôi không muốn liên lụy đến mọi người càng không muốn các ông bà đau, hiểu không?_Trúc Hy vẫn giữ nguyên chất giọng đó nhưng ngày càng làm cho người ta lo sợ.

- Không hiểu. Sao lại vậy? Bà nghe ai nói linh tinh phải không?_Tất cả tràn đầy cảm xúc.

- Ủm, thực sự thì có người bảo tôi không nên gặp các ông các bà nữa.

- Hừ, biết ngay mà. Là thằng nào?_Tụi nó hùng hục lửa chiến.

- Bình tĩnh bình tĩnh.

- Đến nước này mà còn bình tĩnh được nữa à. Nói đi, thằng cha nào?

- Nó họ Bác, tên Sỹ.

- Có cả họ Bác nữa hả. Giờ tôi mới biết đó._Băng Di nhăn mặt suy nghĩ.

- Ê, từ từ đã. Họ Bác tên Sỹ à? Sao nghe quen quen?_Minh Nhật trầm ngâm.

Đến lúc này thì cô bạn không nhịn được cười nữa. Người gì đâu mà ngu, họ Bác tên Sỹ mà cũng không biết.

- Ha ha ha. Xem các ông các bà ngu chưa kìa. Là bác sỹ ý. Ý tôi là tôi bị đau mắt đỏ nên bác sỹ khuyên tôi nên tránh tiếp xúc nhiều. Mà như tôi được biết thì bố Thiên Duy cũng làm bác sỹ nhỉ, vậy mà lúc này có ai lại gọi là thằng cha này thằng cha nọ ấy nhỉ?

- Được rồi, bà được lắm._Thiên Duy kìm nén cơn giận.

- Mà tôi có thấy bà bị đau mắt đỏ đâu?_Vũ An tò mò.

- Trời, không thấy à?

Vũ An lắc đầu: “Không”.

- Thì tôi có bị đau mà thấy với chả không.

- Bà chơi tôi đấy à? _Vũ An sôi máu khi cái bản mặt đáng ghét kia đang trơ trơ ra như để trêu tức cậu. Nhưng thôi, một điều nhẫn, chín điều lành. Nhịn. Nhịn. Nhịn.

- Vậy sao bà còn nói? _Hạ Băng lên tiếng.

- À, tôi thấy cái đó trên mạng, hay hay nên copy về nói cho vui.

- Hở? Bảo sao bà lại thông minh đột xuất.

- Thật ra là chiều nay tôi phải bay sang Geut rồi. _TrúcHy nghiêm túc.

- Geut?

- Ủ, cái chỗ mà bố mẹ tôi đang ở đấy. Mấy hôm trước bố tôi gọi về bảo sang đó có việc, bố xin thầy hiệu trưởng rồi.

- Chiều nay mấy giờ?

- 2 giờ.

- Vậy khi nào về?

- Không biết nữa. Tôi đi ở nhà nhớ giữ lớp đấy.

- Được rồi. chiều bọn tôi tiễn bà ra máy bay.

- Ủm.

*13h30', sân bay Tân Sơn Nhất

- Ê, đi mạnh khỏe nhé. Khi nào về thì nhớ mua quà cho bọn tôi là được rồi.

- Nhớ onl Facebook thường xuyên đấy.

- Có thằng nào bên đấy thì cũng phải mang về cho tôi kiểm duyệt trước đã, nếu được thì cho tôi xin luôn đấy.

Một đám nhóc nhắng nha nhắng nhít ở sân bay cũng khiến cho người ta phải ngược nhìn. Đúng là đi đâu cũng có thể phá được mà.

- Được rồi được rồi, tôi sẽ mua quà, onl Facebook thường xuyên, có thằng nào thì cũng phải mang về để kiểm duyệt. Ok?

- Ủ.

Trúc Hy mở điện thoại ra, sao giờ còn chưa đến nữa.

- Á, Trúc Quân_một cậu bạn cũng ngang tuổi tụi nó xuất hiện, chiếm trọn ánh nhìn của tất cả.

- Thì ra là chị ở đây hả, làm em đi tìm mãi. _Cậu bạn đột nhiên quay sang tụi nó _Đây là...

- À, bạn của chị đấy mà, những đứa rất mê trai và sát gái _Trúc Hy quay sang tụi nó _Còn đây là em song sinh của tôi, Trúc Quân.

Quả nhiên, chỉ lời nói thì vẫn chưa đủ thuyết phục người nghe mà đi kèm với đó phải là dẫn chứng.

- WOA...đập choai quá. _Băng Di và Hạ Băng mắt long lanh nhìn Trúc Quân

- Có người khen tôi xinh kìa _Trúc Hy hớn hờ.

- Hở hở. Ai khen Trúc Hy xinh đấy? Có ai đâu? _Băng Di Hạ Băng quay sang Trúc Hy.

-Thì Trúc Quân là em song sinh của tôi, khen nó đẹp trai thì chẳng phải cũng ngầm khen chị nó xinh hay sao?_Trúc Hy lí lẽ.

- Nhưng mà chị em nhà bà khác người quá cơ. Song sinh gì mà chẳng giống nhau, lại còn đối nghịch với nhau nữa, em đẹp trai bao nhiêu thì chị lại xấu gái bấy nhiêu.

- Đây đây...

- Đây gì mà đây.

- Muốn cưa đổ thằng em thì còn phải qua con chị nữa kia nhá._Trúc Hy vênh váo_Không biết có bao nhiêu người muốn gọi tôi là chị chồng đâu đấy.

- Trúc Hy à_Băng Di, Hạ Băng ngọt xớt.

- Chuyến bay số 553 chuẩn bị cất cánh, mời hành khách lên máy bay...

Tiếng thông báo cất dứt luôn cuộc trò chuyện của họ. Trúc Hy và Trúc Quân nhanh chóng đi vào bên trong để lên máy bay, chuẩn bị sang một nước khác.

Trúc Hy đi, không biết ở nhà sẽ còn bao nhiêu sóng gió đang chờ 2 cô nàng Băng Di, Hạ Băng và 3 cậu bạn của chúng ta. Sóng gió lúc nào sẽ lại nổi lên và điều gì sẽ tiếp tục xảy ra?

Hạ Băng và Băng Di cứ nhìn theo hai người bọn họ, nhìn một cách đắm đuối, nhìn muốn lồi con mắt...Công nhận, Trúc Quân baby thiệt.

Và phải chăng, thần Cupid đã tìm đến họ?

39. Chương 38

Cầu vòng 7 sắc thứ 38

-Băng Di đưa điện thoại tôi mượn coi_Hạ Băng nói như ra lệnh.

- Đây_Băng Di chìa chiếc iphone ra.

Hạ Băng lướt đi lướt lại cái điện thoại. Không biết cô nàng làm cái gì nữa. Đột nhiên, cô bạn lại chuyển hướng qua Vũ An, rồi cứ thế, chạy qua chạy lại chỗ tụi nó với một nội dung và câu nói như nhau: “Ê, coi nè coi nè”.

Và cái màn hình điện thoại từ này đến giờ vẫn được giữ nguyên, tức là tụi nó “được” Hạ Băng cho xem một nội dung giống nhau.

Biết là gì hem?

“Nhật ơi, tôi yêu ông!”

Bất ngờ chưa bất ngờ chưa.

Tin này là tin hot mà tin hot thì sẽ lan truyền rất nhanh qua tay tụi nó va đương nhiên, không lâu sau đó, tin này đã phủ toàn trường nhưng hình như chỗ Băng Di có cái gì bọc xung quanh nên tin này không thể đến tai cô bạn.

“Nhật ơi, tôi yêu ông!” à? Theo như đội điều tra trinh sát thì Nhật ở đây chính là Minh Nhật của chúng ta.

Ồi! Sốc, sốc quá, không thể nào không sốc hơn nữa rồi.

Tụi nó vừa đi vừa nói chuyện huyền não khiến ai cũng phải ngược nhìn mà nể phục vì tài “ăn nói” của tụi nó.

Băng Di như cơn lốc xoáy từ đâu xuất hiện, cuốn bao bụi và đất theo. Vâng, rất cao cường. Cô nàng cười tươi rồi chạy lại khoác vai Minh Nhật, tự nhiên nhất có thể, thân thiết nhất có thể.

Tất cả, mọi con mắt kinh ngạc hướng về phía hai cô cậu, rất chăm chú.

- Hở? Sao nhìn tôi lạ thế?_Băng Di vui vẻ nhìn mọi người.

- À, không có gì, không có gì._Tụi nó xua tay, thu ánh mắt về.

- Bà làm thế mọi người nghĩ chúng ta có gì đấy._Minh Nhật liếc xéo cô bạn

- Có gì là có gì. Mọi hôm vẫn thế mà._Băng Di nói như đúng rồi (thì đúng thật mà >.<>

- Nhưng mà...

- Thì ông biết tôi thích ông mà_Băng Di vẽ mặt bỡn cợt.

Lời nói này, lời nói này...

Không thể chấp nhận được.

Điều này lại càng chứng minh cho cái tin nhắn kì quặc đang được lưu trong máy của Băng Di.

Chắc chắc rồi.

Không ngờ, hai người này...

Không thể được!!!

- Băng Di và Minh Nhật đang là hai cái tên đang dẫn đầu bảng xếp hạng thành tích học tập. Nhân dịp này, trường chúng ta sẽ tổ chức cuộc thi mang tên “Nhân tài&Sáng tạo” để tìm ra người đứng đầu bảng xếp hạng và tất nhiên, người còn lại sẽ đứng vị trí thứ hai. Cuộc thi sẽ diễn ra vào chiều cùng ngày. Trong cuộc thi này, Băng Di và Minh Nhật sẽ bốc thăm để chọn ra người được thi. Vâng, chỉ duy nhất một người, được chọn và quyết định tất cả, người còn lại thắng hay thua là đều tùy thuộc vào người được chọn. Người đó thắng, tức là người đó sẽ đứng vị trí số một, người đó thua thì tức là người đó sẽ xuống vị trí thứ hai. Sẽ là ai đây? Minh Nhật hay Băng Di? (lại Băng Di và Minh Nhật rồi. Không biết vô tình hay ông trời cố tình sắp đặt đây)

Tiếng thầy hiệu trưởng oang oang khắp cả trường. Hằng năm thì trường vẫn có hai người đứng đầu như thế này, một là Băng Di, hai là một người trong số tụi nó và đương nhiên, điều đó xảy ra, song song với việc năm nào trường cũng tổ chức cuộc thi như thế này. Người được chọn sẽ phải trả lời tất cả những câu hỏi khó, cực kì hóc búa mà các thầy cô, giám hiệu nhà trường đưa ra. Nếu người đó không đến, tức là chịu thua.

Băng Di trong 3 năm liền, luôn dẫn đầu bảng xếp hạng của trường, nếu lần này, Minh Nhật được chọn thì cơ hội đứng thứ nhất của cô bạn quả là khó khăn, điều này là một sự nhục nhã đối với cô bạn họ Diệp này. Vì vậy, phải chiến thắng, bằng tất cả.

Và dường như, ông trời không còn đứng về phía cô bạn nữa, khi mà Minh Nhật LÀ-NGƯỜI-ĐƯỢC-CHỌN. Có lẽ, Băng Di sẽ là cái tên đứng vị trí thứ hai, sau Minh Nhật.

- Anh Thiên Duy, chán quá, anh đi dạo với em đi._Dĩnh Nhi năn nỉ.

Với bản tính dê sỏi, Thiên Duy không thể không đồng ý với cô nhóc xinh đẹp này được.

- Đi nào.

Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ. Nói chuyện quả là ăn khóp.

- Dĩnh Nhi, ở Anh em học như thế nào?

- À, bọn em không có học nhiều như ở đây đâu, học một tuần chỉ có bốn buổi thôi, từ 9 giờ đến 13 giờ, ăn trưa ở canteen luôn.
- Ủ, công nhận là thích thật.
- O, chị Băng Di kìa__Dĩnh Nhi nhìn về phía phòng Minh Nhật.__ Chị Băng Di!!!!
- Băng Di bộ dạng lén la lút đi ra từ phòng Minh Nhật như thể vừa làm chuyện xấu. Nghe thấy tiếng gọi kinh thiên động địa ấy, cô nàng giật nảy mình.
- Ê, bà làm gì ở đây vậy? Bộ dạng lén la lút, thấy bọn tôi lại còn giật mình, mà quyển sách gì thế kia, ăn trộm hả?
- Ông bị khủng hả? Tôi đi lấy quyển sách thôi, theo phản xạ tự nhiên thì giật mình thôi chứ làm gì mà ông tra khảo dữ vậy?
- À, Dĩnh Nhi, em cũng ở đây hả?__Băng Di chuyển ánh nhìn sang cô nhóc__Quyển sách...
- Băng Di giơ quyển sách ra, đột nhiên, từ trong quyển sách rơi ra một chiếc bao nhỏ.
- Cái gì vậy?__Thiên Duy nhăn mặt.
- Ai mà biết được.
- Dĩnh Nhi cúi xuống nhặt chiếc bao ấy lên: “Thuốc ngủ”.
- Hả?__Thiên Duy và Băng Di đều hướng ánh mắt khó hiểu về phía Dĩnh Nhi__Thuốc ngủ à?
- Vâng.
- Cái đó...chị không biết.
- Quyển sách bà cầm mà, sao lại không biết?
- Tôi không biết thật mà.
- Tốt hơn hết là chúng ta nên vào phòng Minh Nhật.
- Tất cả đi xung quanh cái phòng của Minh Nhật như những thám tử gia đang khám nghiệm hiện trường, rất chuyên nghiệp mà cũng chẳng biết mình cần tìm gì.
- Mệt quá, Thiên Duy ngồi xuống bàn, với lấy bình nước.
- Bột trắng...
- Cả hai đổ dồn ánh mắt về phía cậu bạn: “Bột trắng ư?”
- Đúng vậy. Gắn cốc nước có một ít bột trắng.
- Vậy giờ làm sao đây?__Dĩnh Nhi cau mày.
- Có lẽ, mọi người đến thì mới biết được...

40. Chương 39

Cầu vồng 7 sắc thứ 39

Hạ Băng chăm chăm một ít, đưa lên mũi ngửi thử: “Là thuốc ngủ”

Tất cả khó hiểu nhìn Hạ Băng, sao lại là thuốc ngủ mà không phải là thứ khác.

- Thì ra là vậy.__Dĩnh Nhi gật gù.
- Sao vậy Nhi?__Vũ An.

- Không biết có nên nói ra hay không... nhưng mà lúc này em tình cờ nghe thấy chị Băng Di nhờ cô đầu bếp ra ngoài hiệu thuốc để làm gì đấy, em cũng không biết nữa.

- Hiệu thuốc à? Em nhớ cô đầu bếp ấy không?

- Có lẽ là nhớ.

Theo như Dĩnh Nhi nói thì cô đầu bếp ấy mặc chiếc áo voan đỏ, chân đi đôi giày bệt, nhìn cũng trẻ, tầm khoảng 1m70, gầy. Vậy chẳng phải là cô đầu bếp này sao?

- Chào cô, bọn cháu muốn hỏi cô chút việc, hồi này có ai tên Diệp Băng Di nhờ cô ra hiệu thuốc không?

- Diệp Băng Di...

- Cô cố nhớ đi.

- À, tôi nhớ ra rồi, cô bé nhờ tôi ra hiệu thuốc mua giúp cô bé ít thuốc ngủ.

- Cô ấy có nói để làm gì không ạ?

- Cô bé nói gần đây mất ngủ nên phải cần đến thuốc ngủ.

- Dạ, bọn cháu cảm ơn cô. Cô làm việc tiếp đi, bọn cháu đi đây.

- Ừ...

Nhìn theo bóng dáng thất vọng của mấy đứa nhóc mà cô cũng cảm thấy buồn. Trong ánh mắt ấy, hiện lên thứ gì đó, thật khó hiểu.

- Sao rồi? Tìm được chưa?

- Rồi.

- Cô ấy bảo sao?

- Đúng là như vậy đó.

Chỉ một câu “đúng là như vậy đó” thôi, sao lại thấy nhói trong tim. Hãy nói mọi chuyện chỉ là đùa đi.

Nhưng không thể, khi mà cái thực tại nhỏ bé quá đối mong manh này đang diễn ra ngay trước mắt. Tình bạn có thể như vậy ư? 3 năm, chẳng là gì cả. Tầm thường và nhỏ bé đến thế sao?

Tất cả như đổ gục. Sao lại có thể?

Im lặng liệu có là giải pháp lúc này?

Đau lắm.

Băng Di cười vô hồn, tất cả chỉ là mảnh thủy tinh vỡ. Nơi đây không thuộc về nhỏ, nhỏ đi ra ngoài mà tìm quên thất. Nước mắt không ngừng rơi. Tất cả không ai tin nhỏ, thì giải thích làm gì để người ta còn có cái cớ nói đó là bao biện.

Biết thế, nhỏ đã không làm vậy để rồi bây giờ đau như thế này. Băng Di mạnh mẽ lắm, không khóc đâu.

Tại sao lại làm vậy với nhỏ?

- Trường xin thông báo, Dương Minh Nhật đã từ chối tham gia cuộc thi “Nhân tài&Sáng tạo” . Điều đó đồng nghĩa với việc Diệp Băng Di sẽ là người giữ vị trí số một. Xin chúc mừng em, BĂNG DI.

Không biết bây giờ, nhỏ nên vui hay buồn nữa. Vị trí số một à? Cười chua chát, nhỏ không cần nữa, chỉ là sự thương hại thôi sao?

Màn đêm buông xuống, lạnh lẽo và cô đơn lắm. Nhỏ khóc. Khóc cho tất cả, cho trôi đi nỗi đau. Băng Di mạnh mẽ lắm cơ mà...

Rồi ngày mai sẽ trở lại bình thường, phải không?

———Sáng sớm———

Đúng rồi, Băng Di là người mạnh mẽ, nhỏ sẽ không khóc mà sẽ tự mình đi giải quyết mọi chuyện. Nhỏ đã quyết định rồi, sẽ gọi Dĩnh Nhi ra để nói chuyện rõ ràng.

- Chị ấm ức lắm phải không? Phải rồi, hôm qua có người bị bạn bè bỏ rơi cơ mà. Xót quá, nhưng làm sao đây, tình bạn trong 3 năm, đổ vỡ rồi, chỉ vì tôi đấy, một con bé từ trên trời rơi xuống. Thế mới biết tôi quan trọng hơn chị. Tất cả là giả tạo thôi, chị gái à.

“Chát”

Tiếng chát vang lên đau nhói. Băng Di tắt Dĩnh Nhi.

- Sao chị dám _Dĩnh Nhi trừng mắt.

Nghe tiếng bước chân, Dĩnh Nhi vội ôm mặt khóc lóc thay đổi thái độ: “Chị Băng Di, em biết là em sai khi hôm qua đã nói ra sự thật, rằng chị nhờ cô đầu bếp đi mua thuốc ngủ để bỏ vào cốc nước của anh Minh Nhật. Em cũng biết rằng chị thích anh Minh Nhật, chị biết một năm trước, anh Minh Nhật đã tỏ tình với em nhưng em không biết mình đã làm gì sai. Cái tát này, cứ coi như là những điều em không phải với chị”

Băng Di biết, có người đến, là tụi nó nhưng nhỏ quá mệt mỏi để phản kháng và giải thích tất cả mọi chuyện. Có lẽ, cứ như thế này lại hay hơn, biết rõ được tình bạn là như thế nào.

Minh Nhật bước ra: “Dĩnh Nhi chẳng làm gì cả, xin bà, để yên mọi chuyện đi”.

Nói xong, cậu bạn kéo luôn Dĩnh Nhi đi.

Băng Di nhìn theo hai người bọn họ, ngửa cổ lên trời mà cười chua chát: “Đúng vậy, tất cả chỉ là giả tạo, là cái ảo ảnh tình bạn mà tự mình tạo ra”. Bỏ thuốc ngủ vào nước của Minh Nhật để giành lấy cái vị trí số một ư?

Tụi nó nhìn Băng Di mà cũng cảm thấy xót xa. Tất cả đã nói lên sự thật...

41. Chương 40

Cầu vòng 7 sắc thứ 40: Sự thật tàn nhẫn.

Thấy Băng Di chạy đi, Thiên Duy đuổi theo, đuổi theo một cách thăm lặng.

Băng Di không khóc.

Sai rồi, ai mà chẳng biết khóc. Nhưng một Băng Di mạnh mẽ chỉ cho phép mình khóc khi không có ai, trong bóng tối. Đó là lúc cô đơn và lạnh lẽo nhất, cũng là lúc mà cảm xúc cô bạn có thể được thoải mái mà thể hiện.

Trong màn đêm tĩnh mịch ấy, Băng Di cứ thế mà khóc, khóc cho lòng bớt đau.

Thiên Duy cũng đau lắm chứ, nhìn cô bạn khóc mà chẳng làm được gì cả.

Đau.

Minh Nhật lặng lẽ đi dạo xung quanh trường. Cậu không muốn nghĩ nữa rồi. Mệt mỏi lắm. Thất vọng lắm. Đau nhiều lắm...

Một bóng đen lại thu vào tầm mắt cậu bạn.

Đúng vậy, một người con gái vừa từ phòng cậu lén lút chạy ra.

Minh Nhật nhanh chóng chạy đến nhưng muộn rồi, bóng đèn ấy đã đi khỏi. Hình như, có cái gì đó bất thường...

Kiểu tóc...

Đúng rồi, là của Băng Di, kiểu tóc có 1-0-2 của Băng Di, kiểu tóc độc đáo mà Băng Di sáng tạo ra.

Tim lại nhói, lòng lại đau. Mong rằng, đó chỉ là nhầm lẫn, nhầm lẫn thôi.

Một mỗi đi vào phòng, một chiếc đồng hồ nữa lại xuất hiện trước mặt Minh Nhật. Là chiếc mặt đồng hồ “bất li thân” của...

Băng Di

Chiếc đồng hồ độc đáo có chữ “BD” tự tay Băng Di thiết kế. Một lần nữa, tất cả lại tố cáo Băng Di. Ai nói đi, hãy nói không phải là sự thật.

Nhưng Băng Di vào đây để làm gì, cậu bạn không biết và cũng không muốn biết.

Dẹp hết mọi chuyện sang một bên, Minh Nhật ngồi vào bàn học. Mai là hạn nộp bản khảo sát về khu rừng cạnh trường rồi. Mỗi tháng trường đều làm như thế này mà, tức là cho học sinh làm bản khảo sát về một địa điểm nào đó nhằm tạo thêm hiểu biết cho học sinh, qua đó đánh giá năng lực của từng người để cộng điểm vào thành tích học tập luôn. Nếu ai không có bản khảo sát sẽ bị kỉ luật và coi đó là một hình thức coi thường kỉ luật chung, đồng thời đưa ra trước toàn trường để mọi người lấy đó làm gương mà không phạm lỗi.

Nhưng hình như, lần này, Minh Nhật là người đó thì phải.

Bản khảo sát...mất rồi.

Có phải là...

Mong rằng, suy đoán trong đầu cậu là sai. Mong rằng bản khảo sát ấy cậu đã để quên ở một nơi nào đó. Mong rằng tất cả chỉ là hiểu nhầm...

Đúng vậy, tất cả chỉ là hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi mà.

Nhưng sự thật, không phải vậy. Giờ có muốn không tin cũng không được nữa rồi. Vì tất cả, đã nói lên sự thật.

Cậu không muốn đối mặt, không muốn làm gì hết. Một mỗi đủ rồi, không muốn nghĩ nữa rồi.

—————Sáng—————

Minh Nhật đến trước mặt Băng Di, một đôi mắt lạnh lùng, vô cảm. Tình bạn, chỉ có thể thôi sao?

- Sao vậy?_Băng Di ngược đôi mắt vô hồn nhìn Minh Nhật.

Cậu không nói gì, chỉ lạnh lùng ném thẳng chiếc đồng hồ vào mặt Băng Di.

- Thế này là sao?_Băng Di khó hiểu.

- Tôi nghĩ bà phải là người biết rõ chứ. Thế này là sao ư?_Minh Nhật nhếch môi lạnh lùng.

- Tôi...không hiểu.

- Tôi cũng không hiểu gì cả khi mà hôm qua có một đứa con gái với kiểu tóc có 1-0-2 của Diệp Băng Di từ phòng tôi lén lút chạy ra, vào phòng thì lại thấy chiếc đồng hồ có gắn chữ “BD” và kèm theo đó là mất bản khảo sát khu rừng sau trường. Tất cả là sao? Bà có hiểu không, DIỆP BĂNG DI_Minh Nhật gần như là mất kiểm soát, chất giọng ấy, sao mà lạnh lùng, lãnh khốc đến thế.

Minh Nhật là một hoàng tử ấm áp, luôn hòa đồng và chẳng bao giờ nổi nóng với ai. Nhưng hôm nay thì đã khác.

Băng Di đau nhói, mọi chuyện là sao đây?

- Tôi thực sự không biết...

- Chiếc đồng hồ của bà, kiểu tóc của bà, chiếc chìa khóa phòng tôi mà chỉ bà và tôi có...Sao đây?

- ...

- Sao không nói, bà bỏ thuốc ngủ vào nước của tôi để chiếm lấy vị trí số 1 rồi đánh Dĩnh Nhi chưa chán hay sao, giờ lại lấy trộm bản khảo sát để tôi bị kỉ luật, bị nói trước toàn trường. Rốt cuộc bà là loại người gì đây, bà còn muốn làm gì nữa đây?...

Băng Di vẫn im lặng, cứ kệ đi, cứ ọi người nghĩ như vậy đi. Nhỏ lại cười, chua xót.

“Chát”

- Ông nói thế đủ chưa?_Hạ Băng tức giận tát Minh Nhật. Tiếng chát vang lên đau nhói.

- Đủ rồi đấy._Thiên Duy chẳng biết làm gì cả, chẳng thể lại mà bênh vực hay an ủi Băng Di, cũng chẳng thể lại mà ngăn Minh Nhật lại...

Sự im lặng bao trùm lấy cả căn phòng, chẳng biết nói gì cũng chẳng biết làm gì. Chi bằng cứ để thời gian làm chủ, để thời gian giải quyết hết mọi chuyện.

Lực bắt tòng tâm.

Có lẽ, im lặng là giải pháp tốt nhất lúc này.

Minh Nhật chẳng biết làm gì cả, ngay tại lúc này. Đường như mọi thứ đã quay lưng với cậu. Cậu sẽ xin nghỉ học để về nhà, thăm mẹ, quên đi mọi chuyện hay cũng có thể là chạy trốn thực tại.

- Cô có tư cách nói với tôi câu đó sao?

-...

- Một người đã cướp chồng người khác thì có tư cách gì mà nói tôi nên làm thế này nên làm thế kia. Cô không biết nhục nhã sao?

- Tôi...

- Bần cùng đến mức phải cướp chồng người khác sao?

- Tôi... thực sự rất hối hận.

- Ha ha, hối hận sao? Nực cười thật. Hối hận sao lúc đó còn làm thế. Ngủ với chồng tôi trong lúc tôi đi công tác, hai người thực sự, quá tàn nhẫn.

-...

- Cô nói là coi Minh Nhật như con trai, thử hỏi cô xem nó như con trai thế nào khi mà lại chính là người làm gia đình nó tan vỡ, làm nó thiếu đi tình thương của bố. Nó lúc nào cũng nghĩ cho cô, lúc nào cũng hai tiếng bác Nhu rồi sao, cô lại lấy đi người bố của nó, từ bi ban cho nó thêm một người anh cùng cha khác mẹ - Lâm Vũ. Cô có thấy quá đáng không?

Từ ngoài cửa thấp thoáng một bóng người. Minh Nhật gần như gục ngã trước thực tại quá đổi tầm thường và mong manh như thế này. Tất cả không phải là sự thật. Hãy nói đi, rằng cậu nghe nhầm.

Không. Tất cả là giả dối, giả dối mà thôi.

Minh Nhật đứng chôn chân tại chỗ như người mất hồn, gương mặt tái đi, đầu lắc qua lắc lại như không tin vào mắt mình, không tin vào tai mình.

Trước mặt cậu là hai người phụ nữ mà cậu yêu thương và quý trọng nhất, người mẹ của cậu và bác Nhu-người bác mà cậu luôn coi là bác ruột, luôn yêu quý, luôn kính trọng...

Tất cả là sao?

Cậu không hiểu và cũng không muốn hiểu.

Cái gì, bố cậu ngoại tình với bác Nhu khi mẹ đi vắng ư? Bác Minh là bố cậu và Lâm Vũ là anh trai cùng cha khác mẹ với cậu ư? Không, không phải mà.

Minh Nhật cứ đứng thế, đứng bất động. Nước mắt cậu rơi.

- Mẹ à, bác Nhu à, hai người hãy nói không phải là sự thật đi mà. Con xin hai người, hãy nói không phải là sự thật đi. _Minh Nhật cố nín kéo cái sự giả dối suốt mười mấy năm qua kia.

Cả mẹ cậu, bác Nhu đều rất đau xót. Đau lắm.

Trái tim nhỏ bé của Minh Nhật không đủ chỗ cho những vết thương này, cậu quá mệt mỏi rồi. Nước mắt không ngừng rơi. Cậu cứ đứng thế, cứ khóc.

Khóc cũng được, khóc để quên đi mọi chuyện, khóc để quên đi nỗi đau, khóc để quên đi cái thực tại đang dần xé trong tâm can.

Bầu trời đổ mưa, khóc thương ột cậu nhóc.

Quá đau đớn.

Minh Nhật không quan tâm đến xung quanh nữa, cậu chỉ biết chạy, chạy ra ngoài làn mưa lạnh giá. Cô đơn lắm. Lạnh lắm.

Mẹ cậu và bác Nhu chỉ biết nhìn theo mà đau đớn, họ chẳng thể làm được gì cả, họ đâu đủ tư cách.

Một vòng tay ấm áp ôm Minh Nhật từ phía sau.

- Minh Nhật à, đứng yên đi. Tôi biết là ông đau mà, ít ra tôi còn làm được thế này. _Hạ Băng khóc.

Minh Nhật chẳng nói gì cả, chỉ đứng yên đó, mặc cho làn nước mưa lạnh buốt tạt vào mặt. Hạ Băng vẫn im lặng ôm lấy tấm lưng của Minh Nhật, ôm như để cảm nhận được cái nỗi đau trong tim cậu bạn. Nhỏ đã thấy hết mọi việc, nhỏ biết Minh Nhật đau như thế nào mà, nhỏ không muốn cậu đau, nhỏ chỉ muốn được chia sẻ nỗi đau với cậu bạn.

Cả hai đứng lặng trong làn mưa lạnh giá, cùng nhắm mắt để cảm nhận cái lạnh, trong làn mưa hay cũng chính là trong trái tim mong manh đã có nhiều vết rạch.

Đau...

42. Chương 41

Cầu vòng 7 sắc thứ 41: Hiểu nhầm nói tiếp hiểu nhầm.

- Ông biết tin gì chưa?

- Tin gì?

- Hotboy Minh Nhật ý, bố đi ngoại tình với người giúp việc.

- Thật à?

- Chứ còn sao nữa. Công chúa Hạ Băng nói hần hoi luôn.

- Ồ, tin hot nha.

- Ê ê, bà biết chưa?

- Biết bố Minh Nhật đi ngoại tình với cô giúp việc hả?

- Ồ, tin đó giờ đang hot lắm đấy, cả trường náo loạn luôn rồi kia.

- Bố Minh Nhật ngoại tình với cô giúp việc đấy, mấy bà biết chưa?

- WOA. Sốc quá. Mà ông có chém không đấy?

- Giờ bà đi xung quanh trường đi, ai cũng biết hết trơn. Với lại tin đó là do Hạ Băng - bạn thân của Minh Nhật nói mà.

- Oa, không thể ngờ được mà.

Giờ đây, không phải là tụi nó nữa mà “tan đàn xẻ nghé” rồi còn đâu nữa, mỗi đứa đi một nẻo, chẳng ai thèm quan tâm, để ý hay nói chuyện với nhau nữa. Ấy vậy mà cái tin đang chạy khắp khe cùng ngõ hẻm của trường vẫn có thể thu hút sự chú ý của mỗi người tụi nó.

Và tất nhiên, khi mà cái tên Hạ Băng và Minh Nhật xuất hiện trong cái bản tin hot nhất trường lúc bấy giờ thì lại càng thu hút tụi nó hơn, cứ như kiểu “mèo gặp mỡ ý”. Đang buồn mồm buồn miệng thì tự nhiên lại có cái tin gì đó rơi từ trên trời xuống đất cho tụi nó buồn.

Quả thật, ông trời vẫn còn có mắt nhưng mắt có bị chột hay lác không thì chẳng ai biết được.

- Tin gì vậy?_Băng Di hỏi đám học sinh trong trường.

- Chị chưa biết à?_Một nhóc tò mò hỏi.

- Tin gì?_Băng Di ngơ ngác.

Tụi nhóc nhìn nhau khó hiểu, không biết có nên nói ra hay không. Thôi, đường nào cô bạn cũng biết cả, nói ra luôn cho rồi.

- Bây giờ cả trường đang được một phen chao đảo với thông tin chị Hạ Băng loan tin bố anh Minh Nhật ngoại tình với cô giúp việc, anh ý còn có một người anh cùng cha khác mẹ tên Lâm Vũ nữa.

Sốc. Quá sốc mà. Không thể tin được.

- Ai nói vậy?

- Thì cả trường đều nói mà.

Cả 2 tin luôn chứ chẳng thêm một tin nữa. Cái gì? Bố Minh Nhật ngoại tình với cô giúp việc? Minh Nhật có một người anh cùng cha khác mẹ nữa là Lâm Vũ? Rồi cái gì mà Hạ Băng loan tin này?

Không phải.

Băng Di chạy đi.

- Hạ Băng, đi với tôi đi_Băng Di kéo luôn Hạ Băng đi.

Hạ Băng ngơ ngác không hiểu chuyện nhưng cũng chạy theo.

- Sao vậy?

Cuối cùng, sau một hồi chạy marathon, Băng Di cũng chịu dừng lại.

- Bà chưa biết gì à?_Băng Di qua lại nhìn thẳng vào ánh mắt Hạ Băng.

- Sao?

Hạ Băng vừa dứt lời, một nhóm nữ sinh lại đi ngang qua nói chuyện với nhau, dường như họ không biết đến sự xuất hiện của cả Băng Di lẫn Hạ Băng.

- Máy bà nghe tin đó từ đâu vậy?

- Thì nghe mấy anh khóa trên nói chị Hạ Băng nói mà. 100% luôn.

- Ồ_Mấy nữ sinh bên cạnh trầm trồ_Không ngờ bố anh Minh Nhật lại đi ngoại tình với bác giúp việc khi mẹ anh ý đi công tác đó nha.

- Ồ, công nhận.

- Mà nghe nói là chị Hạ Băng GATO với anh Minh Nhật nên mới làm thế đấy.

Hạ Băng và Băng Di vẫn nhìn theo đám nữ sinh đó. Một người thì lo lắng, một người thì như không nghe vào tai mình, mất hồn.

Sao chứ? Nhỏ là người loan tin về bố Minh Nhật ư? Tại sao nhỏ lại phải làm thế chứ? Ghen ăn tức ở ư? Nực cười.

“Chát”

Và cái tát thứ 3 trong tuần lại vang lên. Hết Băng Di tát Dĩnh Nhi rồi lại Hạ Băng tát Minh Nhật, giờ thì thành Minh Nhật tát Hạ Băng rồi.

Minh Nhật từ đâu chạy tới, tát Hạ Băng, thu hút mọi ánh nhìn của học sinh trong trường, bao gồm có cả Vũ An và cả Thiên Duy.

Băng Di, Vũ An, Thiên Duy há hốc mồm ngạc nhiên.

Còn Hạ Băng ư?

Nhỏ chẳng có phản ứng nào cả, chỉ đứng yên, sau cái tát đó, cứ đứng yên nhìn Minh Nhật, nhìn vào việc cậu vừa làm và cả việc cậu sắp làm.

- Bà có mấy mặt vậy?__Minh Nhật cười đều.

- ...

- Trả lời đi. Hay nhiều quá không đếm xuể?

Hạ Băng bây giờ lại cười, một cái nhếch môi, đầy khiêu khích.

- Ông nghĩ là mấy?

- Ha, hay thật.

- Đúng, buồn cười thật.

Cả hai cứ đứng đó, cười. Nhưng ai biết được, đằng sau nụ cười là nỗi đau, là nước mắt. Hai người, đều rất mệt mỏi, rất rất mệt mỏi. Muốn buông xuôi và bỏ cuộc. Chiến trường đầy nước mắt và nỗi đau. Tại sao chứ?

Minh Nhật nghĩ Hạ Băng là loại người như thế ư? Chỉ vì một câu ghen ăn tức ở thôi ư? Quá tầm thường.

Hay là do Hạ Băng không hiểu Minh Nhật khi mà lại đụng đến gia đình cậu, đụng đến lòng tự ti ít ỏi trong cậu.

Thực tại, quá mong manh và nhỏ bé...

43. Chương 42: Rời Bỏ

Cầu vồng 7 sắc thứ 42: Rời bỏ

Băng Di giờ đây như bất lực, chẳng thể làm gì được. Ngay cả việc bảo vệ Hạ Băng cũng chẳng thể làm được. Hạ Băng yếu đuối và nhỏ bé lắm chứ không như nhỏ, nhỏ có thể chịu được nhưng Hạ Băng thì lại khác. Mà ngay cả chính bản thân mình nhỏ còn không làm được chứ nói gì đến việc bảo vệ Hạ Băng nữa.

Hạ Băng cố kìm nén để không bật ra tiếng khóc. Kì thực, nhỏ không mạnh mẽ như Băng Di, không thể tiếp tục như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Nhỏ muốn trốn đi đâu đó, một thời gian.

Đối với Minh Nhật, nhỏ tầm thường đến thế nào? Hãy đưa ra một lí do có thể thuyết phục hơn, chứ GATO thì tầm thường quá.

Hạ Băng cứ thế, cứ gục đầu vào vai Băng Di mà khóc. Sao lại đối xử với nhỏ như vậy?

- Sau cơn mưa trời sẽ sáng thôi mà._Băng Di xót xa nhìn Hạ Băng. Cảm giác ấy, nhỏ đã trải qua, nhỏ hiểu hết, hiểu nó đau như thế nào mà.

Hạ Băng vẫn khóc, không ngừng.

- Tôi biết là bà không làm chuyện đó. Cả Vũ An, Thiên Duy đều hiểu mà, Minh Nhật cũng thế. Có lẽ là do Minh Nhật không tìm được cảm xúc nên mới làm thế thôi. Bà hiểu Minh Nhật mà.

- Tôi biết...tôi biết hết...

- Vì vậy, bà đừng buồn nữa._Băng Di đứng dậy, chìa chiếc khăn ướt ra_Lau nước mắt và đứng dậy đi bạn của tôi.

Hạ Băng cũng đứng dậy, gạt hai dòng nước mắt đi: “Tôi sẽ làm được”. Nhỏ mỉm cười. Và chợt nhỏ phát hiện ra, xung quanh mình vẫn còn nhiều người.

Nhỏ không cô đơn. Nhỏ sẽ mỉm cười và bước tiếp. Chắc chắn, trong chuyện này, vẫn còn nhiều nguyên do, và nhỏ sẽ tìm ra kẻ đó, kẻ đã ban phát cho nhỏ một cái tát oan uổng.

Vì nhỏ là Khâu Hạ Băng. Sẽ không dễ dàng ngã đâu.

“Cốc cốc cốc”

“Vào đi”

Băng Di bước vào, hít một hơi thật sâu. Mong là được.

- Thưa thầy...

Ông thầy hiệu trưởng ngẩng mặt lên, mỉm cười hiền từ:

- Đứa con cưng của ta, có chuyện gì vậy?

- Dạ. Thầy có thể cho phép em nghỉ học ngày hôm nay được không ạ?

- Sao vậy?_Ông thầy khẽ nhăn mặt.

- Dạ. Chỉ là em thấy hơi khó chịu trong người, cũng muốn về nhà thăm mẹ nên...

- À...ừ, được rồi. Mai nhớ đi học đấy.

- Vâng. Em cảm ơn thầy. Vậy em xin phép.

Ông thầy nhìn theo bóng dáng đứa học trò cưng của mình mà lắc đầu. Không biết cái lớp “dê” no.1 này làm sao nữa. Hết Minh Nhật rồi lại đến Băng Di, hết Linh San rồi lại đến Trúc Hy. Haizzz... Mấy cái đứa này. Chắc là sắp đi đến hồi tan rã rồi, mấy trụ cột của lớp cứ biến đi đâu mất.

Băng Di thông thả bước đi. Từng cơn gió dịu nhẹ khẽ đưa qua. Tâm trạng nhỏ giờ đây đã khá hơn rồi. Cứ mặc kệ mà sống cho đời nó thông thả, chứ quan tâm nhiều lại làm cho chính mình bị tổn thương. Về nhà xả stress cho đời nó vui.

Mà công nhận, nhỏ cũng hồn nhiên thiệt đó nha. Sau bao nhiêu chuyện như thế rồi mà bây giờ còn cười được.

Cười sái cả quai hàm và cũng đau muốn khóc thét lên.

Băng Di trở về nhà. Trước mắt nhỏ...

Vâng, chính xác là mẹ nhỏ...

Băng Di quỵ xuống trên nền gạch lạnh buốt. Nhỏ không tin vào mắt mình. Tất cả chỉ là giấc mơ thôi mà. Đúng, giấc mơ thôi mà.

“Ừ, tôi sang Nhật một thời gian”

“Bà đi một mình à?”

“Ừ, sang đó với bố tôi. Nhờ bà nói hộ lời tạm biệt với Thiên Duy, Vũ An nhé. Còn Minh Nhật, cho tôi gửi lời xin lỗi.”

“Được rồi. Nhớ về sớm, tôi sẽ nhớ bà nhiều đấy, về và cho tôi mượn bờ vai khi tôi buồn. Sang đó nhớ ăn uống đầy đủ. Không hợp khẩu vị thì cũng phải cố mà nuốt chứ đừng bỏ bữa. Giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ. Tạm biệt”

Hạ Băng muốn hỏi Băng Di về tất cả mọi chuyện, nhiều lắm nhưng biết nhỏ đang buồn nên Hạ Băng cũng chỉ có thể nói vài lời như vậy thôi. Mong Băng Di sớm trở về và khỏe mạnh.

Bước vào lớp, Hạ Băng lãnh khốc từ từ tiến lại chỗ Minh Nhật:

- Băng Di sang Nhật rồi, nhờ tôi gửi lời xin lỗi đến ông. Nhưng tôi biết, Băng Di chẳng làm gì sai cả.

Minh Nhật chẳng có phản ứng gì, hay thậm chí là một cái nhìn. Nhưng trong lòng cậu bạn, lại đang dấy lên những cảm xúc khó tả mà cậu chẳng hề biểu hiện ra bên ngoài. Vẫn gương mặt đó, nét lạnh lùng đó.

Nói xong, Hạ Băng đi đến chỗ Vũ An và Thiên Duy: “Băng Di nhờ tôi chuyển hộ lời tạm biệt đến hai ông, Băng Di sang Nhật rồi.”

Chẳng kịp để Vũ An và Thiên Duy phản ứng gì thêm, Hạ Băng đã trở về chỗ ngồi của mình. Nhỏ miên man suy nghĩ. Lớp học giờ đây trống vắng vô cùng. Băng Di, Trúc Hy, Linh San đều đi cả rồi, giờ chỉ còn lại mình nhỏ thôi. Nhỏ sẽ phải làm gì để bước tiếp bây giờ?

Bất giác, Hạ Băng nhìn về chỗ ngồi của từng đứa, tất cả như hiện về. Trúc Hy kia rồi, bàn thứ hai với gương mặt ưu tú đang ngồi nghiền cứu cuốn Sherlock Holmes. Linh San ngồi bên cạnh vẽ vời ra bàn, rồi chốc chốc lại nhìn ra ngoài trời. Còn Băng Di, cô nàng đang hai tay chống nạnh, vẻ mặt tức giận cầm chiếc giẻ lau tì mạnh đến nỗi xước cả bảng...

Hạ Băng lại mỉm cười: “Ước gì có thể như lúc trước”

Đối mặt với thực tại, nhỏ lại thấy cô đơn và trống trải. Chẳng còn ai bên cạnh nhỏ nữa.

Minh Nhật trầm ngâm suy nghĩ. Có khi nào cậu đã rất quá đáng với Băng Di không? Cậu nhớ những ngày tháng mà tụi nó chơi đùa vui vẻ bên nhau, chẳng có chuyện gì xảy ra hết. Đó là những ngày mà cậu cảm thấy hạnh phúc nhất. Giờ đây, chẳng còn có thể tìm lại những ngày tháng ấy nữa rồi.

Thiên Duy và Vũ An cũng rơi vào những suy nghĩ của riêng mình: “Băng Di đi rồi ư?”

Lớp học bỗng trở nên trầm xuống và nếu không có tiếng nói của cô hiệu phó thì tụi nó cũng vẫn đang chìm trong cái mê cung cảm xúc ấy.

- Chào cả lớp. Hôm nay cô đến đây để giới thiệu cô giáo mới.

Tụi nó chẳng thèm ban phát cho cô hiệu phó đang cười tươi rói trên bục giảng một ánh nhìn chứ đừng nói là một câu nói.

Mặc kệ lũ học trò, cô hiệu phó vẫn cười tươi rói và tiếp tục nhiệm vụ của mình: “Đây là cô Phương Tường Vy, mới chuyển đến trường ta, cô sẽ dạy môn Sinh học.”

“Phương Tường Vy...”

Nghe đến đây, 40 con mắt đều hướng về phía người được gọi là cô giáo mới kia.

Nhận thấy ánh mắt khó hiểu của tụi nó, Phương Tường Vy mỉm cười, nháy mắt vẻ khẳng định đầy thách thức, đặt báo hiệu cho những trò vui sau này.

Cùng lúc đó, trên chiếc máy bay số hiệu DI148...

- Alo. Thầy hiệu trưởng ạ? Em là Băng Di đây ạ.

- Ủ, có chuyện gì không em?
- Thưa thầy, em muốn...bỏ học.
- Cái gì? Em có nhầm không đây Băng Di._Ông thầy toát mồ hôi hột. Sợ luôn bọn này rồi.
- Dạ, không đâu ạ. Em đang rất tỉnh táo.
- Thôi, có chuyện gì thì từ từ giải quyết. Thầy cho phép em nghỉ bao lâu cũng được. Tuyệt đối không được bỏ học.
- Nhưng...
- Thôi, được rồi, được rồi. Thầy tắt máy đây.

Và không để cho Băng Di nói thêm câu nào, thầy hiệu trưởng đã nhanh tay bấm nút tắt. Cáo già thật. Đúng là “gừng càng già càng cay” mà.

Nhìn bầu trời rộng lớn ngoài kia, Băng Di rất muốn bỏ học, ngay tức khắc chứ không phải đùa đâu. Nhỏ muốn rời xa nơi này, rời khỏi chiến trường lăm oan nghiệt này.

Chủ nhật

Minh Nhật chẳng biết làm gì cả. Giờ đây, cậu như người vô gia cư. Trong khi cả trường về nhà thăm gia đình thì lúc này đây, cậu lại đang phải lẩn lẻ bò trường trên chiếc giường trong phòng kí túc xá. Cậu chưa đủ tự tin để có thể nói chuyện với mẹ, bác Nhu và cả bác Minh-người được cho là bố của cậu nữa. Mà có đủ tự tin thì khi đối diện, cậu cũng chẳng biết nên nói gì nữa. Tất cả xảy ra quá nhanh và vội vàng.

Nằm suy nghĩ, Minh Nhật lại nhớ đến Băng Di và Hạ Băng. Cậu có quá vội vàng khi đối xử với hai người bọn họ như vậy không? Biết nhau đã hơn ba năm, chắc chắn Băng Di và Hạ Băng không phải loại người như vậy? Vậy thì tại sao Băng Di lại vào phòng cậu, lại tát Đinh Nhi và tại sao Hạ Băng lại bị đánh trong việc loan tin về bố cậu? Thật khó hiểu.

Phải chăng, đã có người cố tình làm vậy? Nhưng người đó là ai đang còn là một ẩn số.

45. Chương 44: Lời Tỏ Tình Đáng Sợ

Cầu vồng 7 sắc thư 44: Lời tỏ tình đáng sợ

“Dữ liệu cập nhật đã thành công”. Trên gương mặt người đó xuất hiện một nụ cười quái ác. Được rồi, nên làm gì tiếp theo đây nhỉ? Hẳn là một trò vui.

Ngón tay thoăn thoắt bên cạnh chiếc laptop rất chuyên nghiệp. Từng dòng chữ hiện lên đều đều trên màn hình.

“Minh Nhật, tôi để ý ông lâu rồi. Làm... bạn trai tôi đi.”

Dòng chữ ấy hiện lên màn hình, thật quái đản.

Tên hacker đã ra tay với nick FB của cô nàng Trúc Hy và tất nhiên, cái dòng chữ bên trên chính là cái tin nhắn gửi cho Minh Nhật với vỏ ngoài của Trúc Hy.

Không phải lúc nào nhận được lời tỏ tình cũng là tin vui, phải xem xem người gửi là ai nữa thì mới biết đó là tin vui hay tin buồn.

Minh Nhật hoảng hồn. Cái gì đây? Lớp trưởng Trúc Hy tỏ tình với cậu? Một lời tỏ tình thật đáng sợ.

Haizzz...

Không biết có vấn đề gì về thần kinh không nữa đây. Mà tại cậu đẹp trai quá mà. Trên môi ai kia lại xuất hiện một nụ cười tự tin. Số gì mà số đỏ vậy, một tuần có những hai hotgirl tỏ tình. Đến đây, Minh Nhật bỗng im bặt, không cười nữa. Không biết Băng Di giờ sao rồi, có sống tốt không nữa.

Cậu đâm ra sợ lời tỏ tình này. Biết là cậu hot rồi, khổ lắm, nói mãi.

Cùng lúc đó, tên hacker cũng nhắn tin ột đứa con trai khác với nội dung tương tự: “Làm bạn trai tôi đi”.

Và chẳng may cho Trúc Hy, tên đó là một fan cuồng của cô nàng. Hắn ta sướng run người. Được idol của mình tỏ tình, thử nghĩ xem...Ồi, sao cuộc đời toàn hoa và lá thế này!

“Ok luôn”. Tên đó nhắn lại ngay tức thì. “Mà em đang ở đâu anh tới liền”

“Geut”. Có lẽ, tên hacker đã đọc được những tin nhắn của tụi nó mà biết được chỗ Trúc Hy đang ở.

“Anh bay sang đó liền, chờ anh nhé. Mà em đọc địa chỉ đi”

“Đường X”

Đang trong trạng thái tự kỉ thì Minh Nhật được kéo ra bởi chữ “Buzz” to đùng và kèm theo đó là ô cửa sổ đang rung.

Cậu có liên tưởng đến một cuộc tình tay tư, và tất nhiên, cậu là nhân vật chính. Bộ ba Di-Hy-Nhi sẽ chiến đấu với nhau để giành lấy cậu. Ồi...

Và cậu cứ thế mà tưởng tượng. Cuộc đời mới tươi đẹp làm sao!

À, mà còn An Nhi nữa chứ nhỉ. Vì sao à? Qua kinh nghiệm lâu năm của cậu thì có lẽ cô bé đã bị tiếng sét ái tình của cậu đánh trúng rồi. Cậu lại tưởng tượng ra cảnh An Nhi bị sét đánh và “đẹt...đẹt...đẹt...đẹt”.

Công nhận, Minh Nhật là một người có trí tưởng tượng phong phú và sâu xa, khó ai có thể bì kịp. Không biết cậu còn có thể tưởng tượng ra những chuyện hay ho gì nữa đây.

Nếu bắt cậu chọn một trong bốn người thì cậu sẽ chọn...mà chọn ai được nhỉ.

Khó nghĩ quá nha. Đừng có bao giờ đổ những câu hại não như vậy chứ nếu không thì cậu điên thật đó nha.

Minh Nhật reply lại Trúc Hy: “Cho tôi thêm thời gian”.

Trúc Hy: “Ừm, lúc nào quyết định thì nhắn tin lại cho tôi”.

Minh Nhật tiếp tục suy nghĩ rồi lại tiếp tục cười. Thật là... “hotboy tự kỉ”. Biệt danh mới nha, đọc và lại nha.

Đang yên đang lành thì tự nhiên Minh Nhật lại nhận được tin nhắn từ điện thoại, là Vũ An :”Điện thoại tôi không còn một xu nào, nạp thẻ cho tôi đi, hết tiền rồi”. Cái gì? Từ từ đã nha, hết tiền sao còn nhắn được cái tin này, mà nick FB đang onl kia, onl bằng điện thoại luôn chứ, mà theo như Minh Nhật biết thì Vũ An bây giờ đang ở nhà một mình cùng một chiếc điện thoại. Chẳng lẽ nhắn tin không mất tiền, onl FB không mất tiền. Đúng là nói dối trá hình mà.

Cậu lại nhớ đến mẹ, không biết giờ mẹ đang làm gì. Ở nhà một mình chắc mẹ cô đơn lắm. Minh Nhật tưởng tượng ra cảnh mẹ ngồi bên ánh đèn hiu hắt, nước mắt khế rơi mà lòng cậu cũng thất lại. Kể từ hôm đó, mẹ đã gọi cho cậu rất nhiều lần, đến trường tìm cậu nhưng cậu đều tránh cả. Chắc mẹ buồn nhiều lắm...

Mà nói đến mẹ thì Minh Nhật lại nhớ tới Lâm Vũ và Hạ Băng. Hạ Băng chắc là cũng buồn nhiều lắm, cô bạn là một đứa yếu đuối. Vậy mà...

Chuyển sang Lâm Vũ. từ trước tới nay, cậu luôn ao ước có một người anh trai và một đứa em gái. Bây giờ, cậu đã có anh trai rồi, một đứa anh trai trên trời rơi xuống. Không biết còn đứa em gái nào rơi từ trên trời xuống không nữa. Cậu nhớ hồi nhỏ đã từng đòi mẹ đẻ thêm một đứa anh trai >.<, lúc=“” đó=“” chắc=“” mẹ=“” buồn=“”>

Cậu hối hận về tất cả những việc mình làm. Hối hận vì đã vô tâm với mẹ, vô tâm với Băng Di, vô tâm với cả Hạ Băng nữa. Nhưng bây giờ, nếu bắt cậu đi xin lỗi hai cô bạn kia thì cậu chỉ có thể nói duy nhất ba từ: “KHÔNG-BAO-GIỜ”.

Còn nói về cuộc sống bình thường của tụi nó, thì đã nói là “cuộc sống bình thường” rồi mà, tất nhiên thì là vẫn bình thường thôi. Công nhận, tụi nó luôn là dẫn chứng cho câu nói “Sau cơn mưa trời lại sáng”.

Bộ tứ Bằng-An-Nhật-Duy vẫn sống bình thường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hạ Bằng vẫn hồn nhiên như con diên, tuy nhiên, nụ cười vẫn hơi gượng gạo. Minh Nhật vẫn nói chuyện với Hạ Bằng nhưng có chút gì đó khô khan, mờ nhạt. Vũ An và Thiên Duy thì vẫn bình thường như trước, cả hai người luôn tạo cơ hội để Minh Nhật và Hạ Bằng trở lại như trước nhưng họ vẫn chỉ ậm ừ dăm ba câu rồi thôi. Đường như giữa họ đang còn có một khoảng cách.

46. Chương 45: “con Là Công Chúa”

Câu vồng 7 sắc thứ 45: “Con là công chúa”

- Cái gì? Bố đùa con chắc? _Trúc Hy không giữ được bình tĩnh liền đứng bật dậy. _Công chúa ư? Thời bây giờ còn có cái thể loại đó nữa à?

- Thật khó tin nhưng điều đó là sự thật.

- Ha ha. Buồn cười. Bố nói xem, tự dưng đang yên đang lành, bố bắt con về đây gấp rồi bảo với con rằng con chính là đứa cháu đời thứ 14 của dòng họ Matuso và cũng đồng nghĩa với việc, con, Nhã Trúc Hy chính là công chúa của Geut, một đất nước ít ai biết đến trên thế giới. Vậy ra bố là chủ nhân của đất nước này ư? Thật khó tin.

- Đúng vậy.

- Cứ cho là bố nói thật đi, nhưng sao bây giờ con mới được biết chuyện đó.

- Là vì bà con không cho bố nói, bà sợ ảnh hưởng đến chuyện học tập của con. Và đến bây giờ, con đã đủ lớn để có thể biết tất cả.

- Bố bảo con là công chúa của Geut kia mà, sao không được hưởng cái điều mà lẽ ra công chúa phải có vậy?

- Cái đó thì... _Trên gương mặt bố Trúc Hy hiện lên một nụ cười, ông khẽ nhìn ra bên ngoài lớp cửa kính quán cafe.

Nhận được ánh nhìn ấy, những thanh niên đứng bên ngoài nhanh chóng xếp hàng nghiêm chỉnh rồi đi vào bên trong, nơi mà bố con Trúc Hy đang ngồi. Thật oai nghiêm.

Trúc Hy nhìn họ khó hiểu: “Các anh...là ai?”

- Lợi ích của một công chúa... chẳng phải là vậy sao? _Bố Trúc Hy nhắm nháp ly cafe đang cầm trên tay.

“Hà? Là thiệt sao?”

Trúc Hy lằng lằng. Nhỏ là một công chúa? Khó tin nhưng đó là sự thật. Hồi nhỏ Trúc Hy đã tự vẽ ra một thế giới và nhỏ chính là một cô công chúa xinh đẹp như những người trong truyện cổ tích mà bà thường kể. Lung linh lắm, đẹp lắm. Giờ, nó đã thành sự thật.

Có nhiều lúc, con người ta thật kì quặc, khi ước mơ bấy lâu nay mà họ mang trong mình thành hiện thực thì họ lại không dám tin và không dám đối diện với ước mơ đó.

Ước mơ bấy lâu nay của nhỏ thành hiện thực rồi. Trong lòng nhỏ len lén những cảm xúc rạo rực vì vui sướng. Và sau này, mọi người sẽ phải cung kính trước nhỏ, một đứa con nít ranh học lớp 9. Rồi nhỏ sẽ được lên TV, lên kênh CNN, được ăn chơi phá phách xả láng, được diện đồ đắt tiền, có người sai bảo. Đó chính là cái quyền lợi của một công chúa, công chúa Nhã Trúc Hy.

Ê, nhưng mà...

- Trúc Quân thì sao bố?

- Trúc Quân biết rồi, nó là một hoàng tử của Geut và theo như lời truyền của tổ tiên ta thì Trúc Quân sẽ là hậu duệ của con.

- Hậu duệ???

- Chính là cánh tay phải của con.

- Nhưng Trúc Quân là con trai mà, đáng lẽ ra con phải ở vị trí thấp hơn nó chứ.

- Đúng vậy, nhưng trong sách truyền lại viết rằng con trai hay con gái không quan trọng, miễn là người sinh ra trước sẽ được truyền lại ngôi vị. Ngoài ra, con còn có một hậu duệ khác nữa, người đó cũng là con của một gia đình có quyền thế trong đất nước chúng ta. Trúc Quân và cô bé đó sẽ bảo vệ con.

Ha ha, vui thiệt. Số Trúc Quân thật là đen, chỉ chui ra sau nhỏ có mấy giây mà lại trở thành người đứng sau nhỏ. Vậy là Nhã Trúc Hy này sẽ làm chủ một đất nước. Trời ơi là trời, sao số nó đỏ vậy?

- Ngày mai, bà sẽ công bố đứa cháu gái đời thứ 14 của gia tộc Matuso với các gia tộc khác. Nhân đó, chúng ta sẽ tổ chức một buổi tiệc để tiện thể ra mắt luôn. Con yên tâm, sẽ không có báo đài gì đến làm phiền chúng ta đâu.

- Buổi tiệc? Ra mắt?

- Đúng. Tối ngày mai lúc 7 giờ, con hãy chuẩn bị.

Buổi tiệc hở? Nhỏ ghét phải làm tâm điểm trước đám đông. Nhưng vì sự nghiệp “kén rể” và tương lai ăn chơi tốt đẹp, nhỏ sẽ chấp nhận.

Và cuối cùng, buổi tiệc ấy đã đến. Mong rằng nó sẽ diễn ra thật nhanh và trong số những người được mời tham dự, không có ai biết nhỏ.

Trúc Hy xinh đẹp trong bộ đầm màu vàng lấp lánh bước ra sân khấu lớn, nhìn nhỏ chẳng khác nào một nàng công chúa (thì nhỏ là công chúa thật mà). Nhỏ hướng ánh mắt xuống phía dưới, cố gắng nở một nụ cười đẹp nhất.

Nhưng, ô kìa, ai kia...

Chẳng phải là...

Cả hai cứ đứng đó, trân trân nhìn nhau. Thật bất ngờ.

47. Chương 46: Cuộc Gặp Gỡ Giữa Công Chúa Và Cháu Gia Đình Quý Tộc Nước Láng Giềng.

Cầu vòng 7 sắc thứ 46: Cuộc gặp gỡ giữa công chúa và cháu gia đình quý tộc nước láng giềng.

Hai người đứng nhìn nhau không chớp mắt (như kiểu tình cũ mới gặp lại ý), ở một đất nước xa xôi hẻo lánh này thì... cũng thật là lạ.

- Sao...sao...lại ở đây?_Linh San lấp bắp.

- Thế sao bà lại ở đây?_Trúc Hy cũng tò mò không kém.

- Bà là... công chúa của Geut sao?

- Chuẩn. Có oai không?_Trúc Hy hồ hởi.

- Thật bất ngờ._Linh San gật gù như ông cụ non.

- Còn bà?

- Một đứa cháu thuộc dòng họ Nozomi - dòng họ quý tộc của Nhật Bản.

- Ha. Không ngờ đó nha.

Rồi hai người như không thể chịu đựng được cái không khí nơi đây, họ kéo nhau ra ngoài sân - nơi có thể ngắm được những vì tinh tú trên bầu trời đêm, nghe được những tiếng sóng vỗ bờ.

- Sau khi tôi đi, lớp có tin gì hot không?_Linh San trầm ngâm.

- Có, rất nhiều.

Và cứ thế, Trúc Hy cứ kể, từ việc tụi nó đã tính kế đòi nợ Linh San như thế nào, bị bắt phao ra sao, dìm hàng Vũ An thế nào..., rồi đến ác ma, cái quá khứ 4 năm về trước, Đình Phong, Đình Vũ và cả Mai Nhược Vy, Phương Tường Vy. Trúc Hy cứ kể, tất cả như một cuốn phim quay chậm đến khi nước biển từ màu đen tuyền đã sóng sánh những màu cam tươi mới.

Trúc Hy, và cả Linh San nữa, họ đâu hề biết tụi nó đã phải chịu đựng những gì, dồn nén và đối diện với những gì. Tất cả, mơ hồ lắm. Nó không đơn giản như những việc họ được biết, có chăng, đó chỉ là khởi đầu ột màn kịch tiếp theo.

Còn tụi nó, vẫn bình thường, vẫn lạnh lùng, vẫn ẩn giấu nỗi đau sau trái tim bé nhỏ, trong màn đêm, lạnh, cô đơn, lẻ loi.

- CẢ LỚP..... TẬP TRUNG....._Tiếng nhỏ Á Linh như muốn xé nát chiếc vỏ mỏng manh của Trái Đất.

- Cái gì vậy bà nội?_ Vũ An ngẩng đầu dậy, vừa nói vừa vươn vai ngáp một cách thoải-mái-nhất-có-thể.

- Này, nghiêm túc lại đề._Á Linh ném quyển vở vào người Vũ An và không quên tặng cậu bạn cái liếc xéo.

- Thì có chuyện gì?_Vũ An xoay người ngồi nghiêm chỉnh.

- Chuyện là thế này, giờ trường đang phát động phong trào xây dựng cá tính riêng của từng lớp. Vì vậy, chúng ta hãy nghĩ ra một cái gì đó để thật khác biệt với lớp khác.

- Khác biệt?

- Đúng vậy_Cô bạn nháy mắt vui vẻ.

- Bằng cách nào?_Thiên Duy ra vẻ khó chịu với cái cô nàng bán động vật kia, đang yên đang lành tự nhiên hét lên như một loài động vật nào đó.

- Cái này..._Á Linh ngập ngừng. Nhiệm vụ của cô nàng chỉ là thông báo với lớp thôi mà. Thực chất là chưa nghĩ ra gì hết.

- Thôi, vào vấn đề chính đi. Cơ bản là phải nghĩ ra một ý tưởng thật mới lạ phải không?_Hạ Băng nhảy vô giải vây.

Như người chết đuối vớ được phao, cô bạn Á Linh chỉ biết nhanh nhẩu mà chuyển đề tài: “Đúng vậy, đúng vậy a...”

- Được rồi, vậy có ai nghĩ ra gì chưa?_Thiên Duy vẫn không thể vui vẻ lên nổi với cái môi trường của thú vật như thế này.

- Tôi nghĩ là làm đồng phục lớp. Tuy không phải là ý tưởng mới, nhưng thay vào đó chúng ta sẽ thật độc đáo trong việc vẽ vớ và trang trí nó.

Dường như câu nói của một thành viên nào đó trong lớp đã gây được sự đồng tình của cả lớp. Đồng phục lớp không phải là một ý tưởng mới bởi vì có thể chúng ta sẽ bắt gặp được nó ở nhiều lớp trong trường. Nhưng đó không phải là điều quan trọng, quan trọng là cái cốt lõi, chính là cách thể hiện và đột phá trong phong cách.

- Cũng được. Nhưng phong cách... hay chúng ta theo phong cách như trong anime đi. Còn về màu sắc...

- Trắng...vàng...lục...tím...xanh nõn chuối...xanh da trời...xanh lá cây đậm...

Và chắc hẳn sẽ là một tạp âm như thể nửa vang lên. Màu sắc không phải chỉ có một, mà đối với cái thể loại khác người, mỗi người một phong cách như thế này thì có lẽ có bao nhiêu người thì sẽ có bấy nhiêu màu sắc khác nhau được kể ra, chẳng ai trùng ai. Mà chẳng lẽ lại phải kết hợp một hỗn màu như thế vào trong một chiếc áo. Như thế thì nhìn vào cư nhiên sẽ là rất “bắt mắt”, đúng là độc đáo thật.

Vẫn may là lớp cách âm chứ không thì nghe được người ta cứ tưởng đang thi kể tên màu, giống như trong cuộc thi “Bé khỏe bé ngoan” vậy. Ôi, trò chơi của mẫu giáo, sao lại có thể...

Từ nãy đến giờ Minh Nhật vẫn không mở miệng nói câu nào. Nếu như là mọi hôm thì có thể cậu đã sớm nhảy vào trận chiến. Là Minh Nhật đã thay đổi? Hay vì cậu không biết nên chọn màu gì? Là ai đó đang nghĩ đến lời tỏ tình của ai đó? Hay là vì ai đó đang nghĩ đến chuyện của ai đó?

- Đừng có cãi nhau như mấy đứa trẻ con như thế._Cậu bạn vẫn mang vẻ mặt âm trầm mà thấp giọng nói.

Tất cả dừng ngay lại cái hành động của mình, à không phải, là dừng ngay cái mở miệng. Ông bà ta nói quả không sai, đúng là vũ khí lợi hại nhất của Việt Nam là nằm ở cái miệng mà.

Câu nói của Minh Nhật có sức mạnh thế ư? Nếu có sức mạnh vậy thì sao mọi hôm cậu vẫn bị ăn dèp vô tội vạ. Nếu có sức mạnh vậy thì tại sao mọi hôm cậu lại phải nhún nhường.

Tội nó dừng lại, tất nhiên không phải vì lời nói của Minh Nhật, có chăng là vì trong lòng đã có sẵn bản tính tò mò. Tất cả quay đầu lại nhìn Minh Nhật, mắt chớp chớp thơ ngây nhưng vẫn không quên tỏa ra tia hàn quang đáng sợ như muốn nói: “ông không phải là trẻ con chắc”.

Cậu bạn khẽ rùng mình. Chỉ là một lời nói thôi mà, sao hôm nay lại nghe lời cậu thế, thậm chí cậu còn đang tính lực sát thương của bọn vô nhân tính cùng chi phí mua băng cá nhân, thuốc khử trùng nữa cơ mà. Mà không biết thuốc khử trùng có tăng giá lên hay không. Nói đến đây, Minh Nhật lại không khỏi vui mừng khi biết rằng mình chuẩn bị được gặp cái chị gì gì xinh xinh ở cửa hàng bán thuốc. Ôi, sướng hết thủy.

Nhưng sự đời khó đoán, Minh Nhật đâu có biết mình sắp bị tuyệt tử tuyệt tôn. Và bắt đầu là bằng cái trò “thông cây” đáng xấu hổ đang là trào lưu thịnh hành của giới trẻ hiện nay.

Và tiếp theo đó, người ta chỉ còn nghe thấy tiếng hát “hò dô ta hò kéo pháo ta vượt qua núi, hò dô ta hò kéo pháo ta vượt qua đèo...” và còn nghe thấy cả tiếng van lơn của một chàng trai trẻ khi bị dồn đến mức đường cùng một cách nghẹn ngào đến đau thương: “Xin cho tôi cơ hội làm cha...”

48. Chương 47: Mâu Thuẫn

Cầu vồng 7 sắc thứ 47: Mâu thuẫn

Minh Nhật mắt rưng rưng nhìn bọn sức sinh vật kia. Cái đó gọi là bạn bè sao? Tuyệt tử tuyệt tôn cũng là bạn bè sao? Minh Nhật hận, hận thẳng cha nào đã sáng tác ra cái trò thông cây này, nếu muốn, tại sao không tự mà một mình đi, cần gì phải truyền bá rộng rãi đến vậy.

Mai đây, khi xa mái trường này, chắc hẳn Minh Nhật sẽ còn nhớ mãi chiếc cây kia. Minh Nhật cứ nắc lên từng tiếng một, tiếng nắc làm người ta khó chịu. Có phải hay không, Minh Nhật đang cần một chiếc dép bỏ vào miệng?

Phái nam trong lớp liếc liếc Minh Nhật rồi thầm than Chúa tha tội, mong rằng trong cuộc đời sẽ không phải gặp cảnh này một lần nữa bởi cảnh này cư nhiên hệt như một thiếu nữ mới bị hãm hiếp.

Hạ Băng cười, nụ cười tuy nhợt nhạt nhưng không gượng gạo. Nhỏ không trách Minh Nhật, cũng không để tâm Minh Nhật có coi nhỏ là bạn hay không, vấn đề là ở chỗ lòng tự trọng của hai người đều quá cao.

- Được rồi, được rồi, trở lại vấn đề. Rốt cuộc là màu gì?_ Á Linh dường như đã trở thành “tiếng nói của lớp” .

- Xanh da trời...xanh lá cây...xanh lam...xanh nước biển mùa thu...xanh nước biển mùa hè...xanh nước biển mùa đông...hồng phấn...hồng đậm...vàng chuối...vàng dưa...vàng ngô...vàng đu đủ...tím biếc...tím nâu...tím khoai...

Lại một loại hỗn tạp vang lên, nhất thể hóa vào màu sắc của chiếc áo “Lớp học thiên thần”.

Vâng, nếu như lúc trước chỉ là xanh, đỏ, tím, vàng thì giờ đã trở nên màu mè hóa các loại màu. Màu vàng, màu xanh, màu tím...không đơn thuần chỉ là một màu mà đã “phân thân” thành hàng chục màu.

Và tự lúc nào, lớp ‘dê’ đã trở lại như ngày xưa: luôn luôn vui vẻ, luôn luôn khác người. Những gì đã qua thì nó đã qua rồi, hãy cảm thấy may mắn vì nó đã qua, còn những gì của tương lai, đã là của tương lai rồi thì cứ để nó là tương lai đi. Con người luôn sống ở hiện tại, vậy cứ tiếp tục ở hiện tại, không phải là quá khứ, cũng không phải là tương lai. Quên hết mọi việc và ngủ một giấc, sẽ cảm thấy lòng nhẹ hơn.

Tuy nói là thống nhất nhưng càng nói lại càng có nhiều chuyện để nói. Tuy nói là thảo luận nhưng càng thảo luận lại càng nảy sinh nhiều vấn đề trái ý.

Á Linh tuy là đề nghị chọn một màu duy nhất nhưng nhỏ cũng hòa vào bản hòa ca bất tận ấy, lúc thì nói là vàng, lúc thì lại là xanh, không khí vô cùng sôi động.

- Được thôi, hỗn hợp màu đi._Thiên Duy phát biểu rất là “có lí”.

Cả lớp quay phắt lại nhìn, mắt mở to chớp chớp ngây thơ, chớp chớp. Là họ đã tìm ra giải pháp trong con đường thiếu ánh sáng? Đúng vậy, là giải pháp trong con đường thiếu ánh sáng..

“Bụp...bụp...bụp...bốp...bụp...bụp...bốp...bốp”. Hẳn là “giải pháp đúng đắn trong con đường thiếu ánh sáng”.

Á Linh tức giận gào thét đến thảm thương. Cũng chẳng phải nhỏ lo đến an nguy của ai kia mà chỉ là quá bất mãn với thời cuộc đã bắt nhỏ bị đau tay, chứ không thì thằng cha Thiên Duy thích chọc ngoáy người khác kia cũng “ăn no ăn đủ”. Vũ Thiên Duy, đợi đấy. Quân tử không chấp kẻ tiểu nhân hèn hạ. Một điều nhắn chín điều lành.

- Thế nào? Màu gì? Thôi thì bỏ phiếu vậy.

- Vàng 2, xanh 5, trắng 5, đỏ 3. Không phải tranh cãi nữa. Bây giờ chỉ còn màu xanh và trắng thôi. Chọn đi.

- Tôi trắng_Minh Nhật nhanh nhẩu.

- Màu trắng thì đồng phục của trường cũng màu trắng rồi, mà cả tuần thì có bao nhiêu ngày quy định đồng phục. Cũng phải thay đổi khẩu vị đi chứ. Tôi chọn màu xanh.

Tạ Vũ Thành đứng lên, vẻ mặt kiêu ngạo. Dường như đó là một lời khiêu chiến chứ không phải là một lời ngẫu nhiên. Ở trong lớp ‘dê’ này, nói đoàn kết cũng không phải là đúng, ít ra thì vẫn còn chia ra hai phe: phe Minh Nhật gồm 7 đứa tụi nó và phe Tạ Vũ Thành gồm một số đứa nữa. Bọn họ Tạ kia luôn luôn khơi chuyện trước, nhưng phe Minh Nhật đâu có phải là hiền lành gì cho cam, thế là dẫn đến tình trạng Chiến tranh lạnh xảy ra, luôn ở trong trạng thái có thể đánh bất cứ lúc nào. Tạ Vũ Thành luôn cho rằng tụi nó vì nhà giàu, xinh đẹp, lại học giỏi ở top mà kiêu ngạo, chẳng bao giờ quan tâm đến những bọn “tép riu” như cậu, tụi nó làm gì cũng không vừa mắt.

Minh Nhật nhú mày nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói. Lại là cậu, Tạ Vũ Thành.

- Khẩu vị vốn đã nhạt nhẽo rồi. Có đổi thì cũng thế thôi. Cậu không nghĩ rằng màu trắng thể hiện sự tinh tế lẫn tinh khiết của đúng chuẩn mực học sinh hay sao?_Minh Nhật là đang nói về áo lớp hay nói về một cái nhạt nhẽo nào khác?

- Cậu muốn khiêu chiến?_Tạ Vũ Thành tức giận_Cậu vẫn cổ hủ như vậy. Sự mới mẻ và sự độc đáo. Cậu không cần?

- Mới mẻ? Cổ hủ? Vốn hai từ đó chẳng thể áp dụng vào đây được. Nếu cậu thấy cổ hủ, cậu có thể yêu cầu ai đó loại sự cổ hủ đó, tránh ảnh hưởng đến cái “mới mẻ” mà cậu nói ra khỏi sự sinh tồn của loài người.

- Không thể? Đúng vậy, làm sao có thể nói sự cổ hủ ở đây khi lớp chúng ta còn có những đại công tử như Minh Nhật đây được chứ? Gia đình, Minh Nhật, cậu thấy sao?

- Đúng vậy, Tạ Vũ Thành, cảm ơn vì đã nhắc nhở tôi về cái thân-phận của mình.

Nói xong, Minh Nhật xoay người bước đi, nụ cười nhếch lên thách thức. Tất nhiên, trước khi bước đi, cậu vẫn còn có thể nhìn thấy ánh mắt đầy những tâm sự của Hạ Băng và câu nói mang theo bao sự tức giận của cô bạn:

- Tạ Vũ Thành. Ý ông là gì? Thực sự muốn khiêu chiến? Được thôi, tôi chọn màu trắng.

- Hạ Băng, Minh Nhật, câu chuyện của hai người chẳng phải cả trường đều biết hay sao?__Lại tiếp tục một lời bóng gió.

- Quả nhiên, thiếu gia Vũ Thành ở đây còn có nhã hứng quan tâm đến bọn tôi sao? Thật vinh hạnh.

- Tôi nói này Hạ Băng, bà càng tốt bụng thì người ta lại càng xem thường mà thôi. Có thể hay không, đừng yếu đuối và nhu nhược như thế nữa.

- Chính là yếu đuối và nhu nhược. Tạ Vũ Thành, là ai mới là yếu đuối và nhu nhược? Đừng có hèn hạ như thế.__Vũ An tức giận.

-Ồ.__Vũ Thành ra vẻ ngạc nhiên.__Người anh em, lần sau đừng có nhảy vào khi người ta đang nói chuyện như thế.

- Là các người không vừa ý với Tạ Vũ Thành nên mới cố tình đối lập ý kiến? Xin các người, ân oán cá nhân để sang một bên. Xin hỏi Hạ Băng, Vũ An và cả Thiên Duy đây, có thể vì lớp mà bỏ đi sự ích kỉ của mình hay không?__Dạ Nguyệt hướng mũi tên vào phía tụi nó.

- Ân oán cá nhân? Dạ Nguyệt, vì sao lại nói câu đó, cũng là ân oán cá nhân hay sao?__Thiên Duy lạnh lùng cười.

- Ai da, thiếu gia Thiên Duy đừng nói như vậy, tại sao tôi lại dám có ân oán cá nhân với Vũ gia được cơ chứ.__Dạ Nguyệt nói mà như đang mĩa mai.

- NÓI GÌ ĐẤY? NÓI LẠI XEM NÀO?

- CẬU ĐANG LẤY DANH CON CỦA TỈ PHÚ ĐỂ UY HIẾP TÔI? DÙ CÓ BẮT TÔI NÓI MỘT TRĂM LẦN NỮA THÌ TÔI VẪN NÓI THẾ? CÓ SAO KHÔNG?

Cuộc chiến đã chuyển sang hồi căng thẳng, đầy sự thù hận, đầy sự khinh bỉ dành cho đối phương. Họ cứ thế mà rống vào mặt nhau rồi cứ nhiên, cả hai lại đồng tâm phán ra một câu không khỏi khiến mọi người phải ngã ngửa:

- ĐẸP. KHÔNG LÀM THÌ KHÔNG LÀM. THÍCH THÌ CHIỀU.

Và rồi hai bên ai đi đường nấy.

Chỉ là màu sắc nhưng cũng có thể khiến họ phải “đối diện đàm tâm” như vậy. Thù cũ nợ mới, tuyệt nhiên sẽ còn là chuyện khác nữa. Tâm dạ con người thường luôn hẹp hòi, ích kỉ như vậy. Có phải là sự xấu xa? Có phải là tâm địa độc ác?

Nhiều chuyện lắm.

49. Chương 48: “muốn Giúp Chị Lấy Lại Quá Khứ”

Cầu vòng 7 sắc thứ 48: “Muốn giúp chị lấy lại quá khứ”

Cả học viện giờ đang nháo nhào lên vì việc trường bị mất đồ, là một cô giáo bị mất hộp phấn. Đáng lẽ ra thì cũng không phải là chuyện gì ghê gớm nếu hộp phấn không phải là hàng nhập ngoại từ Hàn Quốc, một hãng rất nổi tiếng, vì vậy, giá trị của nó cũng không phải bình thường.

- Tìm thấy chưa? _ Phương Tường Vy từ đâu chạy đến hỏi han ân cần, nhíu chặt mày suy nghĩ.

- Vẫn chưa. _ Cô giáo trẻ hệt hắng đáp lại.

Cùng lúc này, ác ma cũng chạy đến giúp đỡ. Hộp phấn này cô đã thấy qua, đúng, rất đắt tiền. Lúc này ở trong nhà vệ sinh cô giáo viên kia còn đem ra khoe với cô, vừa kiêu hãnh lại vừa hạnh phúc. Thì ra là quà người yêu tặng. Cô sẽ không thấy món quà này rất có giá trị khi giá tiền của nó rất rất không bình thường, chỉ là cô thấy giá trị ở tấm lòng mà thôi. Cô cũng muốn được quan tâm, cũng muốn được nhận quà, thậm chí không kìm được, cô còn suýt xoa khen hộp kem rất tốt nữa kia mà. Đương nhiên, vẫn là câu nói ấy, giá trị thiên cốt của vạn vật là nằm ở tấm lòng.

- Bạch Diệp Anh... _ Thấy ác ma chạy đến, cô giáo viên kia nhìn lên thoáng chút sững sờ _ Thì ra là cô.

- Sao cơ? _ Ác ma không hiểu hỏi lại.

- Chẳng lẽ cô không biết mùi hương của hộp phấn kia sao. Nó rất đặc trưng, chỉ có điều tôi không hiểu vì sao lại tìm thấy mùi hương ấy trên quần áo của cô. _ Cô lớn giọng, dường như là muốn tập trung hết sự chú ý của học sinh trong trường về phía bọn họ. Cô không tin một con người như vậy lại đáng được sự kính trọng của học sinh. Thì ra bộ mặt của con người là như vậy.

Ác ma không nói gì, khẽ đưa ánh mắt sang phía Phương Tường Vy, chỉ là trong chớp lát nhưng cũng đủ để thấy một cái nhếch miệng đầy thách thức của cô ta.

- Ái chà, chị Diệp Anh, có phải là một người hiền lành, trong sạch nữa không đây? _ Phương Tường Vy nói như chửi thẳng vào mặt người ta.

- Cô nói tôi sao? Nếu không phải là một người hiền lành trong sạch thì bây giờ tôi phải là đang ở nơi khác suy nghĩ về một số chuyện mới đúng.

Ác ma vừa nói vừa cười, xoay người rời đi, một tiếng giải thích cũng không. Trong đầu cô ngược trở lại về mấy phút trước. Khi đó, là cô đang chạy đến chỗ cô giáo viên kia, không biết từ đâu lại truyền đến một cảm giác đau nhức ở bắp vai, quay lại thì thấy Phương Tường Vy đang nở một nụ cười đầy ma mãnh. Thì ra là vậy, cuối cùng cô cũng hiểu ra, vì sao Phương Tường Vy lại về đây, xin vào lớp cô chủ nhiệm.

Phương Tường Vy, còn trò gì nữa đây? Ác ma không sợ, rốt cục thì học sinh trong trường cũng chẳng có thiện cảm gì với cô, có thêm mấy chuyện xấu nữa cũng chẳng sao.

Cô nghĩ thông suốt, gạt bỏ hết những chuyện không đâu, bước vào phòng học, lôi sách vở ra ôn bài. Trường cũng chuẩn bị kiểm tra sát hạch rồi. Cứ hai tháng một lần, trường lại tổ chức kì thi sát hạch này, dành cho giáo viên, tổng điểm tối đa là 100, yêu cầu tất cả phải vượt qua con số 80, nếu không được thì: “Rất tiếc, cô đã phải rời đi”. Cũng không phải lo về vấn đề thiếu nhân sự bởi ở đây, học viện Angels Academy này, học viện số một của quốc gia nên người muốn vào đây cũng không phải là ít. Một người rời đi, có hàng trăm người tiến cử. Đương nhiên, không phải ai cũng có thể vào.

Phương Tường Vy đi dạo quanh trường, thoáng chớp lại khẽ mỉm cười, vì một sự ngốc nghếch của ai kia. Haizzz, sắp tới kì kiểm tra sát hạch rồi, cô cũng nên làm chút gì chứ nhỉ.

Nghĩ đoạn, cô bước nhanh về phía phòng học mang tấm biển “Lớp ‘dê’-Lớp học thiên thần”.

- Chị gái, không vui sao?

Ác ma không ngẩng đầu lên, vẫn cặm cụi đọc sách như không nghe thấy gì. Cô không muốn nhìn thấy sự thay đổi của một con người, một sự thay đổi phủ phàng. Vì một chuyện, con người cũng có thể thay đổi nhanh chóng như thế ư? Cái gì tác động đến họ, tình cảm bao năm có ý nghĩa như thế nào?

“Tỉ muội tốt, xin lỗi”. Trong tâm can, ác ma vẫn muốn nói như vậy.

- Chăm chỉ quá đấy, chị Diệp Anh quên mất đứa em gái tội nghiệp này rồi sao? Chúng ta cũng phải hàn huyên tâm sự một chút chứ nhỉ?

- Cuối cùng là cô muốn gì?

- Muốn giúp chị lấy lại quá khứ.

Nói đến đây, ánh mắt Phương Tường Vy trở nên sắc bén, đem lại cho người khác cảm giác hải hùng. Gương mặt đanh lại, rắn rỏi, lạnh lùng, vô cảm.

...

Trong đêm tối, cô nhớ lại về những gì mang tên “quá khứ”. Trong cuộc đời cô, có những lúc cô đã cố quên, nhưng càng cố quên thì nó lại càng dai dẳng bám theo cô. Cũng có những lúc cô đau đớn rồi tự dần vặt bản thân, uất ức, nghẹn ngào. Đình Phong, chẳng lẽ không muốn cô được giải thoát sao? Không, có lẽ là rất ghét cô nên mới phải dai dẳng bám theo cô như thế này.

Cả đêm đó, cô không ngủ được. Câu nói của Phương Tường Vy: “Muốn giúp chị lấy lại quá khứ” cũng không khỏi làm nhói lên trong lòng cô những cảm giác tội lỗi, đau đớn. Cô thấy có lỗi với Đình Phong, Đình Vũ, với Nhược Vy, với đứa em gái bé bỏng Phương Tường Vy nữa. Có phải hay không, là cô quá tham lam và ảo tưởng vào một thứ tốt đẹp hào nhoáng gọi là “tình yêu”. Vậy thì, cô cũng cần phải lấy lại quá khứ, như Phương Tường Vy nói. Lại một lần nữa, làn mưa ấy sắp sửa xuất hiện, như 3 năm trước, khi cô mất hết tất cả.

...

Sáng sớm mai,

Cuối cùng, cuộc thi khảo sát cũng đến. Ác ma tuy nói không phải là lần đầu thi cái này nhưng cũng không tránh khỏi tình trạng hồi hộp. Cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Từng giọt nước mát dịu khẽ tạt vào khuôn mặt mệt mỏi khiến cô cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết. Soi mình trong gương, cô thấy Bạch Diệp Anh, Bạch Diệp Anh của tuổi trẻ căng tràn sức sống, Bạch Diệp Anh của những khát khao, mơ mộng, Bạch Diệp Anh với cái tên “ác ma”. Cố gắng lên, Bạch Diệp Anh.

Phương Tường Vy đi vào, cười hời hợt, một cách mỉa mai, một cách kiêu ngạo:

- Chị gái, có gì đáng sợ đâu. Cứ làm cho đúng năng lực của chị là được, anh Đình Phong không trách chị đâu, sẽ mãi theo chị mà. Cũng chẳng ai quá để ý vào quá khứ của chị nữa. Chúc chị gái làm bài tốt nha.

Ác ma khựng lại mất mấy giây, rồi lại lắc đầu cười cười bước ra. Cô không quan tâm người khác nghĩ gì về cô, chỉ là trong tâm can giờ đang rất rối bời. Vốn định đã cố quên những chuyện này để chuyên tâm vào làm bài thi, bây giờ Phương Tường Vy lại gợi lại một cách rõ ràng, mạch lạc. Có phải hay không, là Phương Tường Vy đang cố ý?

Cả đêm không ngủ được cô đã mệt mỏi đủ rồi, giờ lại thêm những lời đả kích của Phương Tường Vy, khiến cô không thể nào chuyên tâm vào làm bài được nữa. Cứ đặt bút xuống là cô chẳng nghĩ được gì, trong đầu toàn hình ảnh của Đình Phong và cả Đình Vũ năm ấy. Quá khứ cứ hiện về, xâm chiếm lấy cô. Cô chẳng nghĩ được gì nữa. Rồi thời gian cứ thế mà trôi đi...

- Bạch Diệp Anh, cô làm sao vậy? Chẳng phải với năng lực của cô sẽ rất dễ dàng vượt qua kì sát hạch, thậm chí còn đạt điểm tuyệt đối nữa hay sao? Bạch Diệp Anh, rốt cuộc cô muốn sao? Cô phải biết học viện tin tưởng cô như thế nào mới để cô làm chủ nhiệm lớp học xuất sắc nhất chứ. Đáng lẽ ra học viện sẽ cho cô thêm một cô hội nữa nhưng việc xảy ra ngày hôm qua thực sự đã nói rất rõ về nhân phẩm của cô. Rất tiếc, chúng tôi phải để cô rời đi rồi. _Ông trưởng học viện đầu hói cứ thế mà bối, mà chửi. Có lẽ ông ta cũng không muốn đuổi ác ma thật, bởi sự tức giận của ông ta, bởi sự bất lực của ông ta trước ánh mắt của mọi người trong phòng họp.

Ác ma vẫn im lặng, cô đã sớm đoán ra kết quả. Cuối cùng thì vẫn phải rời đi. Cô đang định đứng dậy thì từ đầu cánh cửa phòng họp lại bị đập thẳng ra, thu hút sự chú ý của cô và tất cả những người có mặt tại đây.

Lớp ‘dê’ hùng hùng hổ hổ tiến vào, dẫn đầu là cậu bạn Minh Nhật, gương mặt sắt đá đanh lại tỏ rõ sự khó chịu.

- Các em lại muốn gì nữa đây _Ông trưởng học viện chủ động đứng ra ra mặt. Lời nói tuy nội dung có vẻ hơi chướng tai nhưng giọng nói và ánh mắt lại tỏ rõ sự ôn nhu. Đứng trước những đứa con cưng của mình,

ông cũng không biết phải làm sao.

- Chắc các thầy cô cũng biết rồi chứ? Mong các thầy cô không trách về hành động đường đột của bọn em. _Minh Nhật có phần sắc lạnh. Mười mấy gương mặt lớp ‘dê’ kia cũng vậy, đứa nào đứa nấy mang cho người ta cảm giác không lạnh mà run.

- Thầy nói này, các em tuy là xuất sắc nhưng cũng không cần phải như thế chứ? Đây là chuyện của nhà trường, các em không nên...

Ông thầy chưa dứt lời, Minh Nhật với giọng đanh thép đã lạnh lùng cắt ngang:

- Em muốn cô Bạch Diệp Anh không-bị-đuổi-việc.

Cậu bạn nói rõ ràng từng từ một. Trong mắt ông thầy hiện rõ sự bối rối.

Nhìn khắp một lượt văn phòng, ông thầy tự nhiên thấy mình hơi nhu nhược, dịu dàng, gương mặt ôn nhu cũng hằn lên tia dữ dằn, giận dữ:

- Nếu thầy nói không thì sao.

- Em muốn cô Bạch Diệp Anh không-bị-đuổi-việc.

Minh Nhật không hề sợ hãi, không hề nao núng lặp lại một lần nữa, gương mặt càng lúc càng sầm lại.

Cả văn phòng rơi vào trạng thái tĩnh lặng, không một tiếng động. Hai bên vẫn không ngừng tỏa ra những tia hàn quang làm khắp căn phòng ai nấy đều căng thẳng đến tột độ. Ông thầy vẫn không thay đổi, một lần nữa lặp lại: “Không”. Tức giận có, bất lực có.

Tưởng rằng hai bên sẽ nhảy vào đánh nhau thì Minh Nhật lại im lặng, khẽ quay đầu lướt qua nhìn một lượt tụi nó. Ánh mắt như chứa một điều gì đó. Có lẽ là một ám hiệu cho hành động của tụi nó.

50. Chương 49: Khiêu Chiến

Câu vồng 7 sắc thứ 49: Khiêu chiến

Tất cả mọi người như nín thở.

Vẫn là gương mặt lạnh lùng tưởng như có thể giết người đó, tụi nó từng bước, từng bước chậm rãi đi đến chỗ ông thầy. Minh Nhật cúi xuống, hít một hơi thật sâu. Xong, quay phắt mặt lên, vuốt tóc, nhắm mắt lại, mỉm cười đầy dịu dàng, duyên dáng. Một hành động không ai ngờ tới nữa là Minh Nhật như bị điện giật, lập tức túm lấy tay áo ông thầy, lắc lắc, gương mặt tựa như mèo con, làm nũng.

- Thầy ơi thầy, cô Diệp Anh đối tốt với bọn con lắm. Cô dạy cho bọn con biết yêu thương, biết quan tâm, chăm sóc lẫn nhau. Dù không nói thành lời nhưng chính hành động của cô đã thể hiện một tình thương vô bờ bến rồi. Dù cho bọn con có thể nào thì cô vẫn luôn ở bên cạnh, nói tốt nói xấu giúp bọn con. Khi lớp cãi nhau, chính cô sẽ tự đứng ra giàn hòa, quát mắng để bọn con tự thấy xấu hổ. Khi bọn con bị người khác chỉ trích, chính cô sẽ bảo vệ bọn con, che chở, chấp nhận nghe những điều xấu, chấp nhận bị người khác ghét bỏ... Chỉ vì muốn hi sinh cho bọn con. Suốt 4 năm học, tất cả những trò quậy phá của bọn con, cô đều giấu, âm thầm, lặng lẽ chịu đựng, không hề rằng nửa lời mà tiếp tục cố gắng, kiên trì. Cô đã hi sinh cho bọn con rất nhiều, rất nhiều thầy ạ... _Giọng Minh Nhật ảm áp lạ kì, tha thiết, trù mên, chứa chan tình cảm như gửi hết lòng mình trong đó. Rất sến súa.

Tụi nó đứng bên cạnh cũng không phải chỉ là xem kịch hay. Tụi nó cũng phụ họa cho Minh Nhật. Minh Nhật cứ kể thì tụi nó như cảm xúc trào dâng, bắt đúng nỗi lòng mà gương mặt đứa nào đứa nấy trầm tư, ngậm ngùi, suýt xoa, nước mắt lại khẽ rơi tự lúc nào, rồi nối tiếp lời kể của Minh Nhật là những tiếng : “Thầy ơi thầy...”.

Ông thầy cứ tưởng tụi nó tiến lại để đánh mình, ai ngờ...

Lúc trước thì mặt như Bao đại nhân hùng hùng hổ hổ tiến vào, rần rởn, mạnh mẽ, nói mà như ra lệnh, giờ lại thay đổi 180 độ, quay sang làm nũng, tha thiết lắm, ngậm ngùi lắm.

Đứng trước những tiếng “Thầy ơi thầy...” và những gương mặt khiến người khác phải đau lòng ấy, ông thầy bối rối không biết phải làm sao.

- Tôi sẽ rời đi _Tránh làm cho ông thầy thêm khó xử, ác ma chủ động đứng dậy, xách cặp định rời đi.

Tụi nó thấy thế cuồng quýt hết cả lên, tăng level ngọt như mía lùi lên bậc max, lại tiếp tục “Thầy ơi thầy...”.

- Cô Diệp Anh, cô đứng lại đi. Tôi chịu thua._ Ông thầy cuối cùng cũng phải nặn ra từng ấy chữ trước sự thúc ép của tụi nó.

...

Phương Tường Vy tức giận. Đổ ra bao tâm huyết, cuối cùng thì cùn không thể làm mất đi sự nghiệp của cô ta. Tất cả chỉ tại lũ nhóc kia. trong đầu cô lóe lên những suy nghĩ độc ác. Được thôi, muốn tham gia vào trò chơi này à? Chúng ta cùng chơi nhé.

51. Chương 50: Bắt Đầu Giải Đáp

Nhược Vy cho đến nay vẫn là người im hơi lặng tiếng nhất, căn bản không phải giảm phần nguy hiểm mà là tăng thêm bội phần nguy hiểm mới đúng. Bây giờ, cô bạn đã thích nghi dần dần được với cái cuộc sống hiện tại, không còn là một đứa trẻ con nữa, thích khóc lúc nào thì khóc, thích cười lúc nào thì cười. Lớn rồi, phải suy nghĩ thật nhiều, việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau, tính toán vẹn toàn. Lớn rồi, cũng phải biết điều chế cảm xúc, học cách che giấu đi cái “tôi” cá nhân mà thể hiện ra bên ngoài cái “tôi” đã được lên khuôn sẵn.

Quả thật, nhỏ cũng chưa có hành động gì, tất nhiên là không khỏi khiến cho Phương Tường Vy tức giận. Cũng phải thôi, đối với một đứa em gái vô tâm như nhỏ thì tức giận là đúng. Có phải ông trời quá cay nghiệt hay không?

Đây là cuộc đời, không phải là một bộ phim hành động của Mĩ hay một cuốn tiểu thuyết ngôn tình với những nhân vật phản diện của Trung Quốc. Cho dù đã tâm có lớn đến đâu nhưng xét cho cùng, đối với một đứa con nít chưa trưởng thành như thế này cũng là “lực bất tòng tâm”.

- Em ơi, em ơi, cho anh hỏi chút._Nhược Vy ngán ngẩm lắc đầu, không phải gọi nhỏ đấy chứ.

Nhỏ quay người lại, đứng trước nhỏ là một anh chàng gương mặt khá baby còn mang chút gì đó trẻ con, mái tóc hơi rối, vài sợi tóc mái phất phơ che trước mắt, trên mai tóc còn đọng lại mồ hôi, trông cực ngẫu, vóc người cao, bo-đi chuẩn, trên người là bộ đồng phục nam sinh trường khác, cổ áo hơi mở rộng, chiếc ca-vát thắt hờ hững.

- Cậu gọi tôi? _Gương mặt vô cảm, Nhược Vy khẽ hỏi.

Giây phút này, Nam Di tưởng như mình đang xoay vòng vòng trên chín tầng mây xanh, xung quanh hoa thơm cỏ ngọt, khung cảnh vô cùng lãng mạn, phong cảnh hữu tình. Đúng, là chín tầng mây xanh. Không thể tưởng tượng ra khuôn mặt của cậu bạn lúc này nữa, có thể là mắt sáng như sao, mở to nhìn lên phía trước đầy vẻ mơ mộng, có thể là miệng đang chảy nước dãi rờn rờn cũng nên. Bấy bì cu tê thế.

Nhược Vy nhớ hiểu nhìn cậu bạn, thế rồi nhỏ xoay người rời đi.

Đến lúc này, cậu bạn Nam Di của chúng ta vẫn chưa thể hạ cánh an toàn xuống mặt đất, có vẻ như máy bay gặp trục trặc trên đường trở về, và rồi vẫn đang lơ lửng, lượn lờ trong những áng mây bằng khuông thơ mộng, mờ mờ ảo ảo. Cậu bạn tưởng đến khung cảnh nắm tay cô bạn cùng bước đi trên phố, ngày này qua ngày khác ở bên nhau, nói cười vui vẻ, đến một ngày, họ nắm tay nhau bước vào lễ đường, cùng đọc

lời nguyện ở bên nhau suốt cuộc đời, không bao giờ chia lìa, sẽ có những đứa con của nhau, rồi đứa thứ hai, rồi cháu, rồi chút, chút...

Không hổ danh là tuổi thiếu niên-tuổi của những mộng mơ. Suy nghĩ của Nam Di phải nói là rất sâu sắc, khiến người khác phải thán phục mà trầm trồ khen ngợi, rồi sau đó, ngay lập tức, không cần chần chừ suy nghĩ sẽ tổng cổ ngay vào trại thương điên.

Khi cậu bạn tỉnh ngộ, khi mà những đám mây rời đi, để lại cậu một mình, không dự báo mà thả cậu xuống như một bao cát, không hơn không kém.

Mà cậu đến đây là gì nhỉ? À, đúng rồi, không phải tìm Băng Di sao?

- Anh Minh Nhật, chị Hạ Băng..._Nam Di đứng trước cửa lớp ‘dê’ ngó đông ngó tây.

- Hở? Nam Di à?_Hạ Băng ngạc nhiên nhìn ra ngoài.

Lớp ‘dê’ bắt đầu nháo nhào lên với những với những câu hỏi “ai đấy? ai đấy?”, khuôn mặt y hệt cậu bạn hotboy Nam Di vừa nãy, khi mà đang tưởng tượng đến một viễn cảnh cùng Nhược Vy cho ra hàng loạt những giống mới.

Cả lớp bây giờ nhìn như thăm cảnh, vồ vập đến, những gương mặt háo hức không biết từ đâu chui ra ngày một nhiều, giống như đứa đang trước đang cầm gậy tự sướng, cả nấy đứa nhào vô vập.

- Được rồi, được rồi. Dẹp giùm mấy cái bản mặt đó đi. Cùng gia đình đấy, đừng có nghĩ lung tung bậy bạ._Hạ Băng xua xua tay.

- Em trai bà hả?_Linh An mở miệng hỏi Hạ Băng mà cứ dán chặt mắt vào Nam Di.

- Không, tôi là con một mà. Em Băng Di đấy. Cùng huyết thống đúng không? Không được nghĩ lung tung._Hạ Băng vẫn cứ lặp đi lặp lại.

- Ai bảo? Em Băng Di thì đã sao, mặc kệ._Linh An bất chấp lí lẽ.

- Nhưng là em của chúng ta luôn đấy.

Cô nàng Tiểu Băng Băng đâu có biết, “nhưng là em của chúng ta luôn đấy” đâu có sao. Có người còn bất chấp “em của chúng ta luôn đấy” cơ mà.

Linh An khoát khoát tay ra hiệu dừng lại mà mắt cứ nhìn đi đâu đâu giống như bảo rằng: “Im cho bản cô nương ngấm trai”.

- Linh An này, thần kinh bà có vấn đề không đấy? Đừng có hủy hoại mầm non tươi sáng của đất nước như thế, để yên cho em nó còn học hành._Vũ An đứng bên cạnh liếc liếc.

- Haizzz, được rồi._Thiên Duy khẽ thở dài một hơi. Nói xong, thân ảnh cao gầy vất chéo chân lên bàn liền đứng bật dậy, vòng cổ Linh An mà lôi đi_Chúng ta đi nào.

- Nam Di, có việc gì à?_Vũ An quan tâm hỏi han.

- Vâng, vốn em đến đây định tìm chị Băng Di, mà chị Băng Di không có ở đây sao?

- Em không gặp Băng Di à?

- Tháng này em phải lên chỗ Sóc Sơn làm bài tham luận, cũng không liên lạc với chị ấy, hỏi mẹ thì mẹ cũng không nói gì, thế là em đến đây.

- Là thật đấy. Băng Di đi Nhật rồi.

- Sang Nhật à? Chị Băng Di sướng thế._Nam Di chu chu mỏ.

- Sướng gì?

- Vốn chị Băng Di rất thích Nhật mà, trong vở với trên bàn học toàn ghi mấy chữ yêu Nhật hay đại loại như thế.

Cả Hạ Băng, Minh Nhật, Vũ An, Thiên Duy đều rơi vào suy tư: “Rất yêu Nhật sao?”. Cùng một lúc, họ liên tưởng đến một chuyện gì đó, trong lòng bỗng dấy lên nghi ngờ, cảm giác bất lực.

52. Chương 51: Bộ Mặt Thật

Nam Di ra về. Cậu lắc lắc đầu tự hỏi không biết thích Nhật hay yêu Nhật thì liên quan gì đến đây mà chẳng ai thêm giải thích gì với cậu, cậu cứ như người ngoài hành tinh vừa rơi từ Sao Hỏa xuống không hiểu ngôn ngữ của Trái Đất. Họ biết Độc Tâm Thuật sao? Hình như là thế, hình như họ nói chuyện nói nhau trong tâm mà chẳng cần phải mở miệng. Khi một người lắc đầu thì hai người kia cũng lắc đầu, một người ngẩng mặt nhìn về xa xôi thì hai người kia cũng ngẩng mặt nhìn về xa xôi, một người xoay gót rời đi thì hai người kia đương nhiên cũng như thế.

Hai người con gái đứng trong dãy ban công vắng người phía dưới phòng giáo viên thu hút ánh mắt của cậu. Chẳng phải là người vừa này sao?

Nam Di đứng ngây người ra một lúc, trong trí nhớ của cậu bỗng xuất hiện hình ảnh một người con gái ngồi im lặng trên chiếc bàn học. Rồi cứ thế, hình ảnh ấy ngày càng hiện rõ hơn, rõ hơn, cho đến khi Nam Di nhận ra người mình vừa mơ tưởng đến khi đang đi tìm Băng Di cũng chính là người lúc này cậu thoáng qua trong lớp ‘dê’, là người đang đứng trong dãy hành lang vắng người này. Vậy, tức là, cô bạn học cùng với Băng Di, lớn hơn cậu một tuổi? Ông trời sao bất công thế, cái người mà đáng ra cậu phải gọi bằng “chị” này lúc này lại kêu “em ơi cho anh hỏi” mới đau.

- Em làm sao vậy?_Phương Tường Vy tức giận nhìn Nhược Vy.

- ...

- Em không biết mình họ gì sao? Em là Mai Nhược Vy, Mai Nhược Vy, Mai Nhược Vy em gái của Mai Đình Phong.

- Được rồi mà chị Tường Vy. Em mang họ Mai, em biết. Nhưng bây giờ em không biết phải làm sao cả chị Tường Vy à. Chúng ta phải tính kế lâu dài.

- Tính kế lâu dài ư? Cái kế lâu dài của em rốt cuộc là mấy chục năm, mấy trăm năm đây? Nhược Vy, chị xin em, chúng ta phải phân định rõ giữa những tình cảm, tình cảm nào hơn tình cảm nào. Dù có thể nào thì tình thân vẫn vượt lên mọi tình cảm khác.

- Em chợt nhớ ra một điều_Ánh mắt Nhược Vy khẽ lóe lên tia cay độc_Chị muốn bắt đầu từ ai trước?

- Cũng đến lượt lũ nhóc kia rồi đấy nhỉ?

- Chiều nay Hạ Băng sẽ phải ở lại lớp làm trực nhật đến chiều muộn. Cô ta sợ bóng tối. Trước tiên, hãy lợi dụng điều này để làm cho cô ta sợ hãi và gây nên một số hiểu lầm. Chị hiểu ý em chứ?

- Nhược Vy, có vẻ như em hiểu chuyện hơn rồi đấy. Em vào lớp đi, hi vọng em sẽ không làm chị phải thất vọng nữa.

Nam Di đứng áp sát vào vách tường, đủ để có thể nghe được cuộc trò chuyện ấy. Mai Nhược Vy. Có phải cậu đã nhìn nhầm người? Một người bề ngoài như thế sao lại có dã tâm ác độc đến vậy? Đương nhiên, cậu không ngu ngốc đến nỗi cho những lời nói trên là một cuộc tán gẫu trên đùa bình thường, mà đích thị là một kế hoạch làm hại người. Cậu phải làm sao đây? Có nên nói hết với Hạ Băng hay không, họ đều là những người bạn tốt của chị cậu, nhưng trái tim lại bảo cậu làm thỉnh, coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Lý trí và trái tim, cậu nên chọn cái nào?

Nam Di bước trở về trường học. Mọi chuyện, để chiều tính sau.

...

Buổi chiều, giờ tan học

- Hạ Băng, hôm nay đến phiên bà trực nhật à?

- Ủ. _Hạ Băng ủ rũ đáp lời.

- Thế nhé, bọn tôi về trước.

Cô nàng tức sôi máu, điều duy nhất là chỉ muốn cầm hắc cây chổi mà phi trúng đầu từng đứa một cho nát não luôn.

Nhỏ hì hục chăm chú lau chùi mấy chỗ trong góc lớp, quay mặt ngược hướng với cửa lớp. Cửa sổ vốn đã đóng sắn, chỉ có một đường sáng từ ngoài truyền vào là cửa chính ở bên trên. Ở trong lớp bật bóng điện sáng choang nên nếu một nguồn ánh sáng tinh khiết từ ngoài chạy vào bị mất đi thì cũng khó để nhận ra, lại thêm việc Hạ Băng đang quay lưng lại với cửa.

Thấy thế, Nhược Vy đứng chờ bên ngoài cửa liền lấy chìa khóa phòng học khóa lại. Đường trước là một lớp cửa kính nhằm cách âm, rồi phía bên ngoài là một lớp cửa gỗ nữa. Đó là loại cửa gỗ siêu cao cấp, nếu muốn đập vỡ ra thì trước hết, hãy tin chắc rằng mình có đủ tiền để lo chi phí thuốc men chạy chữa. Cộng thêm việc các cửa sổ cũng đều bằng gỗ đã sớm bị Nhược Vy dùng dây thép cố định, buộc chặt một khúc gỗ chắn nằm ngang ở bên ngoài, một khi đã khóa cửa chính lại thì người bên trong cũng khó thoát ra.

Mặt trời dần dần lặn xuống sau hàng cây phía xa, rồi cứ thế, dần dần biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Khi ấy, màn đêm buông xuống, chập choạng, mờ mờ rồi cũng sớm trở thành một màn đêm đen kịt.

Cho đến khi trời đã tối hẳn, Hạ Băng mới phát hiện ra điều bất thường. Cửa chính, cửa sổ đều không thể mở ra. Trên trán cô bạn xuất hiện lấm tấm vài giọt mồ hôi. Cùng lúc ấy, đồng loạt sáu bóng đèn trong phòng học đều tắt, bóng đèn ngoài hành lang cũng không khác gì hơn.

Nhược Vy đứng bên hộp điều khiển điện của dãy phòng học của khu lớp ‘dê’, khẽ cười rồi xoay người bước đi: “Băng Băng, để xem cậu thoát ra bằng cách nào”.

Hạ Băng cố giữ bình tĩnh. Đối diện với bóng tối, nhỏ cảm giác như đang đối diện với một tên ác ma nào đó. Bóng tối dần dần, nhẹ nhàng bao trùm lấy nhỏ, khiến cho người ta thêm một phần kinh hãi mà sờn hết da gà, không rét mà run. Cô bạn lần mò đến chiếc cặp tìm điện thoại. Nhưng sự thực, khi nhỏ mò đến chiếc điện thoại cũng là lúc mà nhỏ nhớ ra điện thoại đã hết pin từ chiều. Chẳng phải buổi chiều Nhược Vy mượn máy nghịch một lúc lâu khiến điện thoại nhỏ hết pin? Còn cục nạc, cũng không phải là Nhược Vy hỏi mượn luôn rồi hay sao?

Trong lòng Hạ Băng bắt đầu dấy lên nghi ngờ. Cho dù có thêm mấy cái đầu nữa nhỏ cũng không tin Nhược Vy đã làm chuyện này.

Thời gian trôi đi, càng ngày cô bạn càng cảm nhận được luồng khí lạnh xung quanh. Bó chặt lấy đầu gối, ngồi bệt xuống đất, Hạ Băng co ro trong góc lớp. Nỗi sợ hãi, nỗi kinh hoàng, nỗi khiếp đảm trước bóng tối. Nhỏ sợ bóng tối, sợ màn đêm, sợ những phút giây cô đơn một mình tĩnh lặng ở đây: “Minh Nhật, Thiên Duy, Vũ An, các ông ở đâu?”

...

Vũ An chăm chú nhìn vào tờ giấy để trên bàn. Rốt cuộc là ý gì chứ? Một người con gái bảo bị đau bụng, nhờ mấy thằng con trai đi mua thuốc giùm, thật là hết thuốc chữa. Từ “đau bụng” không khỏi không khiến cho người ta có thêm suy nghĩ sâu xa.

- Vũ An, sao vậy? Nhìn cái gì đấy? _Thiên Duy từ phòng kế bên thò đầu sang.

- Là của Hạ Băng.

- Sao?

- Bảo nhờ mua hộ thuốc, bà ý bị đau bụng, không trèo tường được, làm trực nhật xong sẽ đến khu tập thể lớp 8 chỗ Đinh Nhi mượn cuốn tiểu thuyết nên về muộn.

- Đau bụng à? Hình như cũng lâu rồi chưa trèo tường. Thật nhớ chị bán kem à nha. Đi thôi, sang gọi Minh Nhật nữa. _Thiên Duy tươi cười hơn hớn.

Cả ba rảo bước trên đường phố tấp nập người qua lại, ngắm nhìn những hàng cây ven đường rồi lại đến những quán nước bên vỉa hè. Đây mới là cuộc sống mà con người nên hưởng thụ.

- Minh Nhật, Vũ An, bên kia hình như có hiệu thuốc__Thiên Duy chỉ về bên đường.

Đi được đến nửa đường, Thiên Duy bỗng dừng lại như nhớ ra điều gì đó.

- Chờ một chút, hình như tôi đánh rơi thẻ học sinh ở bên kia rồi.

Thế là cậu bạn liền nhanh chân chạy về chỗ vừa đứng lúc nãy.

Hai người còn lại đứng cách mép đường một đoạn khoảng mét rưỡi, vì thấy tốc độ như bắn pháo của Thiên Duy nên cũng không vội đi trước. Khi này, cả Minh Nhật và Vũ An hình như vẫn chưa cảm thấy điều kì lạ xung quanh.

Không sai, một chiếc xe tải chở hàng nhỏ với vận tốc kinh hoàng lao đang về phía họ, ngông cuồng như xé rách màn không khí.

53. Chương 52: Cute Thần Chưởng

“Két”_Một tiếng thảng chói tai vang lên, thu hút sự chú ý của mọi người trên đường.

Từ trên xe bước xuống một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, gương mặt tỏ rõ sự lo âu và sợ hãi.

- Các cháu không sao chứ? Cho bác xin lỗi. Con gái bác bị tai nạn đang nằm trong bệnh viện, tại bác lo quá cho nên...

- Được rồi, bọn cháu cũng không bị gì cả. Bác cứ tiếp tục vào thăm con gái đi

Cả ba không lộ vẻ tức giận trầm giọng nói.

Ông tài xế trung niên leo lên chiếc xe chở hàng cũ kĩ ọp ẹp của mình, thầm chửi một tiếng “Khốn nạn” rồi nổ máy đi. Vốn đã sắp thành công, vậy mà từ đâu lại chui ra một chiếc xe bus đang từ từ đi đến, đối diện với xe của ông, tất nhiên là khi đó thì tụi nó đang bị kẹp ở giữa hai chiếc xe. Vì bên kia là xe bus nên đi chậm, không thể cứ thế mà đâm vào tụi nó hay phóng nhanh như ông tài xế xe chở hàng. Nếu ông tài xế này cứ tiếp tục lao với vận tốc kinh hoàng như vừa nãy, không cần đoán, tất yếu sẽ xảy ra va chạm với xe bus, thương vong không hề nhỏ chút nào.

Đó là chiếc xe đã được Phương Tường Vy thuê, cũng không phải là cố làm cho phọt óc nát người tụi nó ra mà chỉ là cố làm cho gãy vài cái chân, vài cái tay, không thương tổn đến tính mạng.

...

Nam Di đứng bên ngoài Học Viện Thiên Thần nhăn mặt nhăn trán. Trường cậu cũng là trường nội trú, nhưng lại không bắt buộc học sinh không được ra bên ngoài. Còn trường tụi nó thì lại khác, cậu vốn đã quên mất điều này. Từ nãy đến giờ, không biết cậu đã tốn bao nhiêu nước bọt, bao nhiêu thì giờ để giằng co với ông bảo vệ nữa. Phải công nhận là ông này rất dai, rất lì, mà hình như mấy từ này phải dành cho cậu mới đúng.

Cả đời cậu chưa từng gặp phải một lão già nào cố chấp như ông ta. Đã phải xuất ra chiêu “cute thần chưởng” rồi mà vẫn không có tác dụng.

Thế là cậu ủ rũ trở về. Nói là trở về thôi chứ thực ra là cậu đang vòng ra đường khác, chuẩn bị cho kế hoạch vĩ đại của mình: trèo tường.

Nam Di vốn dĩ là một học sinh gương mẫu, nói không với chuyện trèo tường. Đường nhiên, không phải dễ dàng mà cậu có thể vượt qua được bức tường cao gần ba mét trước mặt này.

Phải chật vật mất một lúc, cậu mới lẳng được cái thân ảnh này sang bên kia bức tường, xem chút còn la toáng lên. Chắc cậu phải về nhà báỉ Bắg Di mấy lặ mất, suốt ngày trèo tường trốn đi chơi mà vẫn trèo được, còn cậu thân con trai thì phải miễn cưỡng mới có thể gọi là thành công.

Trên mặt còn lắm tắm vài giọt mồ hôi, Nam Di chạy nhanh đến phía phòng học lớp ‘dê’. Cậu vốn là đoán được việc Hạ Bắg bị nhốt, nhưng lại không biết bị nhốt ở đâu, mà tính ra từ chỗ cậu đến phòng học nhanh hơn nên cậu đến đó trước. Cửa thì đóng kín mít, bị khóa mất rồi, mà bình thường thì cửa chỉ khép lại chứ không khóa, cả khu này cũng bị ngắt hết điện. Vậy chắc chắn là ở đây rồi Bây giờ có muốn đập cửa thì chỉ còn nước lết vài tháng. Cách duy nhất là ra phòng bảo vệ mượn chìa khóa. Nhưng lúc này cậu lại đứng mất 30 phút giằng co với ông bảo vệ, hẳn là ông ta đã nhớ mặt cậu. Còn cách nào khác nữa đây?

Lúc này thì đứng ở ngoài ăn vạ đòi vào trường, bây giờ thì lại ở trong trường ăn vạ đòi chìa khóa. Biết giải thích với ông bảo vệ thế nào? Chẳng lẽ lại bảo cháu trèo tường vào. Nhưng chuyện cấp bách, cứ liều một phen.

- Bác bảo vệ, cho cháu mượn chìa khóa phòng học lớp 9D.

- Cậu..._Nói đến đây, ông bảo vệ thoáng chút sững sờ, ngó qua ngó lại, hết nhìn ra ngoài cửa lại quay sang nhìn bản mặt đang toát lên vẻ lo lắng kia.

- Bác ơi, cháu cần cứu người mà. Bác cho cháu mượn nhanh nhanh đi, không là có chuyện lớn thật đấy._Nam Di gấp gáp.

- Được rồi, được rồi._Nói đoạn, ông bảo vệ khẩn trương hẳn lên, vội vàng tìm chìa khóa đưa cho Nam Di.

Cậu bạn nhanh chóng chạy về chỗ lớp ‘dê’, ở đó đang có người cần cậu, đang đợi cậu. Trong phút chốc, Nam Di chìm đắm trong mơ màng đến những ý nghĩ mông lung.

- Chị Hạ Bắg, chị Hạ Bắg...

Cậu cầm đèn pin soi hết một lượt, rồi chợt dừng lại ở phía góc lớp. Hạ Bắg trên má còn đọng lại vài giọt nước mắt sớm đã bị ngắt đi, trên mặt thoáng chút sợ hãi.

Nam Di bế Hạ Bắg lên, định chạy về khu kí túc xá. Vừa ra đến cửa lớp, cũng là lúc cậu bắt gặp Minh Nhậ, Thiên Duy, Vũ An hốt ha hốt hải chạy vào, ai nấy đều sững sờ, ngạc nhiên cùng lo âu.

54. Chương 53: Đột Nhậ

Bộ tứ Hạ Bắg, Minh Nhậ, Thiên Duy cùng Vũ An đứng trước khu nhà cao tầng dành cho ban giám hiệu và cũng là nơi lưu trữ tài liệu có liên quan, khẽ hít một hơi thật sâu rồi cầm đèn pin tiến vào.

- Ô. Ai đây nhỉ?

Không biết Tạ Vũ Thành từ đâu chui ra chắn ngang trước mặt tụi nó, hét lên ngạc nhiên, vẻ mặt cười cười chế giễu.

- Sao nữa?_Minh Nhậ khó chịu lên tiếng.

- Đêm tối bốn người ở đây thật khiến cho người khác có thêm nhiều ý nghĩ mà.

- Thế chẳng phải cậu bạn Tạ Vũ Thành của chúng tôi cũng ở đây sao?_Thiên Duy châm chọc.

- Vì thấy hào quang từ bốn người tỏa ra mạnh mẽ quá, chói lòa quá khiến tôi đang lim dim ngủ mà cũng phải bật dậy chạy đến đây xem thử.

- Phải chăng cậu lại có siêu năng lực nữa?

- Siêu năng lực? Ha ha, tôi không dám nhận. Chỉ trách kẻ hèn Tạ Vũ Thành này lại không xứng với lời mấy vị tiên sinh đây nói rồi. Nhìn nhầm rồi, nhìn nhầm rồi. À, không phải, những người này tại sao lại nhìn nhầm được chứ, vậy hóa ra không phải nói là có mắt như không hay sao?

- Hình như là bọn tôi chỉ nhìn thấy được những thứ lấp lánh ở trên kia kìa, còn mấy bãi phân chó phân bò dưới đất thì chẳng ai quan tâm.

- Phân chó phân bò dưới đất sao? Người phàm chứ có phải từ trên trời hạ giá cho cam. Không biết bốn vị có nghe người ta dạy rằng phải sống thật với chính bản thân hay không?

- Không, sống thật với chính bản thân là đúng nhưng có đôi lúc, có những điều đều giả mà ta cũng phải giả tạo theo.

- Những người cao siêu vẫn thường có hai bộ mặt như thế.

- Nói đủ chưa? _Minh Nhật đứng bên cạnh chỉ với một nhiệm vụ duy nhất là mở đầu cho cuộc chiến và sau cùng là đứng xem người ta ca múa, im lặng bây giờ mới lên tiếng. Giọng nói không ca không thấp, trầm trầm nhưng có vẻ gì đó như sắp bùng nổ, điên cuồng, giận dữ.

Thế là tụi nó lại tiếp tục trách nhiệm cao cả của mình. Cả bốn đứa, từng bước, từng bước dần tiến sát vào phòng có gắn tấm biển: “Phòng Bảo Mật Hồ Sơ” kèm dòng chữ “Chú ý: Phòng dành cho các thầy cô thuộc ban giám hiệu và thuộc trực cấp cao của nhà trường, những người khác không có liên quan, cấm vào”.

Theo như tụi nó được biết, mà thực ra là vì cái bảng nội quy nằm chình ình ngay giữa lớp buộc người ta phải nhìn vào nên tụi nó mới biết thì ở phòng này, tức “Phòng Bảo Mật Hồ Sơ” là phòng chứa những tài liệu quan trọng cần phải giữ kín, những thông tin bảo mật của nhà trường hay những thông tin cá nhân của học sinh không được phép tiết lộ, cấm tuyệt đối không cho học sinh vào, nếu bắt được ai thì tất nhiên sẽ có những hình phạt khác nhau mà chúng ta không thể đoán trước được.

Trở ngại lớn nhất trong giây phút này chính là chìa khóa, nhưng không cần lo, tất nhiên là tụi nó đã chuẩn bị sẵn sàng. Cụ thể là như thế này: đầu tiên, tụi nó dùng liên hoàn kế đối phó với bác lao công mà ông bảo vệ “thâm thương trộm nhớ”, phương thuốc gia truyền là sự kết hợp của các vị thuốc quý như “mật ngọt chết ruồi”, “lâm nũng đại pháp”, “mỹ nam quyền”, vân vân và mây mây buộc bác lao công phải đồng ý xuất ra chiêu “mỹ nữ thần chưởng” với ông bảo vệ. Với thân thủ yếu đuối, mỏng manh, ông bảo vệ không cách nào chịu được một đòn đả kích quá nặng nề kia, đôi chân không tự chủ vô thức bước theo bác lao công ra sân sau trường ngồi “tâm sự đêm khuya”. Cô nam quả nữ thật khiến người khác suy nghĩ sâu xa. Thế là tụi nó nhanh chóng chạy vào phòng ông bảo vệ, lấy chìa khóa phòng bảo mật và chạy đi. Thời gian không cho phép, họ không thể trèo tường để đi đánh chìa khóa được. Hi vọng mọi chuyện êm xuôi trôi lọt.

- Cô bé kia tên gì nhỉ? _Hạ Băng vừa phui phui mấy vết bụi trên tập hồ sơ trước mặt vừa hỏi.

- Hình như là Mẫn Hàn Cát, lớp 7S thì phải.

“Mẫn Hàn Cát, Mẫn Hàn Cát, 7S...”. Bốn người mỗi người một ngả cố gắng lục lọi tìm kiếm.

Cuộc đời thật lắm bi ai, con người quả thật cũng rất tham lam, có rất nhiều tham vọng. Nếu không phải vì cái tham vọng quái quỷ kia thì việc gì tụi nó phải đêm hôm lén lút ở đây chứ. Chẳng qua là vì sáng nay lại cãi nhau với bọn Tạ Vũ Thành, cãi nhau bung lụa, cãi nhau còn thiếu bùng nổ, cãi mặt óc bở hơi tai, tổn nước bọt, phí sức lao động của các cơ tay cơ chân. Cuối cùng, kết lại trận chiến là lời thách đố dành cho tụi nó: tìm ra được chi tiết thật cụ thể về cô bé Mẫn Hàn Cát - học sinh lớp 7S của trường.

- Có phải đây không nhỉ? _Thiên Duy bỗng lên tiếng _Học sinh lớp 7S, quê gốc ở Nha Trang, là trẻ mồ côi, lớn lên trong Trại Trẻ Mồ Côi Hòa Bảo, người giám hộ là chị Phùng Thị Văn, thành tích học tập bình thường, duy nhất có một lần đánh nhau với một bạn cùng lớp hồi tiểu học, còn có một anh trai đã đi làm ở công ty đồ điện tử. Người ta tìm thấy cô bé trong bệnh viện khi vừa đẻ ra, trên người duy nhất chỉ có một chiếc lằn chân bằng bạc...

- Được rồi, được rồi, chúng ta phải trở về.

...

- Hạ Băng, Minh Nhật, Thiên Duy, Vũ An, thầy hiệu trưởng kêu các ông bà lên văn phòng có việc gấp. _Linh An chạy vào kêu to.

- Cảm ơn.

Trong lòng tụi nó dấy lên những nghi ngờ. Việc gấp? Không phải trong phòng bảo mật có camera đấy chứ? Thế thì số quá nhỏ rồi.

- Thầy có việc tìm bọn em sao?

- Khâu Hạ Băng, Dương Minh Nhật, Vũ Thiên Duy, Triệu Vũ An, ĐỨNG NGHIÊM TÚC LẠI. THẾ NÀY LÀ SAO, TÔI CẦN MỘT LỜI GIẢI THÍCH, GIẢI THÍCH, CÁC ANH CHỊ CÓ NGHE TÔI NÓI KHÔNG?

Vừa nói ông thầy già vừa ném lên bàn một xấp ảnh, giọng khàn khàn vẫn cố hết sức mà hét, chói tai vô cùng.

Đó, chẳng phải là hình tụi nó hay sao? Chính xác hơn là hình tụi nó đang “mó máy” trong phòng bảo mật hôm qua, đáng lẽ ra những phòng như thế này phải dùng đến mặt khẩu mới đúng. Nhưng khoan hãy nói về những chuyện như thế, điều trước tiên là tại sao nó lại nằm ở đây?

- Trong phòng lắp camera sao?

- CÓ THÊM MẤY BỘ NÃO NỮA TÔI CŨNG KHÔNG TƯỞNG TƯỢNG RA CÓ NGƯỜI TO GAN NHƯ CÁC ANH CHỊ. LÀ CÓ NGƯỜI CHỤP ĐƯỢC RỒI ĐỂ TRÊN BÀN TÔI ĐÂY. CÁC ANH CHỊ QUÁ ĐÁNG LẮM RỒI, QUÁ LẮM. _Không phải là hét mà là gào thì đúng hơn.

- THẦY HẾT ĐỦ CHƯA? _Vũ An rống lên làm ông thầy giật bắn mình.

Thực ra không cần nói thì ai cũng biết tụi nó là con cưng của ông thầy, ông thầy thậm chí còn khép nép trước tụi nó nữa chứ đừng nói là hét hay mắng. Chẳng qua là lúc này “dương oai giấu võ” tí thôi, chứ bây giờ à, nhìn xem, ông thầy đang khép nép như thế nào, lén lút rút chiếc khăn tay thấm thấm mấy giọt mồ hôi lạnh trên trán.

- Băng, Nhật, Duy, An, thầy cũng già rồi, các em phải thương thầy chứ. Thầy chỉ là lo cho các em thôi, coi như chưa có chuyện gì, các em về lớp đi nhé, việc này thầy sẽ cố gắng giải quyết, không cần lo, không cần lo.

Chuyện này có liên quan đến Tạ Vũ Thành không đây?

55. Chương 54: Giải Cứu

Mà kể cũng lạ. Nói không nghi ngờ là nói dối, còn nói nghi ngờ thì lại không có bằng chứng. Thứ nhất, vốn tụi nó và Tạ Vũ Thành đã có mối thâm thù. Thứ hai, việc tụi nó đột nhập trong đêm qua là bí mật, tuy rằng lí do là xuất phát từ lời thách đố của bọn Tạ Vũ Thành nhưng không ai bảo rằng phải đột nhập vào phòng bảo mật trộm hồ sơ, cho nên sẽ không ai biết tụi nó đột nhập như thế này, buổi tối lại gặp ngay tên Tạ Vũ Thành trước khi đi trộm, cộng thêm việc đá đểu nhau một lúc, mối thù gia tăng. Tất yếu hiểm nghi sẽ nảy sinh.

Nhưng nếu là Tạ Vũ Thành, cậu ta đã học với tụi nó gần bốn năm, cũng là học sinh trong trường, hẳn sẽ phải biết ông hiệu trưởng quý tụi nó đến mức nào, mà từ cái mức độ quý này sẽ suy ra việc ông thầy nhẹ nhàng bỏ qua như không có chuyện gì, vậy thì việc gì phải tốn công vô ích như thế. Cứ cho là cậu ta quên mất điều này, sau khi tố cáo tụi nó xong điều đầu tiên sẽ phải chạy qua chạy lại bốn cột chế giễu thêm một lúc nữa nhưng hiện tại, ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy.

Nhược Vỹ cúi cúi xuống gầm bàn lục tìm mấy quyển sách, bỗng nhiên một tờ giấy màu hồng đã gấp cẩn thận rơi xuống thu hút sự chú ý của nhỏ.

“Tôi cần gặp cậu, ở sâu sau trường, gần cây vú sữa, em gái của Mai Đình Phong ạ”.

Dòng chữ “em gái của Mai Đình Phong” khiến nhỏ càng nhũn chặt mày, tại sao lại biết chuyện này chứ?

Cô bạn loay hoay tìm ra sân sau trường, chỉ thấy duy nhất một cậu bạn đang đứng quay mặt về phía nhỏ, mỉm cười, hai tay đút túi quần, dáng bộ thong thả vô cùng. Trong đầu nhỏ mơ hồ đã gặp người này ở đâu. Cũng với mái tóc hơi rối đó, bộ đồng phục nam sinh trường khác, chiếc ca-vát thắt hờ hững... Chẳng phải cậu bạn hôm trước kêu nhỏ khi nhỏ đang đi vào lớp hay sao?

- Cậu tìm tôi sao?

Nam Di trước khi đi gặp Nhược Vy đã sớm vào bệnh viện nhờ bác sĩ tiêm cho liều thuốc “mẫn cảm với các loại mỹ nữ quyền pháp”, nên bây giờ có thể nói là giữ thăng bằng và bình tĩnh trước những loại đả kích cao thâm kiểu này.

- Ừm._Cậu bạn nhìn ra xa xa.

- Có chuyện gì?

- Mai Nhược Vy, đúng không? Nhược Vy, có những chuyện chúng ta không nên cứ để trong lòng như thế, nó cứ âm ỉ và bào mòn tất cả những tế bào tình cảm khiến cho người ta chẳng thể phân biệt giữa yêu thương và thù hận nữa.

- Chuyện đó có liên quan đến tôi?

- Nhược Vy, cho dù cậu đã phải trải qua chuyện gì, có đau đớn, có bất lực bao nhiêu, người khác cũng như cậu thôi, họ cũng phải chịu đựng một số chuyện, như thế, nhưng có khi họ lại không thể hiện ra ngoài, khiến chúng ta lầm tưởng cuộc sống của họ toàn màu hồng. Che giấu cảm xúc là giả tạo, cố gắng lấp đi bản thân là nhu nhược, nói quên không phải chuyện dễ nhưng cứ cố gắng gồng ép bản thân vào những chuyện không phù hợp lại càng giả tạo và nhu nhược hơn. Bên cạnh cậu vẫn còn rất nhiều người, yêu thương và quan tâm cậu. Dừng lại đi, Nhược Vy à...

Nam Di nhìn thấy trong mắt Nhược Vy là những cổ dao động, mệt mỏi có, buồn xuôi có, chán nản có. Thà như vậy còn hơn là một nỗi hận thù cứ càng ngày càng dai dẳng và bền chặt bám sâu vào tiềm thức. Rồi thời gian sẽ khiến cậu cảm thấy vui hơn. Cậu không chắc những lời mình nói có thể thay đổi Nhược Vy nhưng cậu tin rằng Nhược Vy là một người tốt, cũng đáng yêu, cũng hồn nhiên, vui vẻ đúng với cái tuổi 15 mộng mơ của mình thôi. Thực ra cậu đã đi hỏi Hạ Băng về một số chuyện của Nhược Vy, chẳng qua là cô bạn bị những chèn ép tình cảm dẫn đến tổn thương, đau đớn, thay đổi hẳn đi và có những phút giây bỗng hụt hẫng suy nghĩ.

Cậu bỗng cảm thấy đầu mình choáng váng, cổ hơi đau đau, Nhược Vy đang hết sức ngạc nhiên nhìn cậu, không kịp phải ứng mà đứng chết trân tại chỗ, rồi mọi thứ trước mắt cứ mờ dần, mờ dần, cho đến khi cậu không nhìn thấy gì nữa.

- Nhược Vy, ai vậy?_Phương Tường Vy từ đâu xuất hiện trên tay cầm chiếc gậy bóng chày gỗ.

- Chị Tường Vy, tại sao chị lại làm thế?

- Nghe chị nói này, em không được dao động trước những lời nói của cậu ta. Em phải hiểu, em là Mai Nhược Vy, em gái của Mai Đình Phong._Phương Tường Vy dường như còn rất bình tĩnh trước những chuyện mình vừa gây ra.

- Em hiểu, nhưng chị có cần thiết làm vậy không?

- Nhược Vy, em không phải hoảng._Phương Tường Vy tiến đến vỗ vai Nhược Vy_Chị đã nghĩ ra cách.

....

- Cho em hỏi ở đây ai là anh Minh Nhật ạ?

Một cậu nhóc đeo kính cận thập thò ngoài cửa lớp ‘dê’ khẽ lên tiếng hỏi.

- Anh đây. Có chuyện gì sao?_Minh Nhật tiến đến thân thiện nhìn cậu nhóc.

- Có người gửi cho anh cái này_Nói đoạn, cậu nhóc đưa tờ giấy đã cầm sẵn trong tay đưa cho Minh Nhật._Nếu không còn việc gì nữa thì em đi đây.

- Cảm ơn em.

Minh Nhật khó hiểu đi đến chỗ Thiên Duy, Vũ An và Hạ Băng đang ngồi.

- Lại có em nào viết thư tỏ tình hả?_Thiên Duy cười cười giật lấy tờ giấy trong tay Minh Nhật._Xem nào...Các cậu biết cậu nhóc hôm trước đến lớp mặc đồng phục trường nội trú ARED chứ? Nhà kho bỏ hoang của trường, có muốn đến hay không thì tùy.

Cả bốn biến sắc. Học sinh trường nội trú ARED hôm trước đến lớp? Còn ai khác ngoài Nam Di chứ?

Hạ Băng, Minh Nhật, Vũ An, Thiên Duy tất tưởi chạy đến nhà kho bỏ hoang của trường. Cầu mong Nam Di không gặp phải chuyện gì, không thì Băng Di về hiệp từng đưa mắt.

Đây là một nhà kho bỏ hoang đã khá lâu, cửa sắt đã hoen gỉ ra hết, tróc ra từng lớp, tường xung quanh cũng biến dạng trong đến thảm thương, mốc meo, nhìn cứ như sắp sập đến nơi, không cần nhìn cũng biết bên trong bụi bặm đến cỡ nào.

Tụi nó xô cửa bước vào, gọi to: “Ai đấy? Ra đây đi.”

Vẫn không có tiếng trả lời, và sau cùng là tụi nó chỉ nghe được tiếng “bịch” xuống nền đất đầy bụi, chính xác hơn là cả bốn thân ảnh đều đồng loạt ngã xuống.

Đến khi họ tỉnh dậy thì đã thấy xung quanh tối om, thân người tựa vào bức tường đằng sau, chân tay đều đã bị trói, mỗi vô cùng.

- Vũ An, Minh Nhật, Hạ Băng...các ông bà không sao chứ?_Thiên Duy lên tiếng hỏi.

- Vẫn chưa chết._Vũ An bình thản nói.

- Ra tay part 2. Chúng ta cũng nên để ở con số 3 thôi nhỉ. Chuẩn bị thôi, sắp đến rồi.

Minh Nhật ngồi trầm ngâm suy nghĩ, hình như cậu đang cảm nhận được từng đợt co ro, từng hơi thở hắt ra lạnh lẽo, run run gần kề. Cậu chợt nhớ ra, không phải Hạ Băng sợ bóng tối hay sao?

Thế là Minh Nhật xê xê mông đến gần thân thể đang co ro lại kia, khẽ áp sát vào cô bạn, thì thầm bên tai: “Hạ Băng, đừng sợ, tôi vẫn luôn ở đây”.

...

- Hạ Băng, Minh Nhật, Thiên Duy cùng Vũ An đi đâu rồi, Linh An, em có biết không?

Nghe đến đây, Tạ Vũ Thành thoáng nhìn qua chỗ tụi nó, ánh mắt dừng lại ở một tờ giấy còn nằm lơ lửng dưới nền gạch. Cậu tiến lại xem thử, phát hiện bên trong có ghi dòng chữ: “Các cậu biết cậu nhóc hôm trước đến lớp mặc đồng phục trường nội trú ARED chứ? Nhà kho bỏ hoang của trường, có muốn đến hay không thì tùy”. Không cần suy nghĩ, cậu bạn họ Tạ nhanh chóng chạy ra khỏi lớp, hướng về phía nhà kho bỏ hoang.

Tụi nó vốn đang ngồi trong bóng tối bỗng nhiên thấy cánh cửa bị xô ra, ánh sáng hắt vào khiến tụi nó chói mắt, chỉ thấy một bóng lưng đang dần dần tiến vào.

- Là Tạ Vũ Thành..._Thiên Duy khẽ lên tiếng.

Tạ Vũ Thành vẻ mặt lo âu trên trán còn lấm tấm mồ hôi vội chạy lại chỗ tụi nó, tháo dây thừng giải thoát cho từng đứa.

- Không sao chứ?

- Tất nhiên, vẫn còn sống nhăn răng ra đây.

Tuy rằng tụi nó và Tạ Vũ Thành là hai phe đối địch nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lo âu của cậu bạn sẽ biết họ có phải là bạn bè hay không.

Từ xưa đến nay, người Việt Nam vẫn như thế, có thể đoàn kết nắm tay nhau cùng vượt qua hiểm nguy hay những phong ba bão táp của cuộc đời, nhưng lại không thể cùng nhau đi trong một thế giới phẳng.

56. Chương 55: Kết Thúc

Nam Di đứng trước cửa lớp tụi nó, đi qua đi lại, lo lắng, sốt ruột. Tụi nó không có ở trong lớp, gọi điện cũng không nghe máy, cộng thêm việc lúc nãy hình như có ai đằng sau đánh ngất cậu khi cậu đang nói chuyện với Nhược Vy. Lại ở chỗ là tại sao khi tỉnh dậy cậu lại thấy mình nằm trong phòng y thế?

Tụi nó nhanh chân chạy về lớp, thấy thấp thoáng bóng dáng lo âu của Nam Di bỗng chốc thấy nhẹ nhõm. Tụi nó cũng chẳng sợ, cùng lắm thì chết, chỉ là cảm thấy lo lắng cho Nam Di, cậu cũng giống như em trai của bọn họ vậy. Mà tại sao tụi nó lại coi Nam Di là em trai? Là vì tụi nó thèm khát cái cảm giác hắt mặt cao lên trời mà dương dương tự đắc rằng có một thằng em trai như Nam Di. Nhìn xem, Nam Di đáng yêu như thế nào, đẹp trai đến bao nhiêu? Vốn dĩ là nhìn rất cute rồi, da hơi trắng, mũi nhỏ, miệng nhỏ, môi mọng nước, mặt góc cạnh, lúc nào cũng cười tươi rạn rở, thân thiện, lễ phép. Chốt lại một câu là nhìn thế nào cũng rất rất rất đẹp trai và bầy-bì khiến ai nhìn vào trong khoảnh khắc cũng muốn yêu ngay lập tức.

Thế là yên tâm được một việc.

Lại nói, trong tuần này Học Viện Thiên Thần có tổ chức một buổi tham quan nho nhỏ dành cho tất cả giáo viên và một số học sinh có thành tích cao trong trường. Tất nhiên, cái “học sinh có thành tích cao trong trường” chắc hẳn là phải có tụi nó. Buổi tham quan này cũng được xem là định kì thôi, thường thì bốn tháng một lần, tụi nó lần nào cũng “được” tham gia, chán lắm lắm luôn rồi, nhưng nếu chọn ở nhà thì lại phải lên lớp học, thà đi chơi còn sướng hơn.

...

Buổi tham quan định kì.

Lần này, trường tụi nó chọn địa điểm du lịch là khu nghỉ dưỡng Vinpearl Nha Trang. Không cần nói thì có lẽ các bạn cũng có thể đoán được độ xa xỉ của nơi này rồi đấy.

Bạch Diệp Anh đứng bên hồ bơi, lặng ngấm nhìn những làn nước trong xanh cơ hồ thấy được cả dưới sâu, chúng cứ lặng lẽ dâng đến rồi tự nhiên trong lòng cô lại tràn lên những cảm xúc khó tả. Mặc dù không bị đuổi khỏi trường nhưng cuộc sống của cô không phải là dễ dàng. Ngày ngày, đối diện với ánh mắt dò xét của mọi người, đối diện với từng ánh mắt lạnh lẽo như bữa vảy lấy cô, bị những lời nói xung quanh ám ảnh, không một ngày cô được thoải mái, không một ngày cô được sống với chính mình hay làm những điều mà mình muốn. Cái mọi người cần là gì? Không phải là lời giải thích từ cô mà là sự khó chịu, bức bối của cô. Phải, cô rất khó chịu, rất bức bối.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa nên mọi người đã sớm vào phòng mình nghỉ ngơi, bên hồ bơi cũng không còn người nữa. Tụi nó đứng cách ác ma không xa, chuyện trò, check-in, cười đùa, bỗng chốc thu vào tầm mắt thân ảnh của Phương Tường Vy đang dần tiến lại chỗ ác ma đứng, mơ hồ lại sắp có chuyện gì xảy ra. Vì ác ma đứng sát hồ bơi nên tụi nó lại nổi lên những dự cảm chẳng lành. Không phải ác ma dị ứng với nước hồ hay sao?

Không suy nghĩ thêm, Hạ Băng, Minh Nhật, Thiên Duy cùng Vũ An hớn ha hớn hở, trông đáng bộ hết sức hồn nhiên chạy lại chắn giữa Phương Tường Vy và ác ma, mặt phè phởn không khỏi khiến cho người khác muốn tặng mấy cái tát.

- Cô Diệp Anh, check-in một kiểu với bọn em._ Vũ An kéo kéo tay ác ma.

Minh Nhật vốn là người không bao giờ để phí thời gian, nhân lúc đẩy ác ma đi liền quay lại, cười tươi nhìn Phương Tường Vy, tặng cho cô một cái nháy mắt không thể nào “đáng yêu” hơn.

Phương Tường Vy đứng ngây người ra một lúc, khẽ nói: “Các cậu, trẻ trâu vừa thôi. Chúng ta nên sớm kết thúc thì hơn”.

...

Trở về lớp, Nhược Vy không biết từ đâu chui ra bỗng đứng trước mặt tụi nó:

- Chúng ta nên nói chuyện.

- Vì sao?

- Tôi muốn kết thúc.

Tụi nó khó hiểu nhìn Nhược Vy, tuy nhiên vẫn đi theo cô nàng xuống canteen trường.

- Là bà hay Phương Tường Vy?_Hạ Bằng lên tiếng trước sau khi đã ổn định vị trí.

- Có khác gì nhau sao?

- Khác.

- Nếu tôi bảo là chị Tường Vy làm thì có ai tin không?

- Tôi tin, tin vào suy nghĩ và trực giác của mình, nhưng liệu bà có nói thế không?

- Thôi, dẹp đi, lỡ tôi làm hết tất cả mọi chuyện giờ lại đổ cho người khác thì sao?

- Thì chuyện vẫn thế thôi, nhưng có khác hay không thì trong lòng bà có lẽ rõ nhất.

- Ý ông bảo tôi sẽ cắn rút lương tâm?

- Nhược Vy, người chết thì đã chết rồi, sống đúng với chính bản thân mình đi.

- Thế nào gọi là sống đúng?

- Tôi biết, bà chỉ là bị Phương Tường Vy lợi dụng chứ không phải hoàn toàn muốn thế. Bà biết không, ở bên cạnh bà, vẫn có người muốn tốt cho bà, hi vọng bà sẽ thay đổi.

- Buồn cười, đừng có ăn nói sến súa như thế.

- Đó là sự thực._Nam Di từ đằng sau Nhược Vy đi lên, tiến lại chỗ ngồi còn trống đối diện._Hôm đó, tôi đã nhìn thấy trong mắt cậu sự dao động, sự bối rối, sự bất lực.

- Có lẽ cậu đã nhìn nhầm, cậu không biết những chuyện gì xảy ra tiếp theo hay sao?

- Tôi biết, nhưng tại sao khi tỉnh dậy tôi lại nằm ở phòng y tế mà không phải một chỗ bẩn thỉu nào khác?

- ...

- Hôm tôi đến trường, cái hôm mà tôi gọi cậu ấy, lúc về tôi đã nghe được cuộc nói chuyện của cậu với cái người tên Phương Tường Vy gì gì đấy. Tôi thấy sự đắn đo, ngập ngừng của cậu, hình như người kia đã vô cùng tức giận và thúc ép cậu, buộc cậu phải tiếp tục...

- Nhà kho bỏ hoang lần trước...

Nhược Vy cúi gằm mặt, nhỏ giọng nói.

Tất cả giật bắn mình. Từ hôm xảy ra chuyện ở bệnh viện đến nay, Nhược Vy chưa bao giờ nói chuyện hay tiếp xúc với tụi nó, tự nhiên hôm nay lại chủ động đề nghị nói chuyện. Nếu nói bây giờ nhỏ định xin lỗi và bảo dừng lại mọi chuyện thì còn có lí, nhưng nghe cách nhỏ nói chuyện vừa rồi thì hẳn không phải là thế. Đương nhiên, nhỏ sẽ không rồi hơi đến đây tán gẫu nhằm chọc tức bọn nó mà chẳng thay đổi được điều gì. Vậy thì, việc nhỏ gọi tụi nó xuống canteen sẽ có mục đích...Nhà kho sau trường? Không phải có chuyện gì xảy ra chứ? Lần trước tụi nó bị nhốt ở đó, lần này...

Không hẹn mà cả năm người cùng đứng bật dậy, chạy đến nhà kho bỏ hoang lần trước.

Quả nhiên, ác ma bị trói đang ngồi sát mép tường, hướng ra ngoài cửa chính đã mở sẵn. Phương Tường Vy đứng mặt đối mặt với ác ma, quay lưng lại phía cửa, trên tay cầm con dao gọt hoa quả, không biết từ ngoài sớm đã xuất hiện thêm mấy thân ảnh đang từ từ tiến vào.

- Phương Tường Vy, đủ rồi đấy.

Phương Tường Vy thoảng chút sững sờ quay người lại:

- Nhược Vy đâu? Tại sao các người lại ở đây?

- Đừng lợi dụng Nhược Vy nữa. Dừng lại đi, cũng đến lúc rồi đấy nhỉ.

Vừa nói tụi nó vừa tiến lại gần Phương Tường Vy, trên tay cầm mấy sợi dây thừng nhặt lên dưới đất. Nam Di, Vũ An cùng Thiên Duy giữ chặt Phương Tường Vy, cho dù cô ta có giãy đạp đến cỡ nào thì cũng không thể thoát ra được, Hạ Băng và Minh Nhật nhanh chóng mỗi người một đoạn dây buộc chân và tay cô ta, rồi để cô ta ngồi tựa vào tường và tiến đến mở trói cho ác ma.

...

- Mojako, con có gặp Minami không, nó cũng bảo về Việt Nam mà, về trước khi con gặp ta mấy ngày. __Bà Tayosmi-bà ngoại của Linh San lên tiếng hỏi thăm khi thấy Linh San ngoài vườn hoa.

- Dạ, không ạ.

Linh San trả lời, lòng thầm than khổ, chính xác là nhỏ về trước khi cái bà chị họ Minami kia đi. Nhưng, Minami, Minami...

Cô bạn hốt hoảng lôi chiếc điện thoại từ trong túi ra, bấm máy gọi cho Trúc Hy.

- Trúc Hy, bà kể người tên Phương Tường Vy ấy, ngoại hình ra sao?

- Cao khoảng mét bảy, tóc ngang lưng màu hạt dẻ, xoắn phần đuôi buộc gọn gàng, mặt hơi nhỏ, có một nốt ruồi bên dưới miệng trái... Alo, Linh San, Linh San...

Không nghi ngờ gì nữa, Phương Tường Vy chính là Minami-chị họ của Linh San. Trong máy nhỏ có số của Minami không nhỉ? Cũng may là có, nhỏ bấm nốt gọi.

- Chị Tường Vy, chị Tường Vy phải không?

- ...

- Alo, alo, chị Tường Vy, lên tiếng đi.

- Tôi đang nghi ngờ có phải bà lên kế hoạch hãm hại bọn tôi không. Có GATO thì cũng phải chơi đẹp tí chứ. __Minh Nhật nghe máy nói giọng đá đều.

- Bọn ông vẫn ổn chứ? __Linh San thở phào nhẹ nhõm.

- Suýt chết.

- Chị Tường Vy đâu?

- Bà có quan hệ gì với cô ta vậy?

- Là chị họ tôi.

- Cũng nhờ phúc của chị họ nhà bà cả đấy. Lên máy bay và về đây đi.

- Được rồi, tôi sẽ về.

Minh Nhật gấp máy lại trả cho Phương Tường Vy đang ngồi bên cạnh:

- Linh San là em họ của cô sao?

- Linh San? Nó cũng học ở đây à? Trùng hợp thật đấy. __Phương Tường Vy gật gù.

- Đừng đùa chứ. __Hạ Băng, Vũ An, Thiên Duy còn thiếu lời cả mắt ra ngoài.

- Chị Tường Vy, chúng ta dừng lại được rồi.__Nhược Vy từ ngoài cửa bước vào.

- MAI NHƯỢC VY_Phương Tường Vy ánh mắt lóe lên tia lửa.

- Anh Đình Vũ gọi..._Nhược Vy cầm chiếc điện thoại đang còn sáng áp sát vào tai Phương Tường Vy.

“Tường Vy, nghe anh nói này, anh biết em là vì muốn tốt cho anh, nhưng có bao giờ em tự hỏi những chuyện đó là đúng? Bốn năm trước, anh đã sai nhưng bốn năm sau, anh không muốn em lại đi theo vết xe đổ của anh, đừng trẻ con nữa. Bạch Diệp Anh không có lỗi gì cả, chúng ta làm những việc này chẳng thể thay đổi được điều gì, cũng chẳng thấy thoải mái trong lòng, không nên cảm thấy khó chịu mà đổ hết lỗi cho người khác. Anh cảm ơn và cũng rất xin lỗi em. Anh biết em thích anh và đã hi sinh vì anh rất nhiều, nhưng hãy cho anh thời gian, Tường Vy, được chứ, không phải vì Bạch Diệp Anh. Cảm ơn về tất cả những gì em làm cho anh và cảm ơn về tình cảm bốn năm nay vẫn không đổi thay.”

Phương Tường Vy như người mất hồn, gương mặt đỏ ửng, vô cảm, một giọt nước mắt khế rơi.

Thiên Duy tiến đến cởi dây trói cho cô. Cô chỉ là cảm thấy đau, bao nhiêu năm nay vẫn không thể thay đổi. Tại sao? Cô đã sai sao?

- Xin lỗi...Tôi sẽ về Nhật.

- Tường Vy, sống tốt nhé.__Ác ma tiến lại gần chùi nước mắt cho Phương Tường Vy.__Quên hết đi, làm lại từ đầu.

...

- Băng Di, trốn tránh đủ rồi đấy. Về được chưa?

- Minh Nhật?_Băng Di ngạc nhiên.

- Đừng có làm rùa rụt cổ mãi thế. Về đây đi.

Minh Nhật vui vẻ gọi điện cho Băng Di, giọng thoải mái vô cùng, cũng hồn nhiên trở lại, một giọng nói trẻ con chứ không phải u ám hay lạnh lùng như mấy ngày trước nữa. Phương Tường Vy về Nhật, Nhược Vy vẫn ở lại học với tụi nó, rồi lại trở lại một cô bé vui vẻ như hôm nào mới đến lớp. Tất cả, sẽ trở về quỹ đạo của nó.

57. Chương 56: Cánh Cửa Cuối Cùng

Sau khi trải qua tất cả mọi chuyện, cũng vừa đúng lúc Linh San và Băng Di trở về, tụi nó quyết định đi liên hoan.

- Băng Di, bà đừng có ngồi im lặng mãi thế, tôi sợ.__Vũ An nhìn Băng Di đang cúi mặt khuấy khuấy mấy viên đá trong cốc nước.

- Nói gì được?_Băng Di chán nản tựa lưng vào ghế, xoay mặt sang nhìn Vũ An.

- Chắc bà có nhiều điều muốn nói.__Thiên Duy bên cạnh xen vào.__Thế này nhé, bắt đầu từ chuyện của bà đúng không. Chuyện sẽ chẳng xảy ra nếu hôm đó Hạ Băng không mượn máy của bà và nhìn thấy những dòng chữ không nên xem: “Nhật ơi, tôi yêu ông”. Dòng chữ ấy tất yếu đã làm cho người khác nảy sinh nghi ngờ và trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, cái tin ấy đã truyền hết hang cùng ngõ hẻm của trường. Và cả trường càng chắc chắn hơn khi thấy hành động ôm vai bá cổ thân mật của bà với Minh Nhật và câu nói: “Thì ông biết tôi thích ông mà”. Băng Di, sao bà lại có thể thích Minh Nhật được, tại sao lại là Minh Nhật? Vì câu nói của bà mà Minh Nhật đã phải mất ăn mất ngủ vì sung sướng, bà biết không?_Thiên Duy mặt đối mặt với Nhược Vy, ánh mắt chân thành, vẻ mặt cũng chân thành.

- Đẹp.__Vừa nói Minh Nhật vừa quắc mắt nhìn Thiên Duy, sẵn tiện lấy chân đạp cậu bạn vài cái.

- Vậy là mọi người cho rằng tôi thích Minh Nhật?

- Tất nhiên là không, Băng Di, nhìn tôi này, tôi sẽ không cho rằng bà thích Minh Nhật, bởi một điều chắc chắn rằng bà thích tôi.

- Ngậm cái miệng thôi nhà ông lại.

- Được rồi, đang kể chuyện mà... Cho đến một ngày, Nam Di đến trường tìm bà và vô tình để lộ ra việc bà thích Nhật, không nghi ngờ gì nữa, Nhật ở đây chính là Nhật Bản chứ không phải Minh Nhật, còn hành động của bà, sau khi chúng tôi xem xét lại và thấy hành động đó là một hành động xảy ra thường xuyên. Nếu hành động đó đặt trong một ngày khác thì sẽ không có nhiều mối nghi ngờ, nhưng thật buồn là lại xảy ra khi mọi người nhìn thấy dòng tin nhắn kia. Sang chuyện của Hạ Băng, chính xác là cho tay chân của Phương Tường Vy làm, theo như lời Minh Nhật kể thì cách đó mấy ngày, Minh Nhật đã cảm giác có người theo dõi, có lẽ đó là sự thực, rồi sau đó, vì Hạ Băng là người duy nhất, vô tình chứng kiến việc của Minh Nhật nên lợi dụng điều đó mà Phương Tường Vy loan tin cả trường trên danh nghĩa Hạ Băng, tiếp tục gây nên những hiểu lầm. Phương Tường Vy lại một lần nữa chuyển hướng sang ác ma, phải nói là cô ta rất cao thâm, không hành hạ thể xác mà là hành hạ về nội tâm. Lần đầu thì cô ta lấy trộm hộp phấn của một cô giáo trong trường, bôi lên áo khoác và cố ý va vào ác maùi hương ấy lan vào quần áo của ác ma, sau đó thì cô ta đi thay áo và trở lại chỗ ác ma lúc đang giúp giáo viên kia tìm hộp phấn, cuối cùng phát hiện ra mùi hương ấy trên người ác ma. Đến lần sau, cô ta cố tình nói những lời đả kích với ác ma, khiến ác ma phân tâm và không làm được bài kiểm tra định kì của trường, kết quả ác ma bị đuổi đi, nhưng cũng rất may, bọn tôi đã đến kịp lúc, dùng “làm nũng đại pháp” nhằm đối phó với ông hiệu trưởng, buộc ông thầy phải quyết định giữ ác ma ở lại trường. Vũ An, kể tiếp đi, mệt quá. _Thiên Duy vợ lấy cốc nước trên bàn uống cạn.

- Việc tiếp theo là Nhược Vy đã tiết lộ cho Phương Tường Vy việc Hạ Băng sợ bóng tối, nhân buổi chiều Hạ Băng làm trực nhật đã khóa cửa nhốt Hạ Băng ở trong, cửa sổ cũng bị buộc chặt, điện bị ngắt, bên trong tối om, Hạ Băng vội lời điện thoại ra thì chợt nhớ buổi chiều Nhược Vy đã chơi hết pin, cục nạp dự trữ cũng bị mượn luôn. Lúc bọn tôi ở phòng thì vô tình thấy một tờ giấy của Hạ Băng bảo rằng nhờ làm trực nhật xong sẽ sang chỗ Đinh Nhi, nhân tiện nhờ bọn tôi mua thuốc đau bụng giùm nhưng thật chất tờ giấy đó là do Nhược Vy giả mạo nét chữ của Hạ Băng viết nên. Lúc bọn tôi ra ngoài đường thì một chiếc xe chở hàng Phương Tường Vy thuê đã đi với vận tốc khủng khiếp lao về chỗ bọn tôi nhằm làm gãy mấy cánh tay, cánh chân, nhưng lại gặp sự cố nên không thể tiếp tục. Lúc đó, khi bọn tôi trở về thì thấy Nam Di đã bế Hạ Băng bị ngắt trên tay về kí túc. Tiếp theo, bọn tôi nhận lời thách đố của bọn Tạ Vũ Thành là điều tra thật chi tiết về cô bé Mẫn Hàn Cát lớp 7S, thế là bọn tôi đột nhập vào phòng bảo mật hồ sơ trộm tài liệu. Vì không biết ông thầy hiệu trưởng cứng chúng ta, lại thấy nếu học sinh vào phòng bảo mật thì sẽ bị kỉ luật nên Phương Tường Vy đã chụp lén lại, đem đến cho ông thầy hiệu trưởng coi, bọn tôi lúc đó còn nghi ngờ Tạ Vũ Thành. Đến hôm sau, Nam Di do vô tình biết được một số chuyện vào hôm đến trường tìm bà nên hẹn gặp Nhược Vy ra sân sau nói chuyện, khuyên nhủ, Phương Tường Vy liền đứng đằng sau đánh ngắt Nam Di đi, lợi dụng buộc bọn tôi phải xuống nhà nho bỏ hoang của trường, đánh ngắt cả bốn đứa và trói lại.

- Sau đó thì Tạ Vũ Thành do thấy tờ giấy uy hiếp của Phương Tường Vy nên đã chạy xuống nhà kho cứu bọn tôi, Nam Di sau khi bị đánh ngắt thì được đưa vào phòng y tế. Trong buổi tham quan định kì mới đây, khi ác ma đứng bên mép hồ, biết được việc ác ma dị ứng với nước hồ, nhân lúc mọi người đã đi nghỉ trưa, Phương Tường Vy từ đằng sau tiến lại gần. Lúc chuẩn bị đẩy ác ma xuống thì bọn tôi chợt nhìn thấy và nhanh tay chạy lại, mượn cớ check-in cùng ác ma mà lôi ác ma đi. Phương Tường Vy dường như đã chịu đựng đến cực điểm, liền bàn kế với Nhược Vy, nhanh chóng kết thúc mọi chuyện. Trong lúc Nhược Vy gọi bọn tôi xuống canteen nói chuyện thì Phương Tường Vy bắt đầu hành động với ác ma, đó chỉ là cái kế để tách bọn tôi và ác ma. Khi đó, Nam Di cũng đến, bọn tôi bắt đầu khuyên nhủ Nhược Vy và nhờ đã bắt đầu lung lay, chỉ chậm rãi nói: “Nhà kho bỏ hoang lần trước”. Bọn tôi phát hiện có điều gì đó không ổn, liền chạy nhanh tới đó, đúng như dự đoán, ác ma đang bị trói, Phương Tường Vy trên tay cầm con dao, ba người giữ chặt cô ta, hai người còn lại trói. Lúc này thì đến lượt Linh San gọi về đây, bảo rằng Phương Tường Vy là chị họ. Sau cùng, Nhược Vy bước đến gần Phương Tường Vy, đưa điện thoại bảo Đinh Vũ gọi về, hình như anh ta bảo không thích Phương Tường Vy hay sao ấy, thế là cô ta liền đau đớn mà bảo rằng sẽ về Nhật. Câu chuyện đến đây là kết thúc. _Hạ Băng tiếp lời.

- Hình như đi hơi xa thì phải. _Đinh Nhi từ đằng sau bước tới chỗ tụi nó đang ngồi. _Không ai thắc mắc về những chuyện của chị Băng Di sao?

Tụi nó khó hiểu nhìn Dĩnh Nhi đang kéo chiếc ghế gần đó ngồi xuống:

- Em biết sao?

- Việc bỏ thuốc ngủ vào nước anh Minh Nhật là em làm, việc lấy trộm bài khảo sát cũng là em làm, việc thuê cô đầu bếp dưới canteen bảo chị Băng Di nhờ cô ấy đi mua thuốc cũng là em làm. Lúc ấy em đã cố tình dụ anh Thiên Duy ra ngoài đi dạo và cố tình đi qua phòng anh Minh Nhật để thấy chị Băng Di đi ra. Trước đó em đã nhờ chị Băng Di phòng anh Minh Nhật lấy hộ em quyển sách và đã sớm kẹp trong đó chiếc bao nhỏ có ghi chữ “thuốc an thần”, có lẽ vì ngại việc một người con gái vào phòng con trai nên chị Băng Di mới lén la lén lút, và cũng vì phản xạ tự nhiên nên lúc đó khi nghe em gọi chị ấy mới giật mình, không kịp giải thích thì đã bị em bắt lời. Đến sau, khi mọi người nhìn thấy chị Băng Di tát em, cái tát đó là thật nhưng đó lại là do em nói kích chị ấy trước, nói về tình bạn của chị ấy nên mới tức giận mà tát em. _Dĩnh Nhi cười cười giải thích.

- Tại sao?

- Thử thách tình bạn.

Dĩnh Nhi tuy chỉ nói ra có bốn từ nhưng ý nghĩa thì lại vô cùng sâu sắc.

- Được rồi, mọi chuyện đã qua, coi như chỉ là thử thách một chút thôi. _Minh Nhật vui vẻ quay sang khoác vai Băng Di.

Nhân tiện, cô nàng giơ tay lên thưởng cho cậu bạn một cái tát thật kêu.:

- Đùa chứ, lần trước tát tôi còn chưa tính sổ. Nhớ lấy.

- À, anh Minh Nhật, phản ứng của anh cũng hơi bình thường hóa đấy chứ, đừng có nói với em là anh nghĩ đến một số việc từ trước rồi đấy, như vậy thì hơi ảo tưởng quá thì phải. _Dĩnh Nhi nhìn Minh Nhật ánh mắt lộ nét cười.

- Bình thường hóa? Chuyện gì?

- Facebook. Tổ tình. Hacker...Ha ha ha. Anh tin là thật à? _Dĩnh Nhi phá lên cười.

Minh Nhật bỗng nhớ đến lời tỏ tình của Trúc Hy trên Facebook, không phải đấy chứ?

Cậu bạn nhìn Dĩnh Nhi cười mà như mếu, miệng phát ra mấy tiếng cười giả lả: “Ờ ờ ờ ờ. Quả thật là rất buồn cười”.

...

Minh Nhật và Băng Di sau buổi liên hoan liền dẫn nhau ra sân sau trường tâm sự. Cả hai thoải mái nằm xuống bãi cỏ gần đó, khẽ để ánh trăng dịu mát, hiền hòa chan chứa cơ thể rồi cứ thế ngắm nhìn những vì sao đang tỏa sáng lung linh trên kia.

- Băng Di, bà thích ai chưa?

- Rồi, có một người. Còn ông?

- Cũng rồi. Người đó không hiền lành, nhưng lại sở hữu một đôi mắt to tròn ảm áp luôn chứa đầy hi vọng, một đôi mắt biết nói và một tâm hồn rất đẹp, là người đủ sức mạnh, luôn luôn như thế, như thể mình nắm được cả thế giới vậy. _Nói đến đây, đôi mắt chân thành của Minh Nhật xoáy sâu vào đôi mắt to tròn của Băng Di _Là...

Băng Di liền đứng bật dậy, tức tối ném cho Minh Nhật cái nhìn khinh miệt:

- Nói ai vậy?

Cậu bạn vẫn như thế, nụ cười ảm áp, chan chứa hi vọng và niềm hạnh phúc vô biên. Ánh trăng đọng lại trên mặt cậu, trông cậu chẳng khác nào một chàng hoàng tử, và chàng hoàng tử ấy, sẽ làm thế nào để trở thành một chàng hoàng tử thật sự?

- Thì người tôi thích. _Minh Nhật khẽ buông một câu.

Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, không khỏi khiến cho Băng Di có thêm suy nghĩ sâu xa, có lẽ nào...

Cô bạn mặt hơi đỏ, khéo léo ẩn vào trong bóng tối và bỏ đi. Minh Nhật nhìn theo, khẽ cười: “Không phải bà đầu, Băng Di à”. Tất nhiên, Băng Di vẫn có thể nghe được câu nói này. Nước mắt nhỏ bắt đầu rơi, rồi cứ thế rơi xối xả cho đến khi nhỏ không kìm được mà chảy ra mà không hề bật ra tiếng nức. Nhỏ khóc vì cái gì? Nhỏ đau vì cái gì?

Trong cuộc sống, sẽ có lúc ta bắt gặp một cái gì đó, có thể là sức cuốn hút về bản thân gây nên những ảo tượng vững bền, để rồi khi ta chấp nhận đó là ảo tưởng lại không dám tự mình cắt đi những ảo tưởng đó, cho đến sau này, một cách dứt khoát, lập tức khi ta cắt bỏ được lại là lúc mà trái tim nhói đau.

58. Chương 57: Người Quen

Nhã Trúc Hy cùng Nhã Trúc Quân nhanh chóng rải những bước dài vội vã trong đêm, đi sau họ là một đám người nữa, khoảng 5, 6 tên cao to lực lưỡng mặc vest đen đi giày bóng loáng, uy nghi vô cùng. Cũng đúng thôi, một người là công chúa, một người là hoàng tử của cả một đất nước, dù đất nước ấy nhỏ nhưng dù gì cũng có tên trên bản đồ, tất nhiên là phải kéo theo một đám vệ sĩ để đảm bảo an toàn, nhất là lại đang cầm trong tay thứ đại diện cho quyền lực của cả đất nước này-con ấn.

Vì thời gian cấp bách, lại không muốn kinh động đến những kẻ đang nhắm nhe vào ngôi vị tối cao của đất nước, hai người Trúc Quân và Trúc Hy phải đích thân hộ giá đến chỗ bà nội, để con ấn ở đó sẽ an toàn hơn để ở điện chính. Buổi tối, họ chọn đi bộ trên con đường ít người qua lại nhất, đến một bóng điện cũng không có.

Trong bóng tối nhập nhòa ấy, từ lùm cây ven đường bỗng xuất hiện thân ảnh của ba người mặc đồ vải đen, mặt cũng bị che đi phần nửa, dù có là người quen cũng khó để nhận ra. Là một nữ, hai nam.

Trúc Quân khó hiểu nhìn mấy người chặn đường phía trước, lên tiếng hỏi bằng tiếng anh:

- Muốn gì?

- Tổ chức POCCDUIS, nghe qua chưa?

Một tên nam trong đó lạnh lùng đáp lại cũng bằng một câu tiếng anh nhưng chẳng ăn nhập gì. Tuy nhiên, lại khiến cho những người ở đây, trừ đồng đội của hắn không khỏi rùng mình mà lạnh sống lưng. Tổ chức POCCDUIS? Ai mà không biết chứ. Đó là một tổ chức “hắc đạo” trên thế giới, gồm một ông trùm bên trên chuyên chỉ phối hành động của những người trong tổ chức và những thành viên khác nữa, nghe nói những người này vô công đều tinh thông, cũng là những kẻ máu lạnh, tuy không giết người nhưng đã làm ra vô số chuyện bỉ ổi, táng tận lương tâm, đặc biệt trọng tâm là ba thành viên máu chốt của tổ chức, vô công cao siêu, tinh thông các loại độc dược.

Tổ chức được sáng lập từ lâu, những thành viên trong tổ chức đều được giữ kín thông tin, ra đời là để nhắm nhe đến những cái gọi là “quyền lực”, một tổ chức liên thông quốc tế, nhắm đến tất cả những người đứng đầu đất nước. Cho dù những quan chức cấp uổng bắt họ cũng khó, chẳng ai dám đảm bảo rằng vợ con mình sẽ được ăn ngon ngủ yên trong ngôi nhà to lớn có nhiều vệ sĩ của mình.

- Muốn gì chắc hai người cũng biết._Tên nam thanh niên còn lại tiếp lời.

- Tránh ra đi. Chúng ta không liên quan._Trúc Hy lạnh lùng.

“Laz, em sao thế?”. Tên thanh niên khẽ ghé sát vào người nữa đứng bên cạnh gọi. Cô nàng lúc này như một bức tượng, đứng chôn chân tại chỗ, mắt dao động nhìn về phía trước. Trúc Hy sao? Trúc Hy là công chúa của Geut, là người kế thừa ngai vị và cũng là người mà nhỏ cần đối phó? Sao nhỏ không sớm nghĩ đến khả năng này, Trúc Hy cũng sang Geut kia mà, mà theo như tổ chức nói thì người nhỏ cần ứng phó cũng là một trong số những người bạn của nhỏ?

Phải làm thế nào chứ, bắt nhỏ phải đang tâm làm chuyện có lỗi với người mình yêu quý nhất? Bắt nhỏ phải lạnh lùng mà dứt bỏ tình cảm suốt mấy năm trời? Mọi thứ trước mắt cơ hồ như đều sụp đổ. Cái gì đưa nhỏ đến ngày hôm nay? Người nữ trong nhóm sát thủ nổi danh máu lạnh với những chiêu thức bỉ ổi không ai khác chính là Hạ Băng, Khâu Hạ Băng. Khâu Hạ Băng hiền lành dễ bắt nạt của Học Viện Thiên Thần.

- Laz, em đến chỗ tên cầm đầu kia. Tên thanh niên hất mặt chỉ vào Trúc Quân. Bọn anh xử lý lũ tay chân. Nắm được chỗ hiểm, bắt lấy sơ hở, tùy cơ ứng biến. Nhớ, thủ đoạn càng hiểm độc càng tốt. Em mang Isofluran(*) mà, đúng không?

Đó là giây phút buộc nhỏ phải bình tĩnh. Được rồi, đây là nhiệm vụ cuối cùng mà. Sẽ không ai biết cả, không sao. Nhỏ tự trấn an bản thân nhưng trong lòng lại đang dấy lên những cảm giác sợ hãi, bất an, lo âu khó tránh. Nhỏ sợ, sợ đến một ngày nào đó, mọi người biết, bố mẹ biết, bạn bè biết, và cả Trúc Hy nữa. Họ sẽ nghĩ sao về nhỏ? Họ sẽ nhìn nhỏ với con mắt như thế nào?

Hai nam thanh niên kia đi lên trước, bắt đầu giao thủ với những tên vệ sĩ to cao lực lưỡng, tuy rằng là to cao lực lưỡng, lại chiếm số đông nhưng khi giao chiến, có vẻ như lợi thế nghiêng về hai nam thanh niên kia hơn. Họ dùng những đòn mạnh bạo đánh vào những cơ thể kinh trọng yếu của con người, chỉ một đòn thôi cũng khiến mấy tên vệ sĩ kia phải quỵ sụp dưới đất, khung cảnh vô cùng hỗn loạn.

Hạ Băng, cũng tức là người được gọi là “Laz” nhìn xung quanh xong liền từ từ bước tới, tạo một khoảng cách nhất định với Trúc Quân, mục tiêu là để dễ dàng giao chiến.

Điều Hạ Băng không ngờ tới chính là đối phương cũng biết võ công, rất giỏi là đằng khác, miễn cưỡng có thể so sánh với cô nàng. Nhỏ có nhiều cơ hội giành phần thắng nhưng nhỏ lại luôn nhường Trúc Quân, chỉ phòng chứ không thủ, cốt yếu là không làm Trúc Quân bị thương, dù gì cũng là em trai Trúc Hy.

Nói nhỏ thân thủ mạnh hơn Trúc Quân là đúng, nhưng thân là con gái, sức lực sẽ không thể hơn Trúc Quân được. Trong khi đó, Hạ Băng lại luôn nhường nhịn mà không đánh đối phương, cứ đánh qua đánh lại cũng thấy mệt.

Tận dụng cơ hội đối phương sơ ý, Trúc Quân túm lấy vai của Hạ Băng, chuẩn bị quật ngã nhỏ. Hạ Băng xoay người lại, mạnh bạo thoát khỏi bàn tay đang đặt trên vai, khiến áo bị rách một mảng.

Trúc Hy đứng gần đó, đương nhiên nhỏ có thể thấy điều gì đang xảy ra. Chiếc áo của đối phương bị rách, lộ ra một vết sẹo hình bán nguyệt bên vai trái rất đặc biệt, thu hút ngay sự chú ý của nhỏ.

- Vị cô nương này, xin hỏi quý danh, thân thủ mạnh mẽ, tôi vô cùng khâm phục.

Thấy bên Hạ Băng lợi thế nghiêng về phía đối thủ, tên nam thanh niên cùng nhóm đang giao chiến với hai tên vệ sĩ còn sót lại hét lên một tiếng: “Laz, Isofluran”.

Hạ Băng nhẽ nhếch miệng lên cười lạnh, nhìn Trúc Quân như nhìn một tên dở hơi, cố điều chỉnh giọng mà trả lời bằng tiếng anh:

- Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ/ Vô duyên đối diện bất tương phùng (*).

Liền đó, nhỏ lấy từ trong túi ra một chiếc bình nhỏ có ống xịt to, xịt liên tiếp vào không khí. Vì nhỏ và hai thanh niên kia đã sớm bị thêm khăn kín nên cũng không hề gì.

- Nay, Jac, đi tìm con ả kia đi. Một tên thanh niên lên tiếng.

- Trong lúc giao thủ, em tìm rồi, không có. Hạ Băng gấp gấp lên tiếng, thực sự là nhỏ chưa tìm, nhưng dám khẳng định là họ mang theo, chỉ là nhỏ không muốn làm gì đến bạn mình.

- Được rồi, chúng ta đi.

...

Khi Trúc Quân và Trúc Hy tỉnh dậy thì trời cũng đã gần sáng. Ngoài việc cổ hơi đau và người hơi mỏi do nằm dưới đất thì cũng không ảnh hưởng gì.

Lúc này, Trúc Quân phát hiện trên mặt đất còn xuất hiện một chiếc thẻ SD nữa. Cậu nhặt lên, tò mò bỏ vào chiếc Laptop trong túi. Trong đó là một phần kế hoạch của tổ chức POCCDUIS:

“Nhiệm vụ dành cho thành viên Laz Saedusinby - một trong bộ ba trọng yếu của tổ chức, cấp hạng A

Laz Saedusinby, tên thường gọi là Laz, vào tổ chức năm 11 tuổi, chưa có kinh nghiệm như các bậc lão tiền bối nhưng lại nhanh nhẹn, thông minh, khả năng tiếp thu cao. Sau khi trải qua thời kì huấn luyện cực khổ, Laz sở hữu một thân thủ khó ai sánh bằng, nhanh, dứt khoát, mạnh mẽ, tinh thông các loại độc dược, bột thuốc cùng các hoá chất, trở thành một trong bộ ba trọng yếu của POCCDUIS, cấp độ A, tương lai sẽ trở thành người đứng đầu.

Năm Laz tròn 11 tuổi, sẽ được sắp xếp vào Học Viện Thiên Thần, cũng là nơi công chúa đời thứ 14 của dòng họ Matuso, người kế trị ngai vàng đất nước Geut sau này chuẩn bị theo học. Laz sẽ tiếp cận công chúa, lấy thông tin, thời cơ chín muồi sẽ hành động.

Theo như thông tin cơ mật từ Điệp vụ Wuats vừa thông báo thì vào đêm ngày 20/12, công chúa cùng hoàng tử sẽ di chuyển từ điện chính đến cung điện công nương Ellistor - đời thứ 12.

Nhiệm vụ: Laz cùng Jac và Ryosn sẽ liên thủ đánh bại những người này, giành về quyền lực tối cao nhất của Geut.

Nhiệm vụ sẽ tiếp tục được cập nhật.”

...

- Tôi rút ra khỏi tổ chức được chưa?

- Chưa được.

Hạ Băng chán ghét nhìn tên đàn ông khoảng hơn 40 tuổi đang ngồi trên chiếc ghế xoay trước mặt, cả người toát ra sát khí khiến kẻ nào cũng phải run sợ, khuôn mặt già dặn dường như đã trải đời, không khác gì một tên trùm xã hội đen, mà cũng đúng thôi, nói POCCDUIS là một tổ chức xã hội đen không hẳn là sai, rồi lạnh lùng buông:

- Tại sao?

- Tổ chức cần đến người.

- Chẳng phải đây là nhiệm vụ cuối cùng của tôi sao?

- Đúng, tổ chức đã nói, nếu người muốn rời tổ chức, sẽ đáp ứng bất cứ lúc nào, chỉ cần người làm xong nhiệm vụ đêm qua sẽ đồng ý cho người rời đi. Nhưng nhiệm vụ đêm qua đã thành công? Ồ, Laz à, người tưởng ta không biết gì sao, đáng lẽ hôm qua đã tốc chiến tốc thắng, giành được con ấn đó nhưng người lại cố tình nhường đối thủ, ngăn không cho lấy con ấn. Người bảo xem, ta có nên đồng ý không đây?

- Đúng là hôm qua tôi có “hạ thủ lưu tình”, cũng không hoàn thành nhiệm vụ nhưng chưa ai bảo rằng tôi phải mang con dấu trở về thì mới có thể rời đi.

- Người có thể rời đi, nếu người muốn. Chỉ là ta không dám đảm bảo rằng chuyện về người sẽ được giữ kín với những người bên cạnh người. Laz, sẽ rất vui phải không?

Hạ Băng ánh mắt lóe hàn quang, nắm mạnh tay xuống mặt bàn:

- Ngài đang uy hiếp tôi sao?

- Nghĩ xem, 11 tuổi, tổ chức đã đem người về, huấn luyện, dạy bảo để cho người có thể mạnh như bây giờ, lại có thể giúp người hoàn thành ước mơ. Sau khi huấn luyện xong, cũng chưa bắt người phải làm nhiệm vụ gì. Tổ chức có đối xử tệ bạc với người không? Mất bao nhiêu công sức để rồi bây giờ nói đi là đi sao?

- Ngài chưa bao giờ thấy cần rút lương tâm sao? Làm một người lớn lại đi lừa một đứa con nít. 11 tuổi, thử hỏi lúc đó tôi đã biết suy nghĩ hay chưa?

- Nhưng chẳng phải là người tự nguyện đi theo bọn ta à?

- Tổ chức không lừa tôi sao? Còn nói là tạo điều kiện học tập, chẳng qua là cố tình sắp xếp để tôi vào Học Viện Thiên Thần tiếp cận công chúa Geut.

- Điều này người cũng biết đấy thôi.

- Tại sao không nói từ lúc tôi mới vào Học Viện Thiên Thần luôn đi mà lại để khi chuẩn bị đối đầu với những người của Geut mới nói? Tại sao không nói rằng công chúa Geut chính là Nhã Trúc Hy?
 - Cũng thật không ngờ, người lại có thể trở thành bạn thân của cô công chúa kia, việc này sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Người chỉ cần ở bên cạnh người kia, cung cấp cho tổ chức những thông tin cần thiết, tổ chức sẽ không để người phải chịu thiệt.
 - Không đời nào, tôi sẽ rời khỏi tổ chức.
 - Cứ việc, nếu không muốn những người xung quanh người sẽ nhìn người với ánh mắt khinh bỉ.
- Hạ Băng chỉ hận không thể quay về 4 năm trước, hận không thể suy nghĩ sớm hơn và càn hận bản thân tại sao lại trở thành bạn thân của Nhã Trúc Hy. Quen biết Nhã Trúc Hy là sai lầm lớn nhất của nhỏ.

59. Chương 58: Tổ Tình Hồi

Đã 3 tuần liên tiếp Minh Nhật không trở về nhà, cũng không liên lạc với mẹ. Tất nhiên, mẹ cậu vẫn thường xuyên gọi điện, chỉ là cậu tắt máy, không muốn nghe.

Dĩnh Nhi đứng thập thò ngoài cửa, ló đầu vào khẽ gọi: “Anh Minh Nhật...”

Cậu bạn giật bắn mình:

- Hử...À, Dĩnh Nhi, có việc gì à?
- Vâng.

Cô nàng bước vào, chủ động ngồi xuống ghế:

- Em có chuyện muốn nói.
- Ừ, em cứ nói đi._ Nhìn bộ dạng ngáp ngừng của cô bạn, Minh Nhật ánh mắt trấn an.
- Thực ra là..._Dĩnh Nhi cúi gầm mặt, tai hơi đỏ lên, miệng mấp má mấp má mãi mà chưa thốt ra được từ nào, kiểu như bị nghẹn ở họng vậy.
- Khó nói lắm sao?
- Ừm...Thực ra là...em chỉ muốn hỏi...về cái chuyện kia.
- Chuyện kia là chuyện gì?

Dĩnh Nhi nói đến “chuyện kia” lại không khỏi khiến cho Minh Nhật nảy sinh một số suy nghĩ nữa. Cậu nghĩ theo 2 chiều hướng như thế này: một là chuyện kia có thể là chuyện..., cái chuyện của con gái ý, nhưng cậu chưa thần kinh đến việc nghĩ rằng Dĩnh Nhi coi cậu là bác sĩ phụ trách cái gọi là “phản ứng tuổi dậy thì”; hai là cái chuyện mà có thể gọi là “thân thể 18-, tâm hồn 18 ” hoặc “trẻ em không nên xem”. Trong đầu Minh Nhật bây giờ là một dãy “abcxyz”, đen tối vô cùng, chẳng lẽ Dĩnh Nhi nghĩ cậu đã từng có “kinh nghiệm” nên mới đến nhờ tư vấn đây chứ. Ôi, lạy Chúa lòng lành!

- À...thực ra là em muốn hỏi...cái chuyện năm ngoái...anh nói với em...bây giờ có còn...tác dụng không?_Cô nàng hai tay đan chặt vào nhau, càng nói mặt càng hơi đỏ lên, trông bộ dạng hết sức đáng yêu.

“Chuyện năm ngoái anh nói với em”. Trong lòng Minh Nhật khẽ động. Năm ngoái, cậu gặp Dĩnh Nhi, lần đầu tiên là trên phố, hỏi han trường lớp một chút, không quan trọng cho lắm, rồi tiếp theo là hai lần “tấn công” thất bại và cuối cùng là lời tỏ tình ở sân bay. Nếu nói là chuyện mà Minh Nhật nói với Dĩnh Nhi năm ngoái, ngoài những lời cửa cẩm kia ra thì không còn gì khác. Vậy, tức là, Triệu Dĩnh Nhi đây đang muốn hỏi rằng cậu có còn thích nhỏ nữa hay không, mà hỏi như thế để làm gì, tất nhiên vẫn là có lí do, mà lí do là gì thì chắc ai cũng biết.

Khuôn mặt Minh Nhật méo xệch hẳn đi, nhìn bộ dạng khó tin, bất ngờ đến đáng thương. Troll nhau à? Đừng có nói là Dĩnh Nhi đang cố tình dùng mỹ nhân kế quyến rũ cậu, sau đó, sau đó, từ từ, đừng có nghĩ lung tung bậy bạ, chỉ là Minh Nhật đang nghĩ có phải sau đó Dĩnh Nhi sẽ ghi âm đoạn nói chuyện lại, khi đó cậu sẽ nói là đồng ý mà tung lên cho cả trường biết, hủy hoại sự nghiệp tán gái đồ sộ của cậu, khiến cậu bị nói là hủy hoại mầm non của đất nước hay không mà thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng bên ngoài cậu bạn vẫn không phát tác hành động gì kì quái, một lúc sau mới ập a ập ứng trả lời:

- Dĩnh Nhi à...anh...thực ra là...anh...anh cũng không biết nữa.

- À, em cũng không có ý gì cả, chỉ hỏi thế thôi. Bây giờ em muốn nói với anh rằng, em thích anh, làm người yêu em nhé!

Minh Nhật sung sướng đến phát khóc. Chưa nói đến chuyện cậu có thích Dĩnh Nhi hay không, nhưng riêng việc tỏ tình cũng làm người ta muốn nhảy cẫng lên rồi. Đùa chứ. Đó là Triệu Dĩnh Nhi đấy, hot girl đấy. Càng nói Minh Nhật càng cảm thấy mị lực của bản thân quá mức mức mạnh mẽ, ngay cả cậu cũng không cưỡng lại được cơ mà, nhiều khi cứ muốn yêu luôn đứa trong gương.

- Cho anh thời gian.

Đương nhiên, sung sướng thì sung sướng chứ Minh Nhật vẫn chưa bại nào tới mức cắt đứt sự nghiệp trai tơ, ngay và lập tức.

Sau khi Dĩnh Nhi ra về với một khuôn mặt tươi cười thường ngày chứ không phải mắt dầm lệ như cậu tưởng tượng không lâu thì Minh Nhật lại la oai oái dưới lực ép của một thế lực khổng lồ từ hành tinh khác xuất hiện. Không ai khác, đó chính là mẹ, người được gọi là “loài động vật nguy hiểm nhất” như nhân vật Nobita từng “phát biểu” trong Doraemon.

- Dương Minh Nhật, đủ rồi đấy. Quý bà Đặng Hoài An mạnh mẽ lao vào phòng con trai, hất tung chăn, kéo đứa bảo bối dậy mà mạnh bạo néo tai. Tỷ tỷ đây chịu đựng cũng có giới hạn thôi nhé.

- Mẹ đến đây làm gì. Sau khi thoát khỏi ma trảo của vị “tỷ tỷ” trước mặt, Minh Nhật lạnh lùng hỏi.

- Tiểu bảo bối, mày được đấy. Cool chưa. Ngầu quá.

- Mẹ nghiêm túc lại đi. Con lớn rồi đấy.

- Được rồi, Minh Nhật, mẹ nói này, dù thế nào thì con cũng không nên như vậy, đó là hành động của một đứa trẻ con, con lớn rồi kìa mà.

Nhìn Minh Nhật, mẹ cậu lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Mẹ biết là mẹ có lỗi trước. Đáng ra mẹ nên nói với con ngay từ đầu...

- Mẹ có thấy con quá ngu ngốc không? Minh Nhật ngẩng đầu, hồ hững hỏi. Ngu ngốc mà. Nhiều lúc con tự hỏi có phải con không phải là con không, con là Dương Minh Nhật kia mà, Dương Minh Nhật, tại sao lại như thế?

- Ban đầu, sau khi mẹ cưới bố con, công việc của mẹ ngày càng bận bịu, phải đi công tác suốt, rất ít khi ở nhà. Trong suốt gần hai năm trời dài đằng đẵng đó, mẹ vẫn chưa có thai. Sau đó thì công việc mới đỡ bận đi, mẹ có nhiều thời gian ở nhà hơn, rồi mẹ có thai và đẻ con ra, bố cũng rất sung sướng vì có con, bố mẹ vẫn cứ thế hạnh phúc sống ngày này qua ngày khác. Cho đến một ngày, mẹ phát hiện ra bố con có người bên ngoài, thực ra là trong khoảng thời gian mẹ đi vắng, hai người đã bắt đầu. Lúc ấy, người kia cũng đã có con, hơn con một tuổi, chính là Lâm Vũ. Mọi thứ dường như đều quay lưng lại với mẹ, mẹ sợ xã hội, mẹ sợ những lời đàm tiếu, mẹ sợ những vất vả trong cảnh một mình nuôi con khôn lớn, nhưng mẹ thà rằng như thế còn hơn để con phải lớn lên và có một người bố như thế. Bố và mẹ li hôn, lúc đó con mới hơn một tuổi, ai cũng đều đau khổ cả, vì vậy, cũng không thể trách bố con, ngay từ ban đầu đã là lỗi của mẹ, chỉ vì ham mê công việc... Mẹ Minh Nhật kể có phần chua chát, tủi hổ, thay cho những năm tháng cực khổ nuôi cậu khôn lớn.

Minh Nhật vẫn im lặng, xót xa, đôi mắt sụp xuống rồi nước mắt rơi lúc nào không hay:

- Người đó là bác Nhu? Vậy tại sao lại vào làm giúp việc?

- Bác Nhu ấy cũng tốt, khi bị mẹ phát hiện đã đến xin lỗi mẹ rất nhiều lần. Gia đình chúng ta khá giả, nhưng nhà bố con cũng là khó khăn. Sau khi li hôn, cuộc sống của bố con và bác Nhu không suôn sẻ là mấy, bố con gánh trên vai trách nhiệm của một người bố, của một người chồng, thấy thế, bác Nhu muốn đỡ dần nên đi tìm việc làm, một thời gian dài cũng không ai nhận. Sau đó, mẹ liền đưa ra yêu cầu, thuê vào làm giúp việc cho nhà ta, tình cảnh túng quẫn, buộc bác Nhu phải đồng ý. Con biết vì sao mẹ phải làm vậy không? Vì để trả thù, trả thù đấy. Ha ha._Mẹ cậu cười lên điên dại, những giọt nước mắt lăn dài đau đớn.

- Mẹ dừng lại đi. Mẹ tưởng con là một đứa con nít chắc. Bác Nhu là người phá hoại hạnh phúc gia đình chúng ta, người kia là người phản bội lại tình cảm của mẹ, vậy tại sao mẹ vẫn nói tốt cho họ? Mẹ nói rằng nhận bác Nhu vào là để trả thù nhưng tại sao con vẫn thấy mẹ cố tình đối xử tốt, không bắt bác ấy làm công việc nặng nhọc, lại thường xuyên kiếm cớ cho nghỉ mà vẫn trả lương cao hẳn so với những gia đình khác? Khi họ túng thiếu, mẹ nên vui sướng mới phải. Mẹ đừng lấy cớ để trả thù nữa, mẹ đối diện đi, mẹ vẫn luôn giúp đỡ họ.

- Con tưởng mẹ sung sướng lắm à? Cùng một lúc phải gánh chịu những nỗi mất mát to lớn. Phải, là mẹ giúp đỡ họ, mẹ hận bản thân tại sao không thể ghét bỏ những con người ấy, hận bản thân quá nhu nhược và mềm lòng. Mẹ đau lắm, đau nhiều lắm, đứa con gái bỏ mẹ mà đi, rồi chồng cũng bỏ mẹ mà đi, mẹ chỉ còn con thôi._Càng nói người phụ nữ ấy càng đau đớn, những tiếng nấc nghẹn ngào xót xa.

- Mẹ nói, đứa con gái là sao?_Minh Nhật ngạc nhiên hỏi.

- Có lẽ con không nhớ. Khi mẹ sinh con, thực ra đó là song sinh chứ không phải sinh đơn, con còn một đứa em gái song sinh nữa.

- Nó chết rồi?

- Không, khi hai đứa tròn một tuổi, những người vì thua do bên mẹ đại diện khởi kiện, để trả thù đã bắt cóc em con. Sau đó, mẹ đã báo cảnh sát, chúng bị bắt, khai rằng đã bắt em con và để bên đường. Mọi người đi tìm nhưng không thấy đâu cả, đến bây giờ vẫn chưa có thông tin.

...

Suy nghĩ một hồi, đến cuối vẫn là tin nhắn: “Anh đồng ý”. Là Minh Nhật nhắn tin cho Đình Nhi.

60. Chương 59: Gia Đình

Sau khi nói chuyện với tổ chức, Hạ Băng liền nhanh chóng đặt vé máy bay, lập tức trở về nhà. Việc nhỏ sang nước ngoài được giữ kín, nhỏ chỉ lấy cớ là nhà có việc mà xin nghỉ một ngày, nên trở về nhỏ cũng về thẳng nhà chứ không đến trường.

Vốn là vậy, gia đình vẫn luôn là nơi dừng chân xưa đi những mệt mỏi nhất thời hiện có. Hạ Băng yêu bố mẹ, yêu cái tình cảm được gọi là “gia đình”. Nhỏ thầm hỏi tại sao ông trời lại ưu ái ban tặng cho nhỏ một gia đình áp áp đến vậy, rồi nhỏ nhớ đến Minh Nhật, nhớ đến Băng Di, hình như so với người khác, nhỏ đã quá đổi hạnh phúc rồi. Nhưng không phải thế, tuy cuộc sống có lúc cũng không công bằng, xã hội có kẻ sang người hèn, nhưng quả thật vẫn là đối xử với con người bằng nhau, chỉ là khác cách thể hiện và khác cả thời gian thể hiện.

Tất nhiên, trước khi về nhà, Hạ Băng đã sớm báo cho bố mẹ một tiếng, vốn là cô nàng không định gọi nhưng suy đi tính lại, vì không muốn ăn cơm quán, lại không muốn nhịn đói nên buộc phải báo cơm trước, lấy lý do là đau bụng nên xin nghỉ học, chứ nếu nói là vì chán học nên muốn nghỉ chắc phải dọn dẹp quần áo ra ngoài đường ngủ mất.

Vừa về đến nhà, cô bạn liền bị bố mẹ kéo vào phòng làm việc nói chuyện.

- Bố mẹ có chuyện gì nữa đây? Ăn cơm cái đã._Hạ Băng vung tay vung chân nhăn nhó.

- Em nói đi.

- Thôi, anh nói đi.

Bố mẹ Hạ Băng cứ thế liếc mắt đưa tình, mãi mà cô nàng cũng chẳng thể hiểu chuyện quái gì đang xảy ra. Trong đầu nhỏ bỗng xuất hiện mấy con chữ trong những cuốn tiểu thuyết nhỏ đọc. Cái gì mà “hợp đồng hôn nhân”, cái gì mà “đính hôn”, cái gì mà “bố mẹ ép gả con gái ột gia đình giàu có khi đang ở tuổi học sinh”. Nói đi cũng phải nói lại, nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết toàn không muốn, mà theo như nhỏ thấy đó phải gọi là bánh bèo thì đúng hơn, cứ thử là nhỏ đi, kết hôn luôn chứ chả cần phải đính hôn, nam chính anh nào anh nấy đẹp trai, không yêu là đại. Quả thật, đầu óc tưởng tượng của Hạ Băng cũng là “không phải dạng vừa đâu”, cái đó là gen di truyền, tất nhiên là gen di truyền ấy sẽ có trong người ai đó nữa.

Hai người đứng nhìn nhau một lúc lâu, phải gọi lâu ơ là lâu, rồi đưa ra quyết định rất là thông minh sáng dạ:

- Không nói được thì viết. Khâu Hạ Băng, quay đi chỗ khác.

Thế là hai người vớ lấy tờ giấy trên bàn, mỗi người cầm một chiếc bút, nhìn nhau, sau đó hì hà hì hụi một lúc “lâu ơ là lâu” nữa. Họ viết đến lúc lời cạn ý kiệt, viết đến lúc không còn sức mà viết (sức ở đây là sức văn), viết đến mức văn chương lai láng tưởng như nhấn chìm cả thế giới, gương mặt tía mề hôi thì mới kết thúc, đưa tờ giấy cho Hạ Băng đang đứng chống hông về phía họ.

Nói tóm lại thế này, hai người quả thật là rất có năng khiếu văn chương, ca từ bay bổng tưởng như người ta bỗng chốc say đắm trong những áng văn đẹp mê ly, khó lòng cầm nổi, ý nghĩa tất nhiên cũng bổng bay không kém. Đọc hết một trang mà Hạ Băng vẫn không thể hiểu nổi họ đang viết cái gì, chỉ cảm thấy bản thân lâng lâng những cảm xúc khó tả. Rồi tiếp tục đọc, lại tiếp tục đọc, tiếp tục đọc nữa, đến cuối cô nàng mới tá hỏa khi nhìn thấy đoạn: “Tóm tắt: Bố mẹ nghĩ con đã đủ lớn để hiểu hết mọi chuyện và cũng cần phải biết một số chuyện. Cuộc sống vốn là thế, bố mẹ không muốn giấu con, cũng không muốn tưởng tượng đến cảnh sau này khi con phát hiện ra bố mẹ lừa dối con sẽ như thế nào. Trong suốt bấy nhiêu năm trời, bố mẹ vẫn không tài nào nói với con, cảm giác tội lỗi cứ thế bủa vây, rồi rốt cuộc người ta vẫn phải luẩn quẩn trong cái vòng xoay của tạo hóa, mãi mà chẳng thể nào thoát. Con mang họ Khâu, là con của chúng ta và cũng là người bố mẹ yêu thương nhất. Số phận nghiệt ngã lắm con ạ. Bố mẹ nói ra không phải tìm ở con sự trả ơn hay thực sự muốn vứt bỏ con, mà chỉ muốn con đi tìm thứ mình đã đánh mất, tìm được hạnh phúc vốn thuộc về con. Con không phải được mẹ đẻ ra mà là do bố mẹ tình cờ tìm thấy ở gần bãi rác, khi đó con đang còn rất nhỏ, gương mặt tựa thiên thần đang say ngủ trong chiếc nôi. Dù thế nào, con vẫn là con của bố mẹ, là Khâu Hạ Băng...”

Hạ Băng nhìn về một điểm vô định, ánh mắt bất thần ngơ ngác, lạ lùng như nhìn thấu mọi vật. Cái gì mới là sự thực? Rồi mắt nhỏ nhòe đi, đến khi phủ một lớp sương dày không còn nhìn rõ nữa, hình như nhỏ không biết mình đang khóc, và hình như nhỏ còn không biết tại sao mình khóc. Nhỏ là ai? Không đúng, nhỏ mang họ Khâu, chỉ là bố mẹ lừa nhỏ thôi, lừa thôi mà.

Lấy tay quệt đi dòng nước mắt, ánh mắt nhỏ gương cười, miệng cũng bất giác mỉm cười thật tươi trong nỗi đau đớn, tự lừa dối bản thân, nhìn bố mẹ mà cầu xin sự thương hại như những kẻ ăn mày ngoài đường:

- Ha ha, trò này không vui chút nào cả, chúng ta đổi trò khác đi. Con không dễ lừa đâu. Con là Khâu Hạ Băng mà, là Khâu Hạ Băng đấy. Bố mẹ chắc lại đáng trí rồi, để con nói hai người biết nhé, còn mấy tháng nữa mới đến Cá Tháng Tư kia, ha ha, hai người thật đáng trí.

Còn gì đau đớn hơn là sự tự lừa dối bản thân. Cơ bản con người kia có lòng tự trọng quá cao, cũng có lòng tự tin quá mãnh liệt vào những tình cảm xung quanh.

- Hạ Băng._Mẹ nhỏ muốn nói gì đó nhưng lại không thể, những lời nói mắc nghẹn mà không thể nào thoát ra được.

- Không phải. Tại con chơi bời nhiều quá, tiêu nhiều tiền quá, lại hay cãi lời bố mẹ nên bố mẹ chán ghét, mới tức giận muốn con rời đi đúng không? Con xin lỗi, con xin lỗi mà, từ nay con sẽ không như thế nữa.

Hạ Băng khóc, nhỏ cứ như một kẻ điên mà chạy tới chạy lui, nước mắt nước mũi tèm lem, khuôn mặt với những nỗi hốt hoảng, lo sợ. Đúng, là nhỏ sợ, sợ tất cả mọi thứ.

Thế rồi, lại tiếp tục như một kẻ điên, nhỏ bắt giắc quay đầu, hờ hững đi về phía phòng mình, khóa trái cửa, nằm lên giường, mắt vô cảm nhìn lên trần nhà, đầu óc trống rỗng.

A ha, thế ra nhỏ là một kẻ bị bỏ rơi, nói đúng hơn là bị vứt bỏ và nhỏ chẳng khác nào những thứ rác dơ dáy bấn thủ trong bãi rác kia. Nếu họ coi nhỏ là con người thì sẽ chẳng đối xử tệ hại với nhỏ đến mức đó, nhỏ cũng chỉ là một thứ đồ bỏ đi, rồi cứ thế, nhận được sự thương hại của người khác mà sống qua 15 năm dài. Nhỏ thấy tại sao mình thừa thãi quá. Bố mẹ không phải là bố mẹ ruột của nhỏ kia mà, vậy mà nhỏ cứ ảo tưởng rằng đó là bố mẹ ruột của mình, cứ sống trong sự bảo bọc của họ, cứ sống như một đứa con của họ, đòi hỏi họ phải đối xử với mình như một đứa con ruột, đòi hỏi ở họ những tình cảm cao thượng và đòi hỏi cả những đồng tiền do họ vất vả làm lụng. Có máu mủ gì đâu? Có liên quan đâu? Tất cả chỉ vì một đứa chẳng ra gì một chút máu mủ cũng không có như nhỏ. Sinh ra đã là một tội rồi à? Nhỏ chẳng cần những con người kia sinh ra nhỏ, tại sao họ lại sinh ra nhỏ cơ chứ, nhỏ bảo họ phải sinh nhỏ ra hay nhỏ đang cầu xin sự thương hại từ họ để một lần nhìn thấy ánh mặt trời và sự sống trên Trái Đất à? Sinh ra để làm gì? Sinh ra để vứt bỏ? Đúng, sinh ra để vứt bỏ.

...

Nhìn thấy đứa con mà mình coi như con ruột như vậy, thử hỏi có bậc cha mẹ nào không đau lòng cơ chứ. Bố mẹ Hạ Băng từ lúc Hạ Băng về phòng, cũng chỉ ngồi xuống bàn, ánh mắt vô định nhìn về xa xôi, không ai nói với nhau câu nào, cũng không cần biết bụng mình đang “biểu tình” nhiệt liệt như thế nào. Cái cốt yếu là lòng tê dại, cũng chẳng nghĩ được gì nhiều.

Cứ như vậy cho đến lúc trời sẩm tối, bố Hạ Băng mới đứng dậy đi về phía phòng con gái, lại đứng đó thêm một lúc nữa, không nhúc nhích lấy một bước. Rồi hình như ông nghe tiếng “lách cách” va đập giữa kim loại với sàn nhà. Ông lắng tai nghe, không còn là tiếng “lách cách” như hồi nãy nữa mà là tiếng “lách tách” như nước rơi. Tất cả đánh thức ông, gương mặt hiện lên vẻ lo âu, nước mắt vô thức chảy tự lúc nào không hay, cứ đứng như một kẻ điên mà gõ cửa lớn tiếng gọi: “Hạ Băng, Hạ Băng...”. Dường như ông chẳng còn sức lực nữa, bấy giờ chỉ còn nghe thấy những tiếng khóc đau đớn của một người cha, tiếng khóc ai oán, hối hận, tiếng khóc bất lực của một người đàn ông đối với những người mình thương yêu. Đau khổ nhất vẫn là cảm giác bất lực, nhìn thấy rồi, nghe thấy rồi, cảm thấy rồi nhưng mọi cơ quan vận động như bị tê liệt, trái tim cũng thất lại, rồi cứ thế như ngừng đập với những cơn lo âu, hoảng sợ. Và đau khổ hơn, đối với một người đàn ông, cũng chính là một người cha, vốn dĩ lòng tự trọng của họ rất cao và vốn dĩ sự mạnh mẽ của họ cũng rất lớn, họ muốn bảo bọc những người xung quanh hơn là chính bản thân mình, rồi họ đau nỗi đau của những người ấy, tê dại đi mà chẳng biết mình có đau hay không, đơn giản là mọi thứ đều không có tác dụng, trái tim tê buốt, ngũ lục giác quan đóng băng.

61. Chương 60: Tình Yêu Kiểu Mẫu Giáo

Sáng sớm, những giọt sương đọng trên chiếc lá xanh từ từ lăn xuống rồi khẽ “tách” một tiếng. Ánh sáng chan hòa, bầu trời quang đãng cùng những đám mây hững hờ trôi vô tư lự khiến con người ta tự nhiên cũng cảm thấy thoải mái, tràn đầy sinh khí mà hít vào lồng ngực những luồng khí dịu mát của buổi sớm mai. Rồi tiếng chim chóc, tiếng ve kêu, chúng ẩn nấp đâu đó trong những tán cây rậm rạp, hát lên những tiếng lanh lảnh, nói đúng hơn là cái tạp âm, nhưng một tạp âm lại tràn đầy khởi sắc, êm ái mà du dương.

Minh Nhật cùng Dĩnh Nhi đi dạo quanh sân trường còn vắng hoe, cùng nhau trải nghiệm ngày đầu tiên chính thức làm người yêu, ngoài việc đi bên nhau thì cũng không có những hành động sến súa đúng “chuẩn mực” người yêu như nắm tay nắm chân, hôn hít đủ các kiểu.

- Anh Minh Nhật, anh thích ai?_Dĩnh Nhi bỗng phá tan không gian trầm mặc của hai người mà lên tiếng.
- Chúng ta bây giờ là gì của nhau?
- Người yêu.
- Thế đi, em đừng có hỏi lung tung._Minh Nhật xoay người hơi chun mũi rồi lấy tay cốc trán Dĩnh Nhi

- Xì. Sến súa thế. Không quen.
 - Dĩnh Nhi, em cũng thật lợi hại đấy. Hình như hôm trước ai đó từng tỏ tình với anh.
 - Gì chứ? Thế ai tỏ tình với ai trước?
 - Nhưng ai lặp lại trước. Cái kia đã lâu rồi cơ mà.
 - Cái kia á? Ý anh là nó đã không còn tác dụng?
 - Không biết.
 - Không biết là sao? Năm ngoái có người đọc rap bài “Tương tư” của Xuân Diệu ở sân bãi, ai cũng nhìn thấy cả. Đùa chứ, hồi đó còn không đỏ mặt một tí nào.
 - Rồi một năm sau, ai đứng thập thò ngoài cửa nói “Em thích anh”? Người ta bảo rằng nên sống với hiện tại chứ đừng mãi chui đầu vào những hồi ức, Dĩnh Nhi ạ. Hiện tại quan trọng hơn, vì thế, ai tỏ tình với ai chắc em biết.
 - Ủa, anh nghe câu của một nhà thơ xứ Daghestan: “Nếu anh bắn quá khứ bằng súng lục thì tương lai sẽ bắn anh bằng đại bác” chưa? Con người không lấy quá khứ làm chỗ dựa thì không phải bị rơi xuống vực thẳm luôn hay sao?
 - Em lì vậy. Chuyện trước kia không tính. Nói chung là em tỏ tình với anh.
 - Đùa. Anh lớp mấy rồi? Rõ là trẻ con, anh tỏ tình với em bao nhiêu người làm nhân chứng, thế em tỏ tình với anh, có nhân chứng hay không?
 - Ôi, chuyện tình của chúng ta từ khi nào đã biến thành một tội trạng để đến phiên tòa xét xử?
 - Đúng đấy. Đừng có nói rằng em thích anh.
 - Câu nói hôm trước “Em thích anh” thì sao?
 - Thế vừa nãy ai hỏi “thế chúng ta là gì” rồi phát biểu “đừng có hỏi lung tung”?
 - Em...em...được lắm._Minh Nhật bấm môi giờ tay chỉ chỉ khó chịu.
 - Biết được rồi. Được mới có người thích chứ. Thôi, đi trước đây, anh đứng đây chơi thêm lúc nữa nhé.
 - Triệu Dĩnh Nhi, ai mới là người yêu em vậy.
 - Thì là anh. Anh biết trách nhiệm của một người bạn trai là gì không? Đầu tiên, phải biết chiều và nghe lời bạn gái, okay?
 - No, no, bình đẳng đê. À, còn nữa, hôm qua trên Facebook thấy em đổi avatar hình em nắm tay thằng nào đấy?
 - Bạn.
 - Á à, được đấy. Anh là người yêu em, thế mà chưa bao giờ nắm tay. Được đấy, được đấy...
Minh Nhật cay cú giậm chân, nghiêng răng kèn kẹt như đúng rồi.
 - Chẳng qua là ngoắc tay thôi mà, đã nắm đâu. Không thì bây giờ chúng ta nắm.
 - Không thêm, bàn tay nắm tay thằng khác rồi, không thêm.
 - Không muốn nắm chứ gì? Vậy thì cúi thấp người xuống.
 - Làm gì?
 - Thì cứ cúi người xuống.
- Cậu bạn ngờ vực cúi thấp người, đừng có nói Dĩnh Nhi muốn hành hung cậu đấy chứ. Không, không phải là hành hung, hành động của Dĩnh Nhi bây giờ so với hành hung còn lợi hại hơn gấp trăm lần. Cậu bỗng thấy người tê dại, trong thoáng chốc, bất gặp đôi môi nào đó, ẩm áp, căng mọng rồi lại thấy môi mình ướt, thoáng dư vị ngọt ngào, bất giác cả người sững sờ, mắt mở to nhìn Dĩnh Nhi.

Chỉ là một nụ hôn thoáng qua thôi, mà cũng không được gọi là hôn, chỉ là môi chạm môi, không phải hôn kiểu Pháp giống như ta thường thấy trong ti vi. Tim Minh Nhật nhảy mạnh, tựa như đang đánh DJ.

Cả người Minh Nhật như bị đóng băng, đến lúc cậu có thể nhận thức để nghĩ ra mọi vấn đề thì chỉ còn thấy tấm lưng của Dĩnh Nhi cùng với những bước chân chậm rãi. Phải biết rằng, đây là “first kiss” của cậu, là “first kiss” đấy.

- Dĩnh Nhi, Triệu Dĩnh Nhi, đứng lại đó.

Cho dù Minh Nhật có gọi to đến đâu thì Dĩnh Nhi vẫn bước đi như không nghe thấy gì. Nếu là ai trong trường hợp đó, chắc hẳn trên đầu phải bốc khói ngùn ngụt.

- Triệu Dĩnh Nhi, em biết em vừa rồi đã hủy hoại đời anh không? Em lợi dụng anh à? Trời ơi, đây là first kiss của anh đấy. Anh bảo em phải làm thế à? Triệu Dĩnh Nhi, đứng lại đó, đừng lại đó.

Dĩnh Nhi vẫn bước đi và Minh Nhật vẫn hét.

- Để đền đáp cho tấm thân trong trắng con đã giữ suốt 15 năm trời, cầu chúa tha tội, con biết cho dù bây giờ con có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội, và để đền tội cho lời thề giữ tấm trong sạch cho đến lúc cưới vợ... Triệu Dĩnh Nhi, nếu bây giờ em không đứng lại, em sẽ hối hận đấy.

Không biết rút từ đâu ra con dao gọt hoa quả, cậu bạn đặt lên cổ tay, ánh mắt nghiêm túc đến đáng sợ. Dĩnh Nhi nhận thấy điều bất thường, liền quay đầu lại. Hai người mặt đối mặt, căng thẳng tột độ, không gian bỗng nhiên im ắng.

- Làm gì vậy? Trẻ con vừa thôi.

- Dĩnh Nhi, em đã phá hủy tấm lòng trong trắng của anh, anh cũng không còn mặt mũi nào để sống tiếp khi đánh mất sự trong trắng quý giá ấy nữa.

- Anh có vấn đề không đấy? Là first kiss của anh, thế là hundred kiss của em à?

- Mất đi sự trong trắng, anh không còn thiết sống nữa.

- Đùa. Anh thích làm gì thì làm.

- Được.

Minh Nhật nói một câu kiên quyết rồi nhắm chặt mắt, dí mạnh dao vào cổ tay. Máu từ từ chảy xuống, tạo nên những tiếng “lách tách” vui tai.

62. Chương 61: Huyết Thống

Nói thì nói thế thôi chứ thực ra Minh Nhật cũng không có vấn đề gì cả, chỉ là một vết cứa nhẹ khiến chảy máu, vấn đề là ở chỗ Minh Nhật nằm lăn ra giữa sân trường giấy đành đành ăn vạ, cứ la là đứt mạch máu rồi, nếu không vào bệnh viện cầm máu ngay thì sẽ nguy hiểm, mà sự thật là có chảy giọt nào đâu.

Dĩnh Nhi cũng ảm ức lắm nhưng lại chẳng thể bỏ đi, thế là hai người dắt tay nhau vào bệnh viện, người cần u ám thì không u ám, người không cần u ám lại cứ u ám.

Bạn biết đấy, một khi đã vào bệnh viện thì người không có bệnh cũng hóa có bệnh, lại thêm trên đường đi hai người cứ xô đẩy nhau, miệng vết cứa lại càng rách ra, lại chảy máu, Minh Nhật la oai oái nhiễm trùng. Mấy cô y tá liền cho Minh Nhật làm xét nghiệm đủ các kiểu, chắc thừa thời gian.

....

- Ai là người nhà bệnh nhân Khâu Hạ Băng?

- Là tôi.

Một bác sĩ mặc áo blue trắng từ phòng cấp cứu bước ra, vẻ mặt mệt mỏi thấy rõ.

- Ông có quan hệ gì với bệnh nhân?

- Tôi...là bố bệnh nhân.

- Được rồi, ông không cần lo lắng. Con gái ông đã không sao nữa, tuy nhiên, do mất nhiều máu mà cơ thể suy nhược, dẫn đến mệt mỏi, bây giờ đã được đưa đến phòng hồi sức. Cũng may là ông mang đến kịp chứ để thêm một lúc nữa chắc cũng hơi khó khăn, vết cắt cũng không phải là không sâu, nếu tiến thêm một chút có lẽ đã đến động mạch chủ. Sau này cần cẩn thận hơn.

- Cảm ơn bác sĩ.

Cả bố và mẹ Hạ Băng dường như đều suy sụp. Tối qua, khi tiếng “lách cách” vang lên cũng là lúc mà Hạ Băng quyết định chấm dứt cuộc đời mình, cắt cổ tay tự vẫn. Hạ Băng khờ dại lắm, nhỏ đâu có biết nghĩ. Kết thúc cuộc đời, rồi sau đó sao nữa? Tương lai mà bấy lâu nay hướng tới? Cuộc sống mà bấy lâu nay cố gắng chiến đấu và gìn giữ? Rồi, tất cả kết thúc, kết thúc như không hề có chuyện gì xảy ra, kết thúc như một đáp án cho bài toán khó giải.

...

Cô y tá nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng bệnh đặc biệt liền thấy Hạ Băng đã tỉnh, tuy nhiên sắc mặt cũng không được tốt cho lắm, phần lớn là mệt mỏi, còn lại là tuyệt vọng.

- Cô bé, em gặp phải chuyện gì sao?

Hạ Băng nặng nhọc đem ánh mắt dời lên người đối diện, khóe mắt có cái gì đó ươn ướt. Nhỏ phải nói gì? Nói là nhỏ bị bỏ rơi hay nói nhỏ được nuôi sống bởi sự thương hại, bị người ta khinh thường mà đem so với một đồng rác bẩn thỉu à?

- Không sao rồi. Tương lai còn xa vời lắm em ạ. Cứ sống thật tốt ở hiện tại trước đã.

Cô y tá vừa nói vừa chăm chú vào thay chai truyền, rồi bỗng chốc, không biết nhớ đến điều gì mà mắt sáng rực lên, quay phắt lại nhìn Hạ Băng:

- Mà chị nói này, em có anh trai hay em trai hả? Chắc là anh trai. Đẹp trai thế, lớp mấy rồi?

- Không, em là con...

Vốn cô nàng định nói “em là con một” nhưng quả thực, lời vừa nói ra đã có chút gì đó nghẹn lại, rồi nhỏ chợt nhớ tới bố mẹ. Nhỏ có phải là con một đâu, thậm chí nhỏ còn không biết mình như thế nào cơ mà.

- Sao hả? _Cô y tá tò mò nhìn Hạ Băng._ Có anh trai đẹp trai định giấu phải không?

- Chị nói anh trai nghĩa là sao?

- Lúc này chị qua phòng xét nghiệm máu có việc, thấy bản xét nghiệm máu của em với bản bên cạnh giống nhau đến 99.99%, đích thị là cùng huyết thống.

- Cùng huyết thống?

- Nhóc đó cũng bị thương ở cổ tay giống em, nhưng nhẹ hơn nhiều, bên cạnh còn dẫn theo cô bé nào đó nhìn cũng dễ thương nữa.

Hạ Băng căng thẳng, gấp gáp, dồn hết sức lực dồn nén trong cơ thể mà khó nhọc ngồi dậy.

- Chị còn nhớ...tên người đó chứ?

Trong nhỏ có cái gì đó mong manh, tựa như một loại hi vọng, mong chờ. Nhỏ hận những con người đã sinh ra nhỏ kia mà. Đúng, nhỏ hận họ nhưng ai dám đảm bảo rằng Hạ Băng không muốn tìm lại họ. Đối với một đứa con bị bỏ rơi như nhỏ, đầu tiên sẽ là oán hận, nhưng vì lòng quá yếu mềm, lại không nỡ oán hận. Hạ Băng tò mò về bản thân mình, tò mò về những điều mà nhỏ chưa biết. Khát khao gặp lại những người vốn thuộc về mình thực sự rất mãnh liệt.

- Cái gì nhỉ...Hình như là Dương Minh Nhật...

Cô nàng tròn tròn hai mắt, đứng bật dậy nhìn cô y tá. Nổi xúc động, nổi ghen ngào, nổi bất ngờ, bỗng dưng trào dâng khiến nhỏ không thể điều chế cảm xúc.

Dương Minh Nhật? Giờ đây, nhỏ chỉ ước rằng tai mình nghe nhầm hoặc cũng có thể là “người giống người”. Tất cả sức lực bỗng biến thành con số “0”, nhỏ bắt lực ngã quỵ xuống nền đất, hai tay nắm chặt. Nước mắt chảy xuống hai bên ướt đầm, gương mặt nhợt nhạt co lại đau đớn, từng tiếng nấc vang lên ghen ngào, chua xót. Nhỏ khóc, khóc hu hu, khóc thoải mái như một đứa trẻ vô ưu vô lo, rồi cứ thế mà gào thét trong tuyệt vọng. Nhỏ khóc không ngừng nghỉ, những tiếng khóc đau đớn bật ra thành tiếng to, nhỏ khóc mà như cười, giọng khản đặc cả đi. Rồi nhỏ từ từ ngất đi, khuôn mặt đầm nước, bên khóe mắt còn lã xuống một giọt nước.

Sáng nay, được một lúc sau khi đưa Hạ Băng vào phòng cấp cứu, Minh Nhật đã sớm gọi điện báo Trúc Hy. Cũng vừa giải quyết xong công việc, cô nàng liền nhanh chóng cùng Trúc Quân đặt vé máy bay trở về trong đêm.

Khi Hạ Băng tỉnh dậy đã thấy tụi nó bu xung quanh, trong đó bao gồm cả Minh Nhật. Ánh mắt vô tình thoáng lướt qua cậu bạn, nhỏ vẫn cầu mong là một Dương Minh Nhật khác, hoặc có thể là cô y tá kia nhớ lộn, cầu mong mọi chuyện dừng trùng hợp như vậy.

Nhưng khi ánh mắt cô nàng vô tình lướt qua ấy, nhỏ lại nhìn thấy những điều mà nhỏ không muốn thấy, những điều mà nhỏ vẫn khao khát rằng mình nghe nhầm. Minh Nhật đứng ở gần cuối giường, bên phải nhỏ, trên cổ tay quấn một lớp băng gạc màu trắng, ở bên cạnh là Triệu Đình Nhi. Trong lòng nhỏ hoan hỉ. Đúng, là hoan hỉ. Chẳng phải cũng là tin vui sao? Vui đến ghen ngào, đến đau đớn. Vui đến muốn bật khóc.

- Hạ Băng, bà biết tôi lo lắng không? Nhìn tôi đây này, nhìn Minh Nhật làm gì? Đây, đừng nói với tôi là bà thích hắn ta. _Vừa nói Vũ An vừa chỉ tay vào Minh Nhật, mặt dài ra như vừa nhìn thấy người từ sao Thủy đi xuống. _Hay là vì Minh Nhật đi với Đình Nhi nên mới cắt tay tụi tui.

Trong lúc Vũ An nói, cô nàng Hạ Băng vẫn nhìn chăm chú vào người Minh Nhật, ánh mắt lạnh lẽo, phải kiềm chế lắm thì nhỏ mới không khóc. Cho đến lúc cậu bạn nói hết câu, vẫn sự vô cảm đó, ánh mắt có phần tức tối hơn, rồi nhỏ vớ luôn lọ hoa đặt trên tủ, ném về phía Vũ An, nhưng quỹ đạo có phần chệch một chút so với vị trí cậu bạn đang đứng, có lẽ là cố tình, sau đó hét lên lạnh lùng:

- ĐI RA. TÔI BẢO CÁC NGƯỜI ĐI RA.

Vì điều gì mà nhỏ kích động như vậy? Không phải là sự giận dữ với những lời nói của Vũ An, mà là sự căm ghét đối với những người được gọi là “cùng huyết thống”. Nổi hận thù kìm nén trào dâng rồi bộc phát, trở thành sự chán ghét, những hành động điên rồ mà ghê tởm, đối với nhỏ, hành động của nhỏ là “ghê tởm”.

...

Vừa cùng tụi nó ra đến cổng bệnh viện, Minh Nhật mới chợt nhớ ra để quên cặp trong phòng bệnh Hạ Băng. Thế là cậu bạn phải bảo tụi nó về trước, một mình “xông pha” vào hang cọp. Phải ở trong trường hợp của cậu thì mới biết nó đáng sợ như thế nào. Lỡ may vào đó xong cô nàng Hạ Băng “hiền lành” lại “tiện” tay quăng cho lọ hoa nữa thì chỉ có nước đi khâu chục mũi. Nhưng cái gì đến rồi cũng phải đến. Chỉ cầu mong cô nàng niệm tình hảo huynh đệ bấy lâu nay mà xem xét.

Vốn sự lo lắng của Minh Nhật cũng không phải là vô ích khi mà vừa lấy hết dũng khí để có thể rón ra rón rén bước vào phòng thì đã gặp ngay hình ảnh Hạ Băng đang nằm trên giường bệnh, bên ngoài không có bất cứ biểu hiện nào, vẫn nắm chặt mắt nhưng như thế lại càng đáng sợ hơn, chính là ở chỗ hai bàn tay nắm chặt vào chăn. Và cậu chỉ thấy đáng thương thay cho cái chăn, nếu cái chăn đó là cậu thì có lẽ Hạ Băng đã sớm giãy vò nhiều hơn thế, cậu cảm thấy sự hận thù trong mắt cô nàng vừa này. Không dám nghĩ tiếp, cậu bạn nhanh chóng vợ vội chiếc cặp rồi phóng như tên lửa ra khỏi phòng.

Đứng quay lưng lại với cửa, Minh Nhật cũng không vội đi ngay mà còn đứng đó vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Vắng, rốt cuộc thì chuyện đời cũng rất nhiều bất ngờ.

- Em là bạn cô bé nằm trong phòng này à?

Một cô y tá đi ngang qua Minh Nhật hỏi. Các bạn có đoán được cô y tá nào không? Chắc hẳn là ông trời cố ý sắp đặt.

- Vâng, em là bạn.
- Chắc chắn, em xem cô bé thế nào chứ như này thì không ổn. Lúc này chị suýt bị cô bé ấy dọa cho hết hồn.
- Hạ Băng ném bình hoa vào người chị à?
- Không phải. Em biết không, chị nói với cô bé về anh trai của cô bé, tại lúc này chị qua phòng xét nghiệm máu thấy hai bản xét nghiệm trùng khớp nhau đến 99.99%. Chị nghe mấy cô y tá trực ở đây bảo nhóc đó cũng bị thương ở cổ tay, nhưng nhẹ, bên cạnh còn dẫn theo một cô bé nữa. Rồi cô bé Hạ Băng gì đấy hỏi chị có nhớ tên người đấy không, chị bảo Dương Minh Nhật. Thế là cô bé liền khóc lên một hồi rồi ngất đi, làm chị sợ chết khiếp.
- Chị đang đùa em đấy à?
- Thật mà.
- Chị gặp người đó chưa?
- Chưa, nghe bảo đẹp trai lắm.
- Tất nhiên là phải đẹp trai rồi.

Rồi chìm trong những cảm xúc vui sướng, cậu bạn tự luyến đến sồn sõi ồ, cho đến lúc trở lại vấn đề thì đã không thấy cô y tá đâu. Dương Minh Nhật? Đùng ùa chứ. Việt Nam có 90 triệu người, tại sao lại chọn cậu? Mà cũng phải thôi, tại cậu đẹp trai quá mà.

63. Chương 62: Vết Sẹo Bán Nguyệt

Trong cuộc đời, có rất nhiều bất ngờ nhưng lại không có cái bất ngờ nào giống bất ngờ nào, mỗi cái lại mang một sự kịch tích và kịch tính riêng.

Nói thì nói thế thôi chứ kịch tích gì đâu. Cũng chỉ là những đứa con nít, thì sẽ hành xử như những đứa con nít, cái kịch tích rất trẻ con.

Minh Nhật hùng hăng hồ hồ không biết trời cao đất dày là gì mặt hất lên cao tưởng như thấy luôn cả trần nhà, bắt chước ánh mắt của Hạ Băng lúc này mà tiến đến gần chỗ Hạ Băng đang nằm, túm lấy cổ áo Hạ Băng mà đồng dục nói:

- Nói cho tôi biết, bà biết rồi phải không?
- Ừ, thì biết, có liên quan à?

Nhìn thấy điệu bộ của Minh Nhật lúc này, cộng thêm việc lúc này hình như còn nghe xì xầm ở bên ngoài, Hạ Băng đã đoán được việc gì, rồi nhỏ ngời thẳng dậy, mặt đối mặt với cậu bạn, nhếch miệng cười lạnh lẽo khiến người khác phải “wanting-bùng nổ”.

- Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra đây?
- Chuyện như ông thấy.
- Bà không phải là con...
- Thế đấy, thì sao?
- Nhưng mà...

Chưa đợi cậu bạn nói hết câu, Hạ Băng đã lạnh lùng cắt ngang, thêm cả sự phẫn nộ, kìm nén:

- Ra ngoài, trước khi tôi làm điều gì đó ngu ngốc.

Và cũng không đợi Hạ Băng “làm điều gì đó ngu ngốc”, Minh Nhật đã vọt đi như điên.

Tất nhiên là không phải Minh Nhật sợ rồi, chỉ là cậu bạn sợ Hạ Băng làm vỡ đồ rồi lại bị thương thôi. Thấy chưa, đã bảo cậu là người tốt mà.

Không được, Minh Nhật vốn có phải tên rùa rút đầu đâu, nói thế nào thì nói chứ nam tử hán đại trượng phu vì nghĩa diệt thân, dù chứ cái “vì nghĩa diệt thân” cũng không liên quan cho lắm. Thế rồi cậu không ngần ngại mà rút điện thoại ra, tiện thể bắt wifi của bệnh viện mà lên Line gửi tin nhắn cho Hạ Băng. Nội dung như sau: “Khâu Hạ Băng kính mến, cuộc đời có rất nhiều bi ai, cũng có nhiều kiếp đoạn trường cay đắng, nhưng cho dù có cay đắng, có bi ai như thế nào thì thiên cốt vẫn phải nhẫn mà tiếp tục sinh tồn qua ngày, tiếp tục số mệnh của mình. Giá trị của vạn vật nằm ở đâu? Chính là ở sự sống, nếu không có sự sống thì ai có thể đem tương lai trở thành hiện tại, rồi từng bước trở thành quá khứ, cảm nhận mọi vẻ đẹp. Con người phải là thể chủ động chứ không phải là bị động, bởi đó là con người. Mà tôi nói này, bà có phải con người không thì đó là tùy bà. Thân ái.”

Khoảng 5 phút sau thì cô nàng trả lời lại: “Xin lỗi, ông biết gì mà nói. Đừng bao giờ nói như mình biết hết như thế.”

Và chưa đến 10 giây sau, nhanh như chớp, tin nhắn của Minh Nhật đã được gửi đi: “Bà biết nhiều hơn tôi? Đừng đùa, nói chuyện tử tế đi. Bà biết những gì và có thắc mắc về những điều gì? Tôi biết đấy. Vì vậy, hãy thật lòng mình một chút. Bà trốn tránh được bao lâu, bệnh viện có chứa nổi bà một tuần không?”

“Không có gì thắc mắc cả.”

Nhận được tin nhắn, cậu bạn Dương Minh Nhật đã chạy vào nhà vệ sinh của bệnh viện, và tiếp theo là coi đó như phòng cách âm, hét lên, à, không phải, là rống mới đúng, rống lên như một tên lão luyện lâu năm, đồng thời cũng bấm nút ghi âm: “KHẤU HẠ BĂNG, ĐỪNG TUỞNG BÀ GIỎI NHÉ. GIỎI THÌ THỬ NÓI CHUYỆN ĐÀNG HOÀNG XEM. TUỞNG MÌNH LÀ AI? TỰ CAO TỰ PHỤ VỪA THÔI. ĐỦ RỒI ĐẤY, NHIN HẾT CỖ RỒI.”

Nếu bạn là một anh chàng nào đó trùng hợp cùng lúc trong nhà vệ sinh với Minh Nhật, hoặc là buồng bên, hoặc là ở ngoài, bạn sẽ nghĩ gì khi nghe tiếng hét kinh thiên động địa vừa rồi của Minh Nhật? Hẳn là đứa trẻ lên ba cũng sẽ có một số suy nghĩ “lệch lạc”. Quả thực, câu nói rất dễ gây hiểu lầm, nhất là lại đang ở trong nhà vệ sinh.

Nhưng Minh Nhật đâu có ý thức được nội dung câu nói của mình, chỉ là bây giờ cậu bạn đang bấm nút gửi đoạn ghi âm vừa rồi cho Hạ Băng. Nói thẳng ra là ở trước mặt cậu bạn không dám hò hét như thế.

Hạ Băng không trả lời.

Và bây giờ Hạ Băng đã tin suy nghĩ của mình là sai khi nghĩ rằng đĩa là loài vật dai nhất, Minh Nhật còn dai hơn. Cậu bạn vẫn tiếp tục sự nghiệp của mình:

“Bà biết mẹ tôi, à không phải, là mẹ của chúng ta nhớ bà nhiều lắm không? Suốt bao nhiêu năm, mẹ không biết đã bao nhiêu lần thuê người đi tìm bà, nhận lại vẫn là không có kết quả. Tại sao bà phải làm thế, rốt cuộc bà đang nghĩ gì?”

“Nhớ? Ông biết nhớ là như thế nào không? Cảm giác của tôi, ông có biết không? Ông nói nhớ, nhớ sao còn vứt bỏ tôi. Tôi không hiểu.”

Đến đây, Minh Nhật mới có thể hiểu sự ngang bướng của Hạ Băng. Thì ra là do cô nàng không hiểu.

Nhưng Hạ Băng không hiểu cũng phải cố làm à hiểu. Thế là Minh Nhật từ từ kiên trì giải đáp những vướng bận trong lòng cô bạn, mặc cho sự khó tin từ Hạ Băng.

...

- Trúc Hy, cô cảm thấy thật có lỗi.

Buổi tối, mẹ Minh Nhật cũng tức là mẹ Hạ Băng cùng Trúc Hy ngồi trong phòng tâm sự. Giọng bà chứa rõ những nỗi niềm day dứt, có lỗi mà không thể làm gì hơn.

- Cô cũng là người bị hại mà, cô có lỗi gì đâu._Trúc Hy an ủi, chân thành, cảm thông.

- Hạ Băng bị chứng Nyctophobia(*), đêm đó nó bị bọn người xấu kia để ở ngoài bãi rác mất một đêm. Chứng này chỉ chữa được khi mới bị, lâu rồi mới phát hiện ra thì cũng không giải quyết được gì, ám ảnh đến khi trưởng thành. Tất cả đều là tại cô.

Trái tim người mẹ như vỡ ra từng mảnh vụn, chỉ biết không ngừng tự trách bản thân, không ngừng tự dằn vặt, chìm trong nỗi niềm u uất, đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy dư vị ngọt ngào, ngọt ngào vì tìm được con gái, đứa con gái máu mủ đã đứt ruột sinh ra. Là nỗi xúc động, là nỗi mong chờ, là sự trông ngóng, hi vọng.

Trúc Hy ngồi bên, cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ biết ôm mẹ Minh Nhật, khẽ vỗ vai an ủi. Cái chính không phải nên an ủi hay nói những câu từ cảm động như thế nào, cái chính vẫn là xuất phát từ cái tâm, bản thân cảm nhận được đến đâu và trái tim biết rung cảm thật sự hay không.

Chờ đến lúc mẹ Minh Nhật đã bình tĩnh lại, không còn khóc nữa mà thay vào đó là vẻ mặt tươi cười, hạnh phúc, tự nhiên, rần rở, xinh đẹp như thường ngày thì mới tiếp tục:

- Cháu biết không, lúc cô đến gặp Hạ Băng, điều đầu tiên cô nghĩ đến là vết sẹo của Hạ Băng. Một vết sẹo hình bán nguyệt bên vai trái, rất đặc biệt phải không? Đó chính là “di tích” mà Minh Nhật để lại đấy. Hồi đó, hai đứa nằm trên giường vui đùa, chẳng biết Hạ Băng cào cấu mặt Minh Nhật ra sao mà nó tức lên liền quơ chân loạn xạ, đẩy Hạ Băng xuống giường, vướng phải mảnh gạch vỡ...

Cũng vừa lúc đó, Hạ Băng mở cửa bước vào. Tất nhiên, bây giờ đầu óc Trúc Hy vẫn tỉnh táo và nhỏ có thể cam đoan rằng tai nhỏ vẫn hoạt động bình thường để có thể nghe được những gì mẹ Minh Nhật vừa nói.

“Vết sẹo hình bán nguyệt bên vai trái”. Nhỏ giật thót mình, đau tim cực độ, trong lòng dấy lên nghi ngờ, mắt đã sớm tròn tròn lên, tuy nhiên lại đang ở tư thế hơi cúi mặt xuống, cho nên mẹ Minh Nhật cũng không nhìn thấy biểu hiện khác thường gì. Vốn là nhỏ định vẫn với hai mắt “tròn xoe như hai hòn bi ve” đó ngẩng mặt lên hỏi lại mẹ Minh Nhật cho rõ ràng, nhưng vừa nhìn thấy Hạ Băng bước vào, nhỏ cũng trở lại bình thường, điều tiết về bề ngoài, không ngẩng mặt lên, coi như không nghe thấy gì. Có trời mới biết Trúc Hy có thật sự trở lại bình thường hay không.

- Hạ Băng, ngồi xuống đây nói chuyện luôn đi._Mẹ Minh Nhật ngọt ngào gọi.

Cô bạn đi lại gần, vui vẻ ngồi xuống:

- Cô, à...m...m...m..., ách, mẹ...mẹ có chuyện gì sao?

- Gọi mẹ một tiếng khó lắm à? Được rồi, sẽ dần quen thôi. Con tính thế nào?

- Cái gì ạ?

- Bố mẹ nuôi đấy.

- À, con đang định hỏi mẹ, con tính vẫn tiếp tục ở nhà bố mẹ nuôi, dù gì họ cũng coi con như con ruột, con không đành lòng để họ cô đơn như thế. Mẹ cũng có Minh Nhật rồi, nên con cũng không phải băn khoăn gì lắm. Con sẽ đến thăm mẹ thường xuyên. Còn về họ, con sẽ đổi thành Dương Hạ Băng, đó là trên giấy tờ, trên danh nghĩa con vẫn là con của bố mẹ nuôi. Mẹ xem như thế có được hay không?

- Được mà, họ coi con như con đẻ, mẹ biết ơn còn không kịp, phải kiểm díp đến trả ơn mới được. Con cũng nên đổi cách xưng hô đi, Minh Nhật sinh ra trước con tuy chỉ có mấy phút nhưng lại là anh con đấy, từ nay phải gọi là “anh”, nghe không?

Mặt Hạ Băng khó coi đến mức không biết dùng từ gì để miêu tả, biến dạng đến thảm thương:

- Anh Minh Nhật, anh Minh Nhật...Mẹ à, nghe kì lắm. Có chết con cũng không chịu gọi. Chờ khi nào có chị dâu, con sẽ gọi một tiếng “chị”.

Không biết cô nàng nghĩ gì khi nói đến chị dâu lại đột nhiên thâm ý liếc sang Trúc Hy một cái, khiến cô bạn cũng phải giật thót. Cái này là người ta gọi “có tật giật mình”. Nhưng “tật” là gì mới được?

64. Chương 63: Em Gái Tốt

Hôm nay là thứ ba, cũng là ngày mà cô nàng Hạ Băng ra viện, tất nhiên, không phải “cũng là ngày cô nàng đi học”. Cuộc đời còn dài, nhưng tuổi ăn tuổi chơi lại rất ngắn. Việc học có thể gác lại nhưng chơi bởi tuyệt không thể. Và vì thế, hôm nay, khi vừa ra viện lúc sáng sớm, Hạ Băng đã sớm vi vu trên quốc lộ, mặc cho những cơn gió quẩn lấy tóc mình rồi hất tung lên, tâm trạng thật thoải mái.

Cũng không phải ngẫu nhiên mà cô nàng lại chạy ra ngoài đường bụi bặm khoe tóc như thế này, cô nàng chính là chủ ý muốn đến nhà ai đó.

- Có ai ở nhà không ạ?

Người bước ra mở cửa là một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi, gương mặt phúc hậu đã điểm nhiều nếp nhăn cho thấy những sóng gió của cuộc đời, mái tóc cũng đã bạc nhiều.

- Cháu là ai? Có việc gì cần ta giúp sao?

...

- Bác tên Minh phải không? Bác Minh này, cháu nghe nói...bác còn một đứa con gái...

Hạ Băng ngáp ngừng, ánh mắt như thăm dò trên khuôn mặt kia liệu có một nét biến chuyển nào hay không. Quả nhiên, khuôn mặt ấy bỗng trở nên méo mó, xúc động không kìm hãm được.

- Cháu...cháu biết ư? Nói cho bác biết, con gái bác hiện giờ đang ở đâu, nói cho bác biết.

Cô bạn tưởng như mắt mình nhòe đi, không còn nhìn rõ mọi vật nữa, chỉ duy nhất thấy một nỗi tủi hờn trào dâng, nỗi xót xa, cay đắng đến cực hạn.

- Con gái bác...chẳng lẽ bác không nhận ra ư?

Hạ Băng khóc, nước mắt cứ thế chảy ra mà chẳng cách nào kìm hãm được, trông bộ dạng yếu đuối vô cùng, đúng tính chất của một đứa trẻ 15 chưa trưởng thành.

- Cháu...cháu...

Rồi không kịp để cho Hạ Băng trả lời, ông đã ôm chầm lấy Hạ Băng sau những tiếng nức không thành lời, ôm như để nhấn gूं những tình cảm suốt bấy nhiêu năm nay ông cất giữ, ôm như để giải tỏa nỗi mong chờ suốt hơn nửa đời người, cái niềm tin như đã sắp sụp đổ, để rồi đến bây giờ lại được khơi lại.

Lúc này, Lâm Vũ cũng vừa lúc đi học về, thấy cảnh này không khỏi ngỡ ngàng. Giống như Minh Nhật, cậu cũng là một chàng trai khá lạnh lùng, lúc nào cũng giữ vẻ ngoài bình tĩnh tưởng như mọi chuyện đều không liên quan đến mình nhưng bên trong lại khá ấm áp. Và tất nhiên, đó là một anh chàng hotboy.

Cô nàng Hạ Băng vốn đến tìm bố, nhân tiện nói luôn về mẹ, trong đó bao gồm cả những việc tốt mà mẹ làm, từ trước đến nay vẫn là luôn cảm thấy có lỗi chứ không phải người bị hại, vẫn luôn tìm cách giúp đỡ họ trên danh nghĩa trả thù nhưng không sớm nghĩ đến việc gặp Lâm Vũ ở đây mặc dù việc đó là tất nhiên. Sau một màn giới thiệu, Lâm Vũ với vẻ “bất cần đời” hay “cả thế giới có sụp đổ thì cũng không liên quan đến mình” liền rời lên phòng, mặc kệ nỗi xúc động của hai con người kia. Là không quan tâm chứ không phải chán ghét.

Nhưng cô nàng cũng là “không phải dạng vừa đâu”, đã làm thì phải làm tới cùng. Lạnh lùng à? Ngang với Băng Di “lúc sinh thời” khi mới gặp tụi nó là cùng. Rồi sao nữa? Rốt cuộc cũng chẳng lạnh lùng được mấy hôm.

Mà cũng chẳng phải lạnh lùng gì cho cam, là ngạo mạn thì đúng hơn. Đôi mắt cong cong như chiếc cầu nhỏ chứa nhiều tâm sự mang một vẻ đẹp bình yên đến lạ kì nhưng thực chất đã bị che lấp dưới chiếc kính cận “lưu manh hóa tri thức”. Nhưng có vẻ như chiếc kính kia cũng không làm mất đi vẻ đẹp trai của cậu bạn, nhìn cậu bạn có chút hiền lành và lạnh lùng hơn, da mềm mại không có lấy một nốt mụn và cũng tưởng chừng như sẽ chẳng bao giờ có thể nhăn nhoe bởi nụ cười vì đơn thuần nụ cười ấy có bao giờ nở đâu, lại

thêm chiếc máis xéo hơi che đi một ít khuôn mặt, trông cậu bạn càng ngẫu hơn. Nếu Hạ Băng là người khác, chắc chắn Lâm Vũ sẽ trở thành “đại boss ngôn tình”.

Nhưng có vẻ như anh chàng Lâm Vũ cũng không mấy quan tâm đến Hạ Băng, chuyện ở dưới nhà đã đành, đến khi cô nàng lên tận phòng gỗ cửa bảo muốn nói chuyện thì cũng chỉ lạnh lùng một tay đặt trên mép cửa, một ít nửa người đã bị cánh cửa che lấp, vốn dĩ không phải Lâm Vũ người quá to con mà là cậu chỉ mở cửa vừa tầm để lộ mặt ra, rồi cậu đẩy gọng kính, khuôn mặt không mấy may động tĩnh, mở lời trực khách:

- Tôi còn phải đi tắm, sau này hãy nói chuyện. Nếu cần, tất nhiên, cô có thể vào phòng chờ tôi tắm xong.

Và cậu bạn đầu ngờ được rằng Hạ Băng mặt dày đến cỡ nào.

- Tắm à? Vậy thì tắm đi, em vào phòng chờ.

Không để cậu bạn kịp định chính tình hình cô bạn đã đẩy cửa phòng, nhân tiện đẩy luôn Lâm Vũ còn ngẩn ngơ mà bước vào, tiến đến giường ngủ ngồi.

Nói thế nào thì nói, rốt cuộc Lâm Vũ cũng không thể mặt dày bằng cô nàng Hạ Băng, cậu chỉ còn biết ngồi xuống chiếc bàn học gần đó, cũng không biết nên nói gì. Xét cho cùng, họ là anh em cùng cha khác mẹ, lại chưa tiếp xúc bao giờ, thử hỏi làm sao có thể thân thiết mà nói chuyện được?

- Dương Lâm Vũ, đúng không? Sao nữa đây?

- ...

- Xì... Hạ Băng khẽ nhăn trán, nhìn vào bức tường đối diện, ánh mắt hơi mơ hồ, miệng hơi cười nhưng dường như lại là một nỗi buồn khó gọi tên, nhỏ nói như tâm sự... Anh Lâm Vũ, chắc anh không biết đâu. Em là em song sinh của Minh Nhật nhưng bị thất lạc từ lâu, nhưng cũng may là được bố mẹ nuôi vô tình tìm thấy và nuôi đến tận bây giờ. Người ta nói “con nuôi là lớn lên từ trong tim mẹ mình chứ không phải từ trong bụng” mà, phải không? Cảm giác sau bao nhiêu năm trời biết được mình là con nuôi. Nó không đơn thuần là chán chường mà là cảm giác tội lỗi, tội lỗi vì bản thân nhiều sách suốt bao nhiêu năm tự ỉnh cái quyền hạn ấy, cái quyền hạn vốn mình không thể đòi hỏi. Rồi cảm giác như mọi thứ đều quay lưng lại với mình, bản thân bỗng trở nên cô độc, bất lực. Anh Lâm Vũ, em biết cuộc sống của anh cũng chẳng dễ dàng gì, và cũng chẳng phải cứ nhiên mà tính cách trở nên như vậy. Em đã từng cắt cổ tay tự vẫn, nhưng lại may mắn tìm được mẹ ruột trong sự nguy cấp ấy nhờ bản ADN. Anh nói xem, có phải là trùng hợp hay không? Tất nhiên không phải trùng hợp rồi. Cuộc sống có kẻ sang người hèn, cuộc sống nghèo khổ hay giàu sang cũng có cái thú riêng của nó mà ở cuộc sống kia không có. Anh lạnh lùng thế là tốt, bởi đó đang là kiểu mẫu đang rất hot hiện nay đây, và nhờ có nó, anh sẽ chinh phục được rất nhiều cô nàng, chỉ cần anh mở lòng là được. Không có gì khiến cho con người ta cảm thấy xấu hổ bằng những suy nghĩ viển vông mà con người tự tạo ra. Em chỉ muốn tâm sự cùng anh, thực sự em đã xem anh như một người anh trai rồi.

- Cảm ơn em, em gái của Dương Lâm Vũ, Dương Hạ Băng.

Lâm Vũ cười, nụ cười mới chói lòa làm sao. Và Hạ Băng có thể cam đoan rằng mình không nằm mơ, và đó cũng là nụ cười đầu tiên trong suốt những năm trưởng thành của Dương Lâm Vũ.

Cảm giác lúc đó của Hạ Băng cũng giống khi cô nàng ở trong bóng tối, bốn bức tường lạnh lẽo, tìm mãi, tìm mãi cũng không thấy lối ra, rồi đột nhiên từ đâu lại xuất hiện ánh mặt trời, không chói mà dịu đi nhiều lắm.

Cho đến khi ra về, Hạ Băng cũng không thể nhớ được mình đã nói những gì, luyên thuyên như thế nào trước mặt Lâm Vũ. Khi ấy, Lâm Vũ cười, chỉ nói duy nhất một câu, về sau, cho dù Hạ Băng có nói như thế nào, cậu bạn cũng chỉ yên lặng lắng nghe, ít nhất đôi khi cậu còn hơi mỉm cười nhìn Hạ Băng, ánh mắt ấm áp, trìu mến, đầy ắp quan tâm và yêu thương, dành cho đứa em gái.

Mà kể cũng lạ, Hạ Băng cứ tưởng hết hôm đó rồi thì thôi, ai ngờ hôm sau Lâm Vũ còn đến nhà Minh Nhật, cũng vừa đúng lúc cô nàng đang ở đó. Quả thật, tình thế rất khó xử. Và càng bất ngờ hơn nữa là sau đó cậu bạn còn rủ Hạ Băng đi chơi. Trong Hạ Băng mơ hồ có một loại cảm giác khó tả, không biết phải diễn tả làm sao.

- Em nói xem, con gái bọn em bây giờ thích kiểu con trai như thế nào?_Lâm Vũ hỏi.

- Phải cỡ như Ngô Diệc Phàm. Không thì Tôn Gia Ngộ trong “Từng có một người, yêu tôi như sinh mệnh” ý. Hay là mấy nam thần như Lộc Hàm, Dương Dương, Lý Dịch Phong, Lưu Khải Uy, Trần Hiểu...

Cô nàng cứ thế mà kể, vừa kể vừa nhìn lên trời cười như đứa tự kỉ, không biết cô nàng đã lòi ra bao nhiêu cái tên rồi, ánh mắt lấp lánh muôn ngàn tia sáng, tưởng chừng như tập hợp tất cả lực điện trên trái đất. Hẳn là rất có hồn, cũng rất sinh động. Chỉ cần nhìn biểu cảm của cô nàng thế này thôi, cộng thêm việc nuốt nước bọt đầy vẻ ham muốn, Lâm Vũ cũng có thể đoán ra, cũng gọi là đại khái vấn đề. Kì thực, thoát nhìn, cậu bạn chưa bao giờ am hiểu con người thực thụ của Hạ Băng, cho đến khi...Chính là giờ khắc này đây.

Sáng hôm sau, Hạ Băng duy chỉ bắt gặp cặp mắt gấu trúc của Lâm Vũ.

- Thằng cờ hó nào đánh anh đấy? Anh không phải lo, em gái sẽ đi trả thù giúp anh. Anh cứ nói đi, thằng nào, em gái xử tất. Con bà nhà nó, đụng vào ai không đụng, đụng vào anh trai của Dương Hạ Băng, coi như sống một lần không uống phí chưa được nếm trải tất cả. Bà đây sẽ ày lực phủ ngũ tạng đau đớn, sống không bằng chết, ngũ mã phanh thây như thế nào thì bà đây ày như thế ấy...

Lâm Vũ vẫn ngồi trầm tư bên bàn, nước mắt ngấn nước mắt dài, khuôn mặt ưu tú không hề giảm đi một chút thảm thương. Cậu đưa mắt nhìn Hạ Băng, chủ yếu là kì thị chứ không phải khiếp đảm.

- Nhà họ Dương cuối cùng cũng được nở mày nở mặt. Xưa kia Võ Tắc Thiên quý kẻ đa mưu, sự ác không ai bằng, trải qua thời gian mới có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, họ Dương chúng ta chưa đời nào có thể trị vì đất nước, ngày nay đã có Dương Hạ Băng đây rồi, tương lai sẽ không còn mịt mù như trước nữa. Hạ Băng, anh tự hào vì em, chỉ cần đừng có áp dụng lên người anh là được. Tuy anh là anh trưởng nhưng sẽ không đến mức cốt nhục tương tàn, em yên tâm.

Hạ Băng bây giờ cũng chỉ tồn tại một loại ước muốn: muốn bùng cháy mà thôi.

- Con chó Lâm Vũ ăn cốt cho em gái.

- Học sinh kiểu mẫu chút đi._Lâm Vũ một chút tức giận cũng không có, âm trầm nói.

- Vậy rốt cuộc là làm sao? Hay là bồ bịch với con nào rồi bị người yêu người ta bắt gặp đánh cho chột mắt?_Cô bạn chăm chú ngó qua ngó lại người trước mặt.

Lâm Vũ chỉ biết thở dài đầy đầu Hạ Băng sang một bên, nằm úp mặt xuống hai cánh tay trên bàn, không biết để che nỗi xấu hổ, ngại ngùng khiến gương mặt đỏ bừng lên hay thực sự mệt mỏi:

- Hạ Băng đáng yêu của anh, em có thể đừng nghĩ anh trai xấu xa như vậy được không? Tốt xấu gì cũng là anh em đấy. Vốn dĩ hôm qua anh định lên mạng search mấy tên nam thần mà em nói đấy, xong rồi anh nghĩ cho dù có search như thế nào thì cũng không thể biết được cuộc sống của họ, nói chung là điểm làm người ta thích. Thế là anh nhớ đến “Từng có một người, yêu tôi như sinh mệnh”. Càng đọc càng thấy cuốn hút, không thể rời mắt khỏi. Cũng định học tập về đẹp trai của người ta nữa. Đọc sâu hơn lại thấy lòng buồn náo nê, rồi tự dưng trằm chằm vừa đọc vừa khóc suốt suốt cả đêm. Em gái à, đến bây giờ anh vẫn còn ám ảnh đây này, cái đoạn “Hôm đó anh báo cảnh sát vào lúc bốn giờ hai mươi phút. Không một ai biết anh nghĩ gì trong hơn một tiếng đồng hồ đơn độc đối mặt với sự tấn công của đối phương”, lúc Tôn Gia Ngộ đi tự thú ấy, học thuộc luôn rồi. Quả thật là rất xúc động mà, từng câu từng chữ như dẫn xé tâm can...

Nước mắt từ đâu lại chảy ra nữa.

- Anh trai à, em cũng thích đoạn đó...òà òa òa...

Rồi cả hai anh em ôm nhau khóc òa òa như chính mình là Triệu Mai (*), nghẹn ngào nấc lên nấc xuống.

(Triệu Mai: Nữ chính trong tiểu thuyết “Từng có một người, yêu tôi như sinh mệnh” của tác giả Thư Nghi.)

- Mà em gái à, em tính kêu anh đi giết người để bị truy nã sao? Được, em liên hệ địa chỉ tìm súng đi, chúng ta liều một lần, chết thì thôi._Lâm Vũ vẫn đang ôm Hạ Băng, tiện thể kéo áo cô nàng chùi chùi nước mũi.

Cô nàng đột nhiên phản ứng ngay tức thì, lập tức đẩy mạnh cậu bạn ra, không phải vì cô nàng phát hiện ra hành động của ai đó sau lưng, rồi giơ tay “Bếp” một phát vào mặt cậu bạn, hỏi:

- Thiệt hả?

Ngó ngược ngó xuôi vẫn là bộ dạng nghiêm túc của Lâm Vũ, Hạ Bằng giờ tay “Bép” một phát nữa.

- Láo nha mày. Đọc truyện đến ngu muội đầu óc rồi hử?

- Anh chỉ là muốn thích một người thôi...

65. Chương 64: Nhận Ra

Lại là một buổi sớm mai, khi những chú chim bắt đầu cất lên một bản nhạc từ đâu đó trong những bụi cây, khi những tia nắng nhạt bắt đầu len lỏi, và đầu đó nữa, bắt đầu lại nhịp sống như thường lệ, cái cuộc sống mà trước đây đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian.

- Hú hú... Có tin tốt đây. Ai muốn nghe giờ tay?_Linh San nghe rằng hết cỡ, hú hét như bắt được vàng.

- Tôi nói này. Linh San ạ, biết vì sao vẫn ế đến giờ không?_Vũ An âm trầm, nói dăm ba câu cũng như nghĩ cho bạn bè.

- Biết. Bác Hồ có sao sống 70 năm, đi đến những mảnh đất khác nhau trên thế giới, hiểu và thông thạo nhiều ngôn ngữ, nhiều nền văn hóa, là người tài giỏi, một nhân vật vĩ đại người người tôn kính, lại rất thân thiện với nhân dân, từ những con người ngoài ruộng hoang cho đến những người bị bó hẹp trong lũy tre làng, nhận thức eo hẹp mà vẫn giữ nguyên cuộc sống độc thân như thế? Cả cuộc đời đều chỉ gắng sức tìm ra con đường cách mạng để giải phóng dân tộc. Vì vậy, sự độc thân của Bác là một sự hi sinh lớn lao mà cả dân tộc cần phải khắc ghi, là sự hi sinh để dành trọn ột chủ nghĩa lớn lao hơn: giải phóng dân tộc. Tôi đây, Doãn Linh San cũng như thế, không phải không ai yêu mà là đang hi sinh vì một lí tưởng cao đẹp, dành hết tâm huyết, không màng cá nhân. Sống để cho.

- Haizzz, ế lâu quá, giờ sinh ra đầu óc cũng hơi một chút vấn đề. Nỗi khát khao mang theo quá lâu, lại quá sức mãnh liệt sẽ khiến con người ta bị ức chế thần kinh, lâu ngày dẫn đến chứng hoang tưởng, đầu óc suy nghĩ cũng khác người đi, hay một cách nữa mà người ta gọi là tự lừa mình lừa người trong khi sự thực đã rõ ràng rành.

Tất nhiên, người có được những triết lí sống ấy không ai khác ngoài cậu bạn Minh Nhật của chúng ta. Nếu là một tuần trước đây, khi nghe những lời này của Linh San, cậu sẽ thấy cảm kích cô nàng, cũng coi như được an ủi phần nào mặc dù cũng là tự lừa mình lừa người, nhưng bây giờ thì thời thế đã thay đổi. Cậu chỉ muốn cười thẳng vào mặt mấy đứa ế trước mặt mười nghìn sự kì thị, khinh bỉ.

- Được đấy._Linh San hơi nghiêng đầu, nhăn trán, gật gật như vừa phát hiện ra điều kì thú, cũng trao cho cậu bạn ánh mắt khinh bỉ, không phải là phần nộ.

- Thế tin tốt là tin gì?

- Tin tốt giờ mày ở nơi nao..._Cô bạn không thềm để ý đến tụi nó nữa, đứng dậy bước ra ngoài, lại thêm hất mấy câu vu vơ.

...

- Oa...Thoải mái quá. Cũng may hôm nay là Chủ nhật đấy.

Bằng Di vươn vai hít lấy hít để bầu không khí của chốn ngoại ô, không ồn ào, vội vã như trong trung tâm, không khí vừa trong lành, mát mẻ, lại rất dễ chịu.

- Tin tốt hôm qua bà nói là đây?

- Tôi rủ về nhà tôi chơi còn không phải là tốt? Lại là nhà ngoại ô, được ra đây chơi rồi còn đòi gì nữa.

- Xì. Như thật luôn í.

- Thái độ gì thế?

Không kịp để cô nàng Linh San bắt mắt tiếp, cậu bạn Vũ An đã sớm coi cô nàng như không khí mà bước vào nhà. Miệng cứng thế thôi chứ trong lòng thì đầy vui sướng. Vũ An là thế: có đánh chết cũng không chịu thừa nhận.

Cùng lúc, mấy người tụi nó cùng với Lâm Vũ, Nam Di, Trúc Quân cũng bước vào theo. Từng người như đón lấy luồng không khí dịu dịu, mát mẻ của buổi sớm mai chốn ngoại ô yên bình, thoáng thả này mà cảm thấy như có một luồng sinh khí mới. Không phải là qua tất cả mọi chuyện mà là tạm qua một số chuyện, nhưng qua rồi thì vẫn là qua, qua rồi sẽ lại phải sống tiếp, cuộc sống mới hơn, suy nghĩ mới hơn, hành động mới hơn, trưởng thành thêm một chút để cảm nhận lại tất cả.

Nhược Vy thoáng thả dứt hai tay vào túi quần bộ dạng vô cùng thoải mái. Vẫn là sự trẻ con, hồn nhiên ấy. Chỉ là trong tâm vẫn không thể thoải mái với tất cả mọi người. Ánh mắt nhỏ bắt chợt lướt qua những người đường trước, rồi nhỏ bống nhận ra cái bóng đáng quen thuộc thuở bé...

- Sau này cậu có lấy tôi không?_Cậu bé nhìn chăm chú vào ánh mắt cô bé đối diện, gương mặt nghiêm túc đến lạ kì.

- Tôi...không biết._Cô bé ấp úng trả lời.

- Sau này, nhất định cậu sẽ phải thích tôi. Cậu nhớ lấy, cậu sẽ phải thích tôi, cậu sẽ phải lấy tôi._Cậu bé tức giận một cách trẻ con rồi tuyên bố hùng hồn._Còn bây giờ, tôi sẽ không chơi với cậu nữa.

Cậu bé cứ thế bỏ đi. Là bóng lưng ấy. Dù thế nào vẫn không đổi thay.

...

- Cậu đi thật sao? Cậu đừng đi, cậu ở lại đây với tôi._Cậu bé gào khóc nức nở một mực níu lấy tay cô bé._Cậu đã hứa sẽ cùng tôi đi học rồi, cậu ở lại đi...

Tiếng van nỉ cầu xin vẫn vang vọng đó đây trong không gian. Tiếng hét vẫn vang vọng trong tâm trí con người mà lớn lên.

- Trúc Quân, rồi chúng ta sẽ gặp lại. Chúng ta sẽ mãi là bạn thân.

Hai đứa trẻ cùng ngoắc tay nhau, những giọt nước mắt lăn tràn trên khuôn mặt non nớt của hai đứa. Trong cái ngoắc tay trẻ con ấy là một lời thề, cũng là sự níu kéo.

Trong tiềm thức, nhỏ vô thức mấp máy môi:

- Trúc Quân...

Trúc Quân giật mình quay đầu lại. Cũng là cái giọng quen thuộc ấy, cậu bất giác nhớ lại những chuyện trước kia. Đôi mắt to tròn thuở bé mở to, ánh mắt trong vẫn chứa đầy những hồn nhiên thuở bé.

Cô nàng Nhược Vy cũng bước lại gần cậu bạn.

- Cậu còn nhớ tôi nữa không?

- Tiểu Vy. Tất nhiên rồi.

- Tôi vẫn luôn muốn nói với cậu một câu "Xin lỗi". Trúc Quân, tôi xin lỗi. Nhưng chúng ta vẫn mãi mãi là bạn thân.

- Cậu biết hôm đó tôi khóc nhiều thế nào không? Cậu biết sau khi cậu đi, tôi cô đơn nhiều thế nào không? Đã hứa cùng nhau đi học, cùng nhau lớn lên, thế mà cậu lại đi mất. Tôi tưởng sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa.

...

Nhược Vy ngồi một mình bên hồ nước, miệng khẽ cười vang, chốc chốc lại hát vu vơ mấy câu quen thuộc. Nhỏ đứng đưa chân, nghịch nghịch khoảng lặng dưới hồ nước. Nước bắn tung tóe. Trong lòng cô nàng cũng đầy phần khởi.

- Cậu vui vậy sao?

Nam Di từ đâu bước tới. Vẫn biết rằng cậu kém tuổi hơn Nhược Vy và phải gọi cô nàng bằng chị. Nhưng với gương mặt trẻ con kia ư? Có đánh chết cậu cũng không gọi. Mất hết tự trọng của một thằng đàn ông. Rồi cậu ngồi xuống bên cạnh cô nàng.

- Ừm.

Vẫn là nụ cười ấy. Chưa bao giờ cậu cảm thấy Nhược Vy cười tươi đến thế.

- Cậu thích cậu ta sao?

Nhược Vy không trả lời. Nhưng dù Nhược Vy không trả lời cậu cũng có thể biết câu trả lời. Tất nhiên là có. Trong lòng cậu bạn đột nhiên lại có thứ gì đó bức bối. Thì ra là như thế. Nhược Vy một chút cũng không quan tâm đến cậu. Sao cậu thừa thãi đến thế?

...

Trúc Quân trong lòng cũng không kém hoan hỉ. Bộ dạng này thật khiến cô bạn Trúc Hy càng không hiểu.

- Hai người có vẻ rất thân thiết nhỉ.

- Vâng. Chị có nghe đến gia đình nhà Hales rất thân với gia đình chúng ta không? Đó là gia đình của Tiểu Vy đấy. Tại chị không sống cùng em ở Geut nên chị không biết. Hồi nhỏ bọn em chơi rất thân, đến sau thì cậu ấy theo gia đình chuyển đến nơi khác để phát triển nên không còn gặp nhau nữa. Mãi đến bây giờ mới có thể gặp lại nhau, chị thấy đấy.

- Thì ra là thế.

Cô nàng chỉ là cảm thấy nhiều chuyện trên đời lại vô cùng trùng hợp đến khó tin. Có lẽ cô nàng còn chưa gặp nhiều cái chuyện trùng hợp đến khó tin nữa. Đời mà, một tay ông trời sắp đặt, nhiều lúc cũng đáng trí mà cho những việc trùng hợp, có khi lại là sự cố ý một cách logic sáng tạo.

- Bạn chị kia._Trúc Quân hất đầu về phía trước, định đi về hướng đó nhưng thấy người ta đang nói chuyện điện thoại lại thôi.

Nhưng câu chuyện mà người đằng trước nói lại khiến bọn họ phải chú ý, không thể quay đầu bước đi được nữa. Bọn họ đứng đó, không lên tiếng, không nhúc nhích. Một loại suy nghĩ mơ hồ kéo theo, là linh cảm.

“Trúc Hy, Trúc Quân? Ông đùa à? Tôi đã nói rồi, mọi chuyện chấm dứt ở đây”.

“Ông tưởng tôi ngu chắc. Xin ông, dừng lại đi”.

“Đúng. Và bây giờ tôi muốn rời khỏi POCCDUIS. Được chứ? Trước khi tôi còn nói tử tế”.

“Ông muốn ép tôi đến đường cùng? Tại sao cứ phải là tôi? Tại sao?”

“Được rồi. Tôi sẽ theo dõi tình hình của bọn họ. Chỉ cần trong phạm vi cho phép của tôi. Và sau này, ông-không-có-quyền-ép-tôi-ở-lại-nữa.”

“Ngoại ô. Mọi chuyện bình thường”.

Chính là Hạ Băng.

Trúc Quân đôi mắt đỏ ngầu đẩy Trúc Hy ra, những bước chân vội vã, dứt khoát, tức giận vẫn cứ nhằm thẳng tới trước. Làm sao cậu có thể chấp nhận? Việc chị gái mình bị phản bội. Việc chị gái mình bị đâm sau lưng như thế. Nực cười cho những kẻ chỉ biết bản thân, cho những kẻ tầm thường, giả tạo.

Nhưng Trúc Hy đã kịp ngăn cậu lại, trước khi cậu làm điều gì đó mà ngay cả bản thân cậu cũng không thể biết.

- Dừng lại đi._Cô bạn rút qua kẽ răng, nhưng cũng chỉ là một loại âm thanh nhỏ.

- Chị bị điên à? Thả ra và kết thúc mọi chuyện ở đây đi.

- Em định kết thúc kiểu gì? Hét ầm lên cho cả thế giới biết? Hay sẽ liều chết để bảo toàn cho ngôi vị của mình? Em biết em đang làm điều gì đó thật ngu ngốc không?

Ánh mắt Trúc Quân đổ dồn vào cô nàng:

- Có phải...chị đã biết?

...

Hạ Băng dứt điện thoại vào túi quần, nhìn lên bầu trời rồi lại thở dài một cách mệt mỏi. Nhỏ là ai? Nhỏ đang làm gì? Trước nhỏ là Khâu Hạ Băng, giờ là Dương Hạ Băng nhưng mọi chuyện vẫn thế. Thay đổi được à? Cái cảm giác ấy, làm sao mà diễn tả được. Cảm giác cuộc sống của mình không được tự do lựa chọn mà tất thấy đều là một tay người khác sắp xếp. Sao nó nhàm chán đến thế? Nhỏ muốn thay đổi, nhưng lại bất lực như thế. Nhỏ sẽ phải tiếp tục. Nhỏ bước thẳng tới trước, từng bước đi là những kỉ niệm thưở xưa, là từng nỗi ăn năn, hối hận, là từng sự bất lực và vô vọng.

Cô bạn bước đến ngồi kế Lâm Vũ, ánh mắt buồn rầu nhìn về phía xa xăm.

- Lâm Vũ, nói em biết. Em quá hèn nhát phải không?

Đáp lại câu hỏi của nhỏ chỉ là những tiếng ồn ào huyền ảo xa xa. Nhỏ quay đầu nhìn sang cậu bạn. Duy chỉ thấy một loại ánh mắt cô độc, ham muốn nhìn về chỗ tị nố. Là tiếng cười nói thoải mái của Băng Di, là cái khoác vai tự nhiên đầy tình cảm của Băng Di với Vũ An.

Hạ Băng cười khê trong lòng. Là đây sao? Câu hỏi về mẫu người của con gái, đôi mắt thâm quầng về những thứ không đâu bắt chợt lại hiện ra.

- Sao hả? _Hạ Băng vỗ vai cậu bạn, rồi lại khê lắc đầu, thở dài một cái._ Trở ngại lớn nhất giữa con người với con người chính là e ngại. Bản thân muốn quan tâm nhưng lại e ngại xã hội, e ngại ánh mắt xung quanh. Thế rồi lại tự mình tước đi cái quyền được quan tâm, cái quyền vốn dĩ ta nên có, tự mình bó hẹp, bỏ xa tất thấy những thứ gọi là yêu thương. Mạnh mẽ lên, anh trai!

66. Chương 65: Tấn Công Bất Thành

Sau khi được cô em gái “quốc dân” an ủi, mấy ngày gần đây Lâm Vũ đã chủ động tấn công Băng Di. Nói là tấn công cho oách chứ thực ra cũng chỉ dừng lại ở việc đối tốt với cô nàng, rồi cứ thế, lại âm thầm lặng lẽ ngắm nhìn từ xa, kể ra cũng hơi bất bình thường.

Còn Trúc Quân, không biết hôm đó cô nàng Trúc Hy đã cho uống thuốc gì, tự nhiên cũng bình thường trở lại, đối với Hạ Băng không còn là cảm giác ghê tởm, khinh thường. Là giả tạo hay bình thường thật thì chỉ có mỗi cậu biết. Cứ thế, từng ngày xảy đến rồi lại trôi đi, mọi chuyện vẫn xảy ra rất bình thường.

Nhưng đối với Hạ Băng thì mọi chuyện chẳng bình thường chút nào cả. Ngày nào cũng thế, nhỏ phải tốn thêm một ít tiền điện thoại, từng giờ đều đặn mà lên lút gọi cho tổ chức, thông báo hết tình hình của bọn Trúc Hy, nhưng trong những thông báo ấy, chưa hề có một thông tin quan trọng nào liên quan đến Geut. Có thể là bọn Trúc Hy vẫn chưa để lộ một dấu hiệu khả nghi nào. Những thông báo chỉ dừng lại ở việc sinh hoạt hằng ngày. Mỗi ngày như thế, Hạ Băng lại có thêm một nỗi lo, mỗi ngày đều là sự không tình nguyện, khó chịu. Nhưng không tình nguyện, vẫn phải tiếp tục như thế. Nếu không là nhỏ thì tổ chức cũng sẽ phải một người khác đến còn nguy hiểm hơn. Nhỏ muốn kết thúc nhanh mọi chuyện. Dù gì, ngại vàng cũng không phải là thứ mà Trúc Hy mong muốn.

Còn Nhược Vy, cô nàng còn đáng sợ hơn cả Hạ Băng. Cả ngày ngồi nghĩ lung tung, lúc thì tâm trạng đột nhiên trùng xuống một cách nào nề, lúc lại vui vẻ cười như dại. Trong đầu cô nàng lúc nào cũng nghĩ về lúc nhỏ, có lẽ là những kỉ niệm cùng Trúc Quân ở Geut. Như thế kể cũng khổ. Nhỏ vẫn nhớ những lời mà bọn họ từng nói với nhau, những kỉ niệm mà bọn họ đã cùng trải qua, và cả câu nói “Sau này, nhất định cậu sẽ phải thích tôi” vẫn luôn bám theo. Nhỏ nhớ lúc trước Trúc Quân vẫn thường bảo: “Mẫu người của tôi là nữ công gia chánh. Nhìn cậu suốt ngày chơi với bọn con trai thật chẳng giống nữ công gia chánh chút nào cả. Sau này cậu lấy tôi nên bây giờ cậu phải học nữ công gia chánh đi. Sau này phải làm bánh Black forest (*) cho tôi ăn.”

Dù chỉ là câu nói của một đứa trẻ chưa biết suy nghĩ nhưng Nhược Vy vẫn ghi nhớ cái tên loại bánh ấy. Tất nhiên, nhỏ vẫn chưa biết làm nó. Mà đã nói đến nữ công gia chánh, thật không thể nào không nghĩ đến Hạ Băng đáng yêu. Mỗi lần cô nàng trở tài nấu nướng, bộ dạng không khác gì một đầu bếp chuyên nghiệp, món ăn thì thôi rồi, khỏi cần nói cũng biết vô cùng hấp diễm dạ dày. Và thế là, Nhược Vy tìm đến Hạ Băng, như một sự sắp đặt sẵn của tạo hóa.

Nhưng khổ nỗi, cô bạn cũng không phải là người hợp với ba thể loại nấu nướng này, nếu cô nàng mà hợp thì nay sớm đã biết làm rồi chứ không cần nhờ đến sự giúp đỡ của Hạ Băng. Vì trường không cho nấu ăn trong phòng nên hai người cứ thế mà phá tung cả cái canteen trường lên, một cách vô cùng có tâm. Cả buổi sáng hai người cứ hì hà hì hục mà chẳng biết làm cái quái gì, đến giờ vẫn chưa thể ra được thành quả nào. Cuối cùng, Nhược Vy không thể tiếp tục được nữa, đành nhờ Hạ Băng nhảy vào làm giúp. Nói giúp thế thôi chứ ngược lại thì đúng hơn, chủ yếu đều là Hạ Băng làm cả, còn Nhược Vy phụ giúp những việc lật vật lung tung mà ai cũng làm được.

Khi hai người làm xong, cũng là gần trưa. Các bác đầu bếp trong canteen cũng thông cảm cho hai đứa mà dành hẳn một gian riêng, chứ không thì cũng không thể dư dả thời gian thế này. Mặt Nhược Vy lúc ấy cũng đã lấm lem bột mì, chạy qua chạy lại sốt ruột mà chảy mồ hôi như chính nhỏ mới phải làm. Rồi cô nàng vui vẻ mang thành quả của mình đến chỗ Trúc Quân. Vì cậu định về đây một thời gian nên sớm đã tạm chuyển về học, cũng có một phần là do tin mặt bọn họ thuộc gia đình hoàng tộc ở Geut nên thủ tục đơn giản hơn rất nhiều.

- Trúc Quân._ Vừa vào đến cửa, Nhược Vy đã gọi to.

Cậu bạn giật mình ngó đầu ra nhìn liền thấy vẻ mặt đáng yêu của cô nàng, cũng cười một cái mà đáp lại:

- Tiểu Vy. Cậu làm gì vậy? Mặt mũi bẩn hết rồi kìa.

- Không sao. Cậu xem tôi mang gì đến này.

- Bánh Black forest._ Trúc Quân mở to mắt ngạc nhiên.

- Ủ, chẳng phải cậu thích loại bánh này sao? Cậu muốn thử không?

Nhược Vy bê đĩa bánh đặt xuống bàn, lấy dao cắt một miếng đưa cho Trúc Quân. Cậu cũng vui vẻ mà nhận lấy. Rồi cậu từ từ thưởng thức cái ngọt ngào trong vị đắng của chocolate. Tất cả làm cậu thích thú. Tuy chưa thể sánh với hương vị mà những đầu bếp trong hoàng gia làm nhưng nó lại khiến cậu cảm được cái giản dị, đơn thuần của người đầu bếp không chuyên nghiệp, khiến cậu ấn tượng mà yêu thích.

- Cậu làm hả? Giỏi thế._ Trúc Quân vừa ăn vừa xuýt xoa.

- Không phải. Tôi cũng muốn học nhưng không học được. Thế là phải nhờ người khác. Hạ Băng làm đấy, tôi chỉ phụ giúp thôi.

Cậu bạn ngay lập tức chặn đứng sự thích thú của mình lại, bỏ đĩa xuống, lấy khăn lau miệng. Nhược Vy có hơi bất ngờ, cũng định hỏi nhưng lại thôi. Trúc Quân chỉ cười mà xoa đầu Nhược Vy như hồi bé cậu vẫn làm:

- Tiểu Vy ngốc nghếch. Cậu nghĩ lung tung gì thế? Tại lúc này tôi ăn hơi nhiều đồ lung tung, giờ bụng hơi khó chịu thôi. Bánh rất ngon, cậu giỏi lắm, để đó tí nữa tôi ăn.

Rồi cậu lại chun mũi một cách đáng yêu nữa, miệng vẫn nở nụ cười vô cùng đáng yêu. Trát tim Nhược Vy lại lồi mắt một nhịp.

...

- Đi theo tôi.

Trúc Quân từ đâu xuất hiện kéo Hạ Băng đi, thật giống với đại boss ngôn tình mặt lạnh.

- Nói đi, cậu muốn tiếp cận tôi?_ Cậu hỏi như đúng rồi, nét mặt vẫn không biến chuyển.

- Cậu hiểu từ “tiếp cận” không đấy? Việc gì tôi phải tiếp cận cậu? Đây chỉ mới là lần thứ ba chúng ta gặp nhau thôi mà. Cậu cố nhớ lại đi.

- Chuyện Tiểu Vy.

- Ai cơ? Nhược Vy á? Chuyện làm bánh? Nhược Vy có nói rõ với cậu là cậu ấy đến nhờ tôi không đấy? Hay tại cậu lại bị làm sao? Cậu có làm quá lên không?

Trúc Quân hơi rướn mày lên như muốn nói: Chẳng lẽ tôi nói sai?

- Này, Trúc Quân ạ, tôi không hiểu bây giờ cậu đang muốn gì hay nghĩ gì về tôi. Tôi cũng là một sắc nữ, nhưng tôi chưa đủ độ điên để có thể muốn tiếp cận cậu. Cậu cũng đẹp trai thật đấy, nhìn đi nhìn lại cũng vô cùng giống nam chính ngôn tình, nhưng xin lỗi, cậu chưa đủ đẹp trai bằng những nam thần màn ảnh của tôi khiến tôi mê mẩn đến thế. Tôi chẳng có lí do gì để tiếp cận cậu cả. Tôi chẳng cần gì ở cậu, tôi cũng chẳng muốn liên quan đến cậu. Đừng có suy nghĩ một cách thiên cận như vậy nữa.

Bị Hạ Băng nói ột hồi, Trúc Quân cũng như bị đờ người ra. Nhưng đờ lại là chuyện của đờ, còn suy nghĩ của cậu, cậu vẫn cứ phải suy nghĩ. Mối nghi ngờ về Hạ Băng và ác cảm với cô nàng vẫn không thể bớt đi một chút nào. Cậu ước cậu có thể nói ra hết tất cả mọi chuyện để không cảm thấy ngột ngạt như thế này nữa.

...

Buổi chiều, Trúc Quân cùng Trúc Hy đến một gia đình thuộc hoàng tộc của Geut đã tận tụy cống hiến cho đất nước, đến nay về đây an dưỡng tuổi già để thăm hỏi sức khỏe. Nhưng trên đường trở về, bọn họ lại phải gặp một chút rắc rối. Chính là mấy tên đứng chặn đường trước. Thoạt nhìn không có vẻ gì là uy hiếp, nhưng lại khiến hai người liên tưởng đến bọn người của POCCDUIS. Tuy không to cao vạm vỡ dữ dằn nhưng tuyệt đối sức mạnh không thể coi thường.

- POCCDUIS.

Quả nhiên, Trúc Hy đoán không sai.

- Con ần không có ở đây.__Trúc Quân lạnh lùng nhìn lại.

- Tao biết, chắc chắn bọn mày không mang trên người. Thứ bọn tao cần là nơi cất giấu nó. Được chứ?

- Mày nghĩ tao sẽ nói? Thế thì mày quá ngu rồi.

Trúc Quân hung hăng ném về bọn người đối diện một ánh mắt khinh bỉ. Hai tên đứng trước liền nhắm tới Trúc Quân mà phóng như bay. Mấy cú đầu cậu còn đỡ được dễ dàng chứ mấy phát sau, cổ chấp mới có thể đỡ được, cho đến khi cậu bị đá bay xuống đất. Cậu đã chiến đấu anh dũng như một người anh hùng như thế.

Trúc Hy đứng bên cạnh loạn xạ hét cả lên. Nhỏ đứng đó mà nước mắt giàn giụa, muốn hét nhưng lại nhớ ra đây đang trong ngõ vắng, khó ai có thể nghe thấy, nhỏ cũng không biết võ, cứ thế mà nhìn Trúc Quân bị đánh. Bọn người POCCDUIS không cho nhỏ chạy đến, mục đích của bọn chúng là đánh Trúc Quân bầm dập, uy hiếp để buộc Trúc Hy phải khai ra. Nhưng cả hai người vẫn kiên cường chịu đựng, cổ chấp không chịu bán đi Tổ quốc.

Từ đâu một bóng người vụt lao tới như tia chớp khiến tất cả đứng hình. Chính xác là Nhược Vy. Nhỏ chạy tới chỗ Trúc Quân, cũng đầm đầm đá đá như thật. Cả người che chắn cậu bạn, mặc kệ những cú đâm của bọn người kia. Đến lúc cô nàng mệt nhừ, chuẩn bị gục xuống thì mới chốt một câu:

- Tôi đã gọi cảnh sát. Các người tưởng tôi ngu đến mức chạy vào hang sói mà không phòng bị hay sao? Chờ thêm đi, chuẩn bị tới rồi đó.

Bọn chúng bỏ đi, đường nào cũng không thể lấy thêm thông tin gì từ miệng hai người này.

Trúc Quân gượng cười cố đứng thẳng dậy, khoác vai Nhược Vy, cô nàng liền quay lại nhìn cậu bạn. Nhưng bất ngờ thay, lúc ấy Nhược Vy lại quá mệt, do vậy mà ngã phịch xuống, đè lên người Trúc Quân, và tiếp theo là cảnh mà ai-cũng-biết-là-gì-đấy.

Một cảnh ta thường bắt gặp trong các tiểu thuyết ngôn tình, cũng như truyện teen hiện đại.

Một cảnh lãng mạn làm ta xao xuyến mà âm thầm ngưỡng mộ.

Tất nhiên, đó là cảnh...nữ đè lên nam, nam ôm trọn nữ vào lòng. Còn gì nữa à? Nghĩ đi đâu vậy?

Trúc Hy chỉ biết đứng đó trơ mắt mà nhìn hai người ôm nhau dưới đất, nhìn đi nhìn lại thấy vô cùng lãng mạn, lại vô cùng đẹp mắt nữa.

...

- Cậu biểu diễn loại võ gì vậy?_Trúc Quân nín cười nhìn Nhược Vy bằng bó đầy mặt.
- Hử? Võ gì đâu. Cậu bị đánh cho ngu người rồi à?
- Chẳng lẽ cậu không phân biệt được đâu là mĩa mai đâu là thật lòng?
- Ý cậu là sao?
- Thôi, không nói cậu nữa. Cậu gốc một cách dị người mà.
- À, bánh, cậu ăn hết hay ném đi rồi.

Nhược Vy tự nhiên nhắc tới bánh lại làm Trúc Quân nghĩ đến Hạ Băng. Không còn nhỏ thì là ai nữa? Thông tin về lịch trình của hai người chiều nay, chỉ có bạn bè mới biết. Vậy thì Hạ Băng không phải vô cùng đáng nghi hay sao? Ánh mắt Trúc Quân tìm đến Trúc Hy, hai ánh mắt chạm nhau. Không nói nhưng Trúc Hy cũng biết em mình đang nghĩ gì.

67. Chương 66: Báo Khẩn

Vì lúc này đang có Nhược Vy ở đó nên hai người không tiện nói chuyện. Đến khi về phòng, bọn họ mới nghiêm túc ngồi nói chuyện với nhau.

- Chị đừng tiếp tục như thế nữa. Nói hết mọi chuyện và kết thúc luôn đi.
- Chỉ là suy đoán thôi, em lại nghĩ gì nữa?
- Là suy đoán? Chị đùa đấy à? Đừng có giả vờ không biết gì nữa.
- Chúng ta cũng có làm sao đâu. Bớt nghĩ mấy chuyện vớ vẩn đi, giờ tập trung vào việc bảo vệ Geut.
- Chị muốn làm gì?
- Em nghĩ cung điện nữ hoàng có thể bảo vệ được nó không?
- Không chắc, nhưng chúng ta còn nơi nào sao?
- Bà nội vốn là người thông minh, lại nhanh nhạy, hệ thống an ninh vô cùng hiện đại với nhiều vệ sĩ canh phòng cẩn mật. Nhưng chị vẫn sợ, bọn người của POCCDUIS vốn không phải dễ chơi. Nếu không, cũng không có nhiều nước bị uy hiếp đến thế. Chúng chỉ toàn biết bắt nạt những nước nhỏ, thông đồng với những kẻ phản quốc trong nội quốc mà liên minh chính trị. Lần này nếu chúng ta không thể giữ được thì coi như có lỗi với tổ tông bao đời trước.
- Có lẽ chúng ta phải bàn một kế sách vô cùng toàn vẹn. Nếu chúng chỉ dám tấn công những nước nhỏ như Geut thì chúng ta phải nhanh chóng liên minh với những quốc gia nhỏ lân cận, một khối đồng nhất dù toàn những nước nhỏ cũng sẽ phải lớn ngang với những nước khác như Mỹ, Trung Quốc..., chiến lược đối phó nên bổ sung cho nhau, tận dụng triệt để điểm mạnh về kỹ thuật. Nếu bọn chúng dám làm càn, khối liên minh sẽ phải đứng lên ra mặt, cùng uy hiếp đến chỗ chống lưng vững chãi của bọn họ, tin chắc rằng sẽ thành công.
- Chúng ta liên minh như thế, nói thì dễ nhưng sẽ không thể dừng lại những tranh chấp chính trị, lãnh thổ, nảy ra nhiều bất đồng như chọn ra một người đại diện cho khối liên minh ấy. Hầu hết các nước đều muốn độc lập phát triển và giữ riêng mình những thành tựu vượt bậc. Ai biết được bọn người POCCDUIIS có liên minh với một nước nào trong đó không. Nếu chúng ta đứng ra để kêu gọi thành lập khối liên minh, bọn họ có nghĩ đến một vấn đề khác là chúng ta đang lợi dụng bọn họ để phát triển lên, dù gì Geut vẫn là một nước nhỏ. Chúng ta không thể như thế mà xảy ra mâu thuẫn rồi dẫn đến chiến tranh được.
- Chị nói cũng đúng. Nhưng chẳng lẽ chúng ta cứ phải ngồi chờ chết?
- Thứ đáng sợ nhất chính là nội gián. Sợ rằng chúng không chỉ tấn công trực diện mà còn có những nội gián.
- Thế bạn chị không phải nội gián sao?
- Trúc Quân. Chị đã nói rồi, dừng lại đi.

- Em cảm thấy ghê tởm vô cùng. Em khinh bỉ những kẻ như thế. Sống giả tạo kiểu như thế, đến lúc nào mới chết được.

- Em ghê tởm là việc của em, nhưng bạn chị vẫn cứ là bạn chị, mong em tôn trọng chị.

Trúc Hy ánh mắt như lóe tia lửa điện, rồi cũng đứng dậy bỏ đi.

Tầm hai giờ sau, khi Trúc Quân lẫn Trúc Hy đang trong lớp học, cả hai đồng thời có chuông điện thoại từ Geut gọi tới, cũng đều là báo khẩn. Khi tiếng “tút tut” ở đầu dây bên kia truyền tới cũng là lúc hai ánh mắt ngơ ngàng há hốc miệng quay sang nhìn nhau. Sợ hãi, bất ngờ, lo lắng. Đầu dây bên kia từ cung điện nữ hoàng gọi tới. Con ấn đã bị lấy mất, cũng có nghĩa là Geut đang trên đà sụp đổ, tiến tới một chủ nghĩa khác.

Lúc này thì tụi nó cũng đi ra, nhìn hai người mà cũng không biết nên nói gì. Cuối cùng, Hạ Băng là người lên tiếng đầu tiên:

- Sao thế?

Ánh mắt Trúc Quân như muốn thiêu rụi cả Trái Đất, như muốn xé ra từng mảnh người đối diện mà giày xéo, chà đạp. Là một nỗi hận thù, căm phẫn đối với kẻ thù.

- Cậu hỏi “sao thế” à? Cậu không biết gì sao?_Cậu quay mặt sang phía khác rồi cười to lên một tiếng, mắt đảo đi nhìn lên cao, thấy rõ sự sắp sửa nổ tung.

Trúc Hy đứng bên cạnh vẫn im lặng không nói gì, ánh mắt lo âu cúi mặt xuống đất.

- Màn kịch này diễn bao lâu rồi? Một không? Khó chịu, bức bối không?_Trúc Quân liên tục phun ra những lời đả kích.

- ..._Hạ Băng cứng đờ người trần trần nhìn cậu bạn. Nhỏ sợ. Nhỏ không biết phải làm gì nữa.

Nhưng Trúc Quân vẫn cười, một nụ cười đều đặn giả tạo. Đẹp trai một cách lạ kì.

- Là chị tôi quá ngốc nghếch phải không? Hay là tại cậu quá thông minh? Laz, một trong bộ ba trọng yếu, gián điệp của POCCDUIS. Đúng chứ? Từ đầu đến giờ, mọi chuyện đều là POCCDUIS sắp xếp, cậu vào đây học, và tiếp cận Trúc Hy.

Tất cả tròn mắt nhìn Hạ Băng. POCCDUIS ư? Một tổ chức vô cùng đáng khinh với những tên sát thủ bắn tỉa và hèn hạ ư? Và Hạ Băng là một trong số đó? Đùa ư? Làm sao có thể?

- Lần trước ở Geut là cậu phải không? Cậu tưởng chúng tôi không biết gì sao? Chuyện chúng tôi bị đánh, là cậu thông báo với tổ chức? Còn bây giờ, Geut bị lấy mất con ấn, cũng là cậu?_Trúc Quân vẫn tiếp tục._Cậu không cảm thấy sự bỉ ổi của một kẻ phản bội lại sự tin tưởng của người khác hay sao? Cậu quá khốn nạn, cậu quá bẩn thỉu.

Hạ Băng khóc. Nhưng vẫn cắn chặt môi không nói.

Không biết Vũ An từ xó nào lại nhảy ra dùng ánh mắt khinh bỉ cho Hạ Băng một cái tát trời giáng, trên mặt cô bạn còn in nguyên năm ngón tay.

- Bà quá khốn nạn, bà quá bẩn thỉu._Vũ An nói, nhắc lại lời Trúc Quân, nhưng lại là một sự nghiêm túc.

Hạ Băng ngẩng mặt lên, cắn chặt môi, mắt đã chứa đầy nước, bị một lớp sương mù bao phủ mà không nhìn rõ nữa. Ánh mắt dường như là căm phẫn, hận thù.

- Các ông bà biết tôi thế nào không mà nói thế. Có ai đã đặt vào hoàn cảnh của tôi mà suy nghĩ hay chưa? Cầm giác ghen ghét khi phải bán đứng người bạn thân nhất của mình. Thử hỏi làm sao tôi có thể chịu đựng được khi đứng đằng sau mà chịu ánh mắt khinh bỉ của mọi người? Tôi dẫn vật, tôi khó chịu, tôi sợ hãi, ai biết được? Tôi cũng là con người, ít nhất tôi đang còn trái tim, tôi cũng muốn sống một cuộc sống bình thường thôi, tôi chẳng muốn là ai hết nữa, chỉ muốn là Dương Hạ Băng yếu đuối như thế thôi. Nhưng cái gì mới ép tôi phải trở thành như bây giờ, mọi người ai đã từng hỏi qua? Ai mới là người vô tâm, ai mới là người không hiểu đạo lý?

Những lời Hạ Băng nói là từng nổi uất ức, dày vò mà nhỏ phải chịu. Từng lời như thấm vào da thịt mỗi đứa. Còn Trúc Quân, nỗi ghê tởm của cậu đối với Hạ Băng khi bắt gặp ánh mắt ấy lại không thể tiếp tục được nữa, cổ họng như có cái gì đó chặn lại, khô rát. Cậu cảm thấy đáng thương, cậu cảm thấy như mình sai ở đâu đó. Cậu không thể khinh bỉ, không thể hận thêm được nữa.

...

Vì Geut xảy ra việc lớn như thế nên tất nhiên, Trúc Quân và Trúc Hy phải có mặt càng sớm càng tốt, không thể cứ ngồi chờ chuyện xấu lại xảy ra tiếp. Việc này vẫn được giữ kín để tránh mọi người hoang mang.

Cả điện chính tập trung tất cả những người thuộc hoàng tộc, về mặt ai nấy đều căng thẳng tột độ. Chiếc bàn tròn lớn ở giữa đã kín người ngồi, tất cả đều im lặng lo về kế sách đối phó. Chiếc điện thoại bàn đặt trên bàn đột nhiên kêu to, một số lạ. Nhưng Trúc Hy vẫn nhấn nút nghe, đồng thời bặt luôn cả loa ngoài.

“Xin chào Geut. Mọi người có phải đang rất lo lắng về tình trạng hiện giờ của dân tộc mình? Thật là ngàn cân treo sợi tóc mà. Xin gửi lời chia buồn đến các vị. Rồi đây, Geut sẽ đổi mới hoàn toàn, không còn chính sách của các người nữa. Nhanh thôi. Và tôi còn mấy lời muốn nói đến hai vị Nhã Trúc Quân và Nhã Trúc Hy. Các người thật ngốc nghếch đấy. Các người tưởng rằng tổ chức tin tưởng Khâu Hạ Băng đến nỗi mang hết trọng trách lần này giao cho nó ư? Tổ chức đâu có ngu như vậy, tổ chức sớm đã cho người theo dõi từ lâu rồi. Con bé ấy vẫn cứ tin rằng tổ chức không biết gì mà cứ chơi trò mèo vờn chuột mãi. Hôm qua con bé ấy cũng vừa gọi điện đến tổ chức đòi dừng lại, nó bảo không thể tiếp tục sống trong tội lỗi. Còn lần ở Geut nữa, với thực lực của con bé ấy, nó thừa sức để lấy được con ấn, nhưng nó đã cố ý nhường các người. Điểm sai lầm lớn nhất của các người chính là không tin tưởng người khác. Một lũ nhóc ngây thơ. Gửi lời tới con bé ấy rằng: chuẩn bị sẵn sàng cho những việc đã làm đi.”

68. Chương 67: Giải Mã

Hạ Băng nghiêng người nhìn xung quanh, đi được mấy bước lại dừng lại kiểm tra kĩ càng. Cặp mắt hung tợn bất chấp hiên ngang mà đi vào, chốc chốc dùng cặp mắt sắc bén liếc mấy tên tò mò nhìn vào cô bạn khó hiểu. Trên ngực nhỏ đeo tấm thẻ thành viên Vip màu đỏ, thẻ này chỉ có một trong bộ ba trọng yếu của tổ chức mới được cấp. Ở cổ tay trái đã sẫm sần mấy vết nhỏ như sao băng. Bọn họ tưởng rằng Hạ Băng được gọi tới nên không ai dám chắn đường. Nhỏ đi vào một phòng khác, phòng này tập hợp những người mạnh nhất của tổ chức, cũng không đông lắm và cũng là những thủ hạ thân cận của POCCDUIS nên biết rõ Hạ Băng không phải là được gọi tới mà là đột nhập vào tổ chức, nhờ không được quyền tự do ra vào như những người kia vì nhỏ không hoạt động ở trụ sở chính. Cô nàng lướt mắt sang bên trái, bộ dạng chán chường gặp người ra phía sau tránh cú đâm mạnh bạo của một tên trong đó, nhanh như thoát mà di chuyển qua người bọn chúng, đập vào ngực mỗi tên một phát, cố gắng đánh vào những dây thần kinh trọng yếu để bọn chúng nhanh chóng gục xuống. Cứ thế chiến đấu cho đến lúc bọn chúng ngã nhào hẳn ra nền đất. Nhỏ lại đi tiếp, lại đánh, lại đi tiếp. Trước Hạ Băng lúc này chỉ còn hai người con trai khác hẳn với những tên đã bị nhỏ đánh trọng thương đằng sau. Nhỏ chỉ hơi mỉm cười mà bước tới.

- Xin chào.

Hạ Băng nói, rồi không để hai người kia nắm rõ tình hình, thân ảnh Hạ Băng đã lao vút tới như tên lửa, luồn qua hai người mà chạy ra đằng sau. Khi đó, nhỏ khẽ thì thầm một câu, cho dù có camera, máy ghi âm cũng không thể nghe và thấy rõ:

- Chúng ta có phải nên nói chuyện?

Rồi bọn họ bắt đầu một cuộc chiến thật sự, một cuộc chiến như phim trường Hồng Kông. Nhìn có vẻ rất ác liệt nhưng những cú đánh của bọn họ lại cố gắng điều khiển để giảm xuống sự đau đớn cho nhau. Vì, họ là những người đồng đội.

Trong những đòn đánh ấy, là những giây phút nghiêm túc để bọn họ nói chuyện, có điều lại không để người khác kịp nhận ra. Ba người dẻo dai luồn lách qua những cú đánh mà có lẽ tất cả bọn họ đều đã rất quen thuộc, chỉ là như kiểu mèo vờn chuột trước mặt người khác.

- Em muốn chấm dứt mọi chuyện ở đây._Hạ Băng ánh mắt kiên quyết nhìn hai người đồng đội.

- Em định làm gì?_Một người trong đó hỏi.

- Em muốn lấy tài liệu để chứng minh POCCDUIS là tổ chức phi pháp, luồn lách qua các cửa khẩu mà không có giấy tờ xác thực, mang hàng cấm, các loại chất hiểm thế giới chưa ang rộng rãi ra ngoài, những kế hoạch bất chính đòi bại phi pháp.

- Tại sao phải làm thế?

- Vì em muốn sống như một con người. Em quá mệt rồi, em không muốn bị cô lập, em không muốn mất hết tương lai.

- Xin lỗi, nhưng em không thể.

Hai người không thực sự trêu đùa với Hạ Băng nữa mà là đánh những đòn mạnh bạo nhanh như chớp khiến đối phương không chịu được mà gục xuống.

Cô bạn cố gắng chống chế những đòn đánh một cách khó khăn. Mồ hôi trút ra như mưa. Trong những giây phút ấy, khi Hạ Băng đã sắp ngã xuống thì nhỏ vẫn cố để nói ra những lời thật lòng nhất từ sâu trong tâm khảm. Từng hơi thở mệt nhọc trút xuống, nhỏ sắp không còn sức để chống đỡ được nữa. Nhưng nhỏ vẫn phải nói.

- Chẳng lẽ các anh không cảm thấy khó chịu? Chẳng lẽ các anh thực sự không muốn thoát ra khỏi cuộc sống này? Chẳng lẽ các anh một chút cũng không cần đến tương lai?

Hai người kia vẫn đánh, Hạ Băng vẫn tiếp tục.

- Các anh cũng giống em thôi, cũng cần tương lai, cũng cần một cuộc sống tốt hơn mà không trái với lương tâm, cũng muốn có bạn bè, có gia đình và không muốn bị người đời quở trách, khinh thường. Nhưng vì lí do gì đấy mà chúng ta mới lâm vào bước đường này. Chúng ta vẫn còn tương lai, không phải sao? Chúng ta đã cùng tập luyện vất vả như thế nào, trải qua những khó khăn như thế nào và cùng chiến đấu như thế nào. Nếu các anh coi em như em gái thì xin hãy giúp em.

Những cú đánh kia không còn mạnh bạo như trước nữa, ánh mắt bọn họ có phần nao núng.

- Xin các anh, em cần tương lai. Em không muốn làm kẻ phản bội với những người em thực sự yêu quý. Các anh có mong em sẽ được sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ của một đứa trẻ chưa trưởng thành hay không?

Bọn họ dừng lại, nhìn Hạ Băng ngập ngừng:

- Em đi đi. Bọn anh sẽ giúp em thành công an toàn ra khỏi đây.

Rồi bọn họ chia ra hai ngã hành động. Về phía Hạ Băng, cô nàng trực tiếp đi tới phòng giữ tài liệu, còn hai người kia đến chỗ phòng theo dõi camera. Bọn họ đến phòng theo dõi rồi dùng tay đánh ngất mấy người đang theo dõi màn hình camera, rồi phá hỏng luôn hệ thống camera, không lưu lại bất kì đoạn nào đánh nhau của bọn họ, cũng như không thể biết Hạ Băng đang làm gì và ở đâu.

Hạ Băng bên kia lấy từ trong túi ra một hộp phấn, quét vào bảng mặt mã, theo đó mà mở được cánh cửa ra. Căn phòng trống trơn, bờ tường có lót kim loại bên trong nên không thể phá ra, màu trắng toát mang đến cảm giác ớn lạnh, chỉ duy ở giữa có đặt một chiếc hòm nằm ngang, mặt trên là một chiếc đầu sư tử. Đó chính là căn cứ bí mật dùng để cất giữ tài liệu, thoát nhìn sẽ không thể biết đó là cái gì, nhìn lại vô cùng phức tạp, trang hoàng đủ các hình rồng uốn lượn. Hạ Băng chỉ biết trong đó có thứ mà nhỏ cần, nhưng cách mở ra lại không thể biết. Nhỏ thở dài một cái rồi bước qua cánh cửa đi vào. Ở giữa cánh cửa vốn đã có hệ thống cảm ứng kích hoạt bấy nhận dạng mặt người. Một loạt những lưỡi dao sắc nhọn được phóng ra liên tiếp. Vì không có phòng bị nên Hạ Băng bị một lưỡi dao sượt trúng cánh tay trái, máu từ đó rỉ ra, truyền đến cảm giác nhức nhối, đau đớn. Nhỏ liên tiếp nhảy lên đá trúng những lưỡi dao còn lại, nhờ đến tiếng gió như xé ra giữa không khí mà đá chân.

Mặc kệ sự đau đớn trên cánh tay, Hạ Băng lần này đã cẩn thận hơn liền nhanh chóng bước vào giữa căn phòng, lần mò khắp tất cả những chỗ trên hòm.

Vì tên trùm của POCCDUIS quá tự tin vào năng lực của những người thủ hạ nên ông ta luôn ở trong một phòng cách âm có hệ thống an ninh điện tử vô cùng tiên tiến, không lắp báo động đỏ, không cần theo dõi camera, và không quan tâm đến mọi chuyện ở bên ngoài. Ông ta tách biệt như một thế giới riêng, ông ta không cho phép thủ hạ được làm phiền ông ta, bất kể chuyện lớn bé nhỏ to vì ông ta vô cùng tự cao, chỉ khi ông ta gọi đến thì mới được vào. Tất cả những việc ông ta cần làm là ở trong phòng, lo về những kế hoạch cần làm, một tay sắp đặt. Đến bây giờ, ông ta vẫn nhàn nhã cầm trên tay con ấn của Geut mà vui sướng, hoàn toàn không biết ở ngoài đang xảy ra chuyện gì.

Ở chỗ Hạ Băng, nhỏ vẫn đang cố gắng tìm ra điểm khác biệt của chiếc hòm. Lúc này, hai người kia cũng bước vào. Những lưỡi dao sắc nhọn cũng đồng loạt phi ra, nhưng với thân thủ nhanh nhẹn, bọn họ thoát được.

Hạ Băng không mấy quan tâm đến hai người bọn họ, nhỏ bỗng nhiên nhìn chăm chú vào mắt của một con rồng được khắc tinh xảo ở một bên chiếc hòm. Nếu là long nhãn thì hai tròng đen trắng phải phân minh, đuôi mắt dài và hơi xếch, nhưng ở đây hai tròng đen trắng nhìn qua sẽ thấy phân minh, nhìn kĩ lại sẽ thấy ở tròng đen còn có những đường nhỏ màu đỏ ẩn dưới, rất khó phát hiện, sáng bóng đến nỗi phản chiếu chiếc cửa ra vào. Hạ Băng quan sát thêm những con rồng khác, nhưng duy chỉ có con rồng này mới có điểm đặc biệt đó. Hơn nữa, long nhãn một bên còn có vẻ như không xếch bằng bên kia, sự chênh lệch không lớn lắm, khiến người khác sẽ nghĩ rằng chỉ là trong quá trình sản xuất xảy ra lỗi. Cô bạn không nghĩ thế. Nhỏ giơ tay chạm vào đuôi mắt có phần không chếch bằng, rồi vuốt nhẹ một cái ra sau, giống kiểu kéo cho xếch lên bằng nhau. Đó chính là hệ thống cảm ứng kích hoạt mở ra bảng mã điện tử. Tiếng “ting” kêu lên, một phần của chiếc hòm mở ra, tiếp tục mở ra một bảng mật mã nữa. Đây là kiểu chỉ mở được một lần, nếu sai thì hệ thống sẽ tự động khóa lại, không mở được nữa.

Từ nãy đến giờ, điều khiến Hạ Băng chú ý nhất là hình ảnh phản chiếu chiếc cửa ra vào trong chiếc long nhãn kia. Kích thước vô cùng chuẩn xác, chỗ đặt long nhãn cũng thế. Liệu có phải là một sự trùng hợp nữa hay không? Nhỏ quay lại nhìn hai người đứng đằng sau, rồi đứng dậy, bước về phía cánh cửa quan sát. Hai người kia cũng căng thẳng quan sát tìm cách giải mã. Bọn họ lần mò từng trạng thái trên cánh cửa, chăm chú từng chút một.

- Em nghĩ sẽ là cái gì đây?

Hạ Băng nhìn vào hình ảnh phản chiếu từ mắt rồng. Nếu khi phát hiện ra sự khác lạ ấy, nhìn vào sẽ là hình ảnh cánh cửa. Ta đứng trước con rồng kia một khoảng cách gần, đủ để quan sát thấy những tia đỏ trong tròng đen, dù ở vị trí nào thì hình ảnh phản chiếu vẫn là cửa ra vào. Điều này phải sắp xếp vô cùng khéo léo và phải tính toán vị trí một cách chi tiết, cũng như độ to nhỏ và độ cong xuống của mắt rồng mới có thể chứ không phải do vô tình. Chiếc cửa ra vào này vốn không có gì đặc biệt, chỉ đặc biệt ở chỗ nó có thể phi ra những lưỡi dao sắc nhọn. Những chiếc lưỡi dao kia mỗi lần phóng ra lại là một màu khác nhau. Nhỏ chăm chú nhìn vào vị trí của những chiếc lưỡi dao ấy.

- Đúng rồi, là vị trí của những lưỡi dao này. Bọn anh quan sát đi. Những lưỡi dao sắp xếp tạo thành hình gì? Có phải là vô tình hay không?

Rồi bọn họ lại tiếp tục quan sát. Được một lúc, cả ba đều quay sang nhìn nhau, ánh mắt kinh ngạc, lẩm nhẩm:

- Pusibras (*).

Những lưỡi dao cắm xuống nền đất tạo thành một hình giống như số 8 nằm ngang, khiến tất cả bọn họ đều liên tưởng tới hình dạng của nước Pusibras, đó cũng là một trong những quốc gia đã bị POCCDUIS tấn công thành công. Tính đến kích thước, tỉ lệ, độ lồi - lõm đều rất giống Pusibras.

Bọn họ có thể khẳng định Pusibras là chìa khóa cuối cùng bọn họ phải giải để có thể mở được chiếc hòm kia, nhưng giải được nó cũng là một vấn đề.

- Là mã điện thoại? Hay xếp thứ về trình độ phát triển trên thế giới?

- Tôi nghĩ không phải. Tôi đoán đây là dạng mật mã thay đổi theo số người bước vào, bởi ở đây những lưỡi dao này, mỗi người lại là một màu khác nhau, số người thay đổi thì những lưỡi dao đó cũng xếp thành

những hình khác nhau. Cậu nghĩ ông ta sẽ ghi nhớ hết tất cả những thứ vật vãnh đó sao. Tôi nghĩ phải là một thứ gì đó liên quan đến tổ chức.

- Đất nước này POCCDUIS đã từng ra tay đúng không? Là đất nước thứ bao nhiêu chúng ta hành động? Số người cử ra trong lần đó? Số người chết? Vẫn không phải..._Hạ Băng cau chặt mày suy nghĩ._Vậy ngày chúng ta hành động thì sao?

- Em nghĩ là thế sao?

- Em không chắc. Nhưng em nghĩ cái đó là thuyết phục nhất, ông ta chắc chắn sẽ phải ghi nhớ ngày hành động đối với từng nước còn hơn sinh nhật mình.

Tên thanh niên quay sang nhìn đồng đội của mình, ánh mắt như dò hỏi. Tên đó gật đầu. Nếu lần này bọn họ nhập mật mã sai, tin chắc rằng sẽ có vô số lưỡi dao nữa được phóng ra, rồi cũng phải bỏ mạng lại đây.

Nhưng bọn họ không còn thời gian. Cùng lắm thì cả ba cùng chết.

- Ngày 13 tháng 10.

Bọn họ căng thẳng toát mồ hôi lạnh. Không biết lúc nào những lưỡi dao sắc nhọn lại được phun ra nữa. Không biết lúc nào những lưỡi dao sắc nhọn sẽ lại ghim vào bọn họ để rồi tất cả cùng ngã xuống. Sợ hãi, chờ đợi cái chết đến gần, càng lúc tim càng đập nhanh ảnh hưởng đến các dây thần kinh khiến tay chân bọn họ tê cứng.

Giây phút chờ đợi.

Cuối cùng, chiếc hòm cũng mở ra. Bọn họ nhìn nhau mà như sắp khóc.

69. Chương 68: Đe Dọa

Nhờ vào hai người kia mà Hạ Băng an toàn thoát khỏi căn cứ của POCCDUIS và trở về Việt Nam. Trước khi rời khỏi, cô nàng tỏ ý muốn hai người cùng đi với nhỏ, thoát khỏi cuộc sống vô vị ở POCCDUIS nhưng bọn họ không chịu, bọn họ muốn đổi mật với tất cả những chuyện bọn họ đã làm. Bọn họ vẫn luôn yêu thương Hạ Băng như thế, câu cuối bọn họ nói trước khi Hạ Băng rời đi chỉ là: “Nhất định, chúng ta sẽ gặp lại. Sống tốt”.

Khi nhỏ xuống máy bay cũng đã sang ngày mới. Sau khi tính toán chu toàn hết tất cả mọi việc, cũng như chụp ảnh lại những bằng chứng phi pháp của tổ chức và gửi mail đến POCCDUIS thì Hạ Băng mới ra chỗ điện thoại công cộng gọi điện cho tổ chức.

“Xin chào. Ngài còn nhớ giọng nói của tôi chứ?” Hạ Băng vừa cười vừa nói.

“Tất nhiên. Người gọi điện là để cầu xin ta tha thứ?”

“Ngài nghĩ thế sao? Rất tiếc, nhưng tôi gọi điện chỉ để báo cho ngài một chuyện quan trọng.”

“Để ta nghe xem con nhóc như người sẽ đem đến cho ta tin tốt gì.” Giọng ông ta coi thường thấy rõ.

“Ngài mở mail ra đi. Tất cả mọi việc tôi đã chuẩn bị cả, giờ chỉ còn xem ý ngài thế nào.”

Hạ Băng nghe thấy tiếng lách cách ở đầu dây bên kia, có vẻ ông ta đang mở mail. Quả nhiên, ngay lập tức là tiếng gào thét của ông ta.

“Mày...mày dám. Tên phản tặc. Mày quá to gan rồi.”

“Tôi sao? Bất ngờ chứ nhỉ? Ý ngài thế nào?”

“Mày lấy lúc nào. Ranh con, mày cứ chờ xem.”

“Lại một sự bất ngờ nữa? Tôi đã chuẩn bị hết rồi. Ngài muốn gọi người tới giết tôi? Đây là điện thoại công cộng thôi, sẽ không thể lần mò ra tôi để thế đâu. Dương Hạ Băng tôi cũng không dễ chết như thế. Cứ thử đi, về phía tôi cũng chuẩn bị xong rồi. Chúng ta cùng chết?”

“Mày nghĩ tao không dám sao?”

“Ngài cũng nghĩ tôi sẽ không dám? Được, vậy thì chúng ta cùng thử.”

“Mày được lắm nhóc con. Thử nói xem, điều kiện của mày là gì.”

“Trả lại tự do cho Geut. Trả lại tự do cho tôi. Trả lại tự do cho hai người còn lại trong bộ ba trọng yếu.”

“Mày đang thử thách lòng kiên nhẫn của tao đấy đúng không?”

“Vậy thì để xem ngài có đồng ý không đã.”

“Tao đồng ý. Nhưng hai tên kia thì không được.”

“Kệ mẹ ông. Cho dù ông có đồng ý hay không thì ông cũng phải thả hai người bọn họ ra, nếu không, ông biết rồi đấy. Ngay lập tức, đem con ấn trao về Geut. Hoặc ông muốn nhìn thấy POCCDUIS sụp đổ. Đừng tưởng tôi không dám. Từ giờ chúng ta không còn quan hệ nào nữa”.

Hạ Băng tức quá văng tục. Ai nói con ngoan trò giỏi là không được văng tục? Xin nhớ rằng, ở trường, ở nhà và ở xã hội là hai bộ mặt hoàn toàn khác nhau, một bên hình tượng hóa trở thành nhân vật lí tưởng của mọi người, một bên sẽ là anh hùng hảo hán khi cần không nhất thiết phải ăn nói tử tế. Rồi nhỏ cúp máy luôn. Cả một ngày mệt mỏi rồi, đến bây giờ phải đi ngủ. Ngủ dậy thì tất cả mọi chuyện đều đã xong xuôi. Còn tụi nó, như thế nào cũng được. Hạ Băng vẫn phải sống, sống cho tương lai, sống cho bản thân chứ không phải sống cho người khác. Sống sao cho đúng tuổi trẻ, lì lợm, bất cần, bất chấp, liều lĩnh, phi thường.

Đến khi Hạ Băng ngủ dậy thì trời cũng đã gần tối. Nhỏ đoán bây giờ Geut cũng không trong trạng thái “ngàn cân treo sợi tóc” nữa rồi. Có lẽ, Trúc Quân và Trúc Hy ngày mai sẽ trở lại trường. Cô bạn thu dọn quần áo rồi tạm biệt bố mẹ nuôi chuẩn bị vào trường “tu tiên”. Lại là một chuỗi những ngày dài bi thương.

Nhỏ ra vườn hoa ngắm nhìn tất thấy mọi thứ xung quanh. Ánh điện lập lòe chốc chốc lóe lên rồi lại bình thường trở lại, tạo ra một thế giới lung linh đến kì ảo. Cho dù nó chói mắt nhưng lại có thể thấp sáng đường phố. Cái gì cũng có hai mặt của nó. Tuy là cùng một tác dụng nhưng lại vừa là xấu vừa là tốt. Bởi vậy mới nói, chưa chắc việc nhỏ vào POCCDUIS là xấu.

Nhưng việc phá bình khi người khác đang bình tâm suy nghĩ lại chỉ có một mặt xấu. Ví dụ như Thiên Duy lúc này vậy. Không biết từ xó nào chui ra, Thiên Duy đã ngồi xuống cạnh cô bạn, một cách vô cùng gây ức chế.

- Đang buồn nữa sao? Ừ, đúng rồi, cũng phải buồn thôi.

- Nói gì vậy?

Hạ Băng quát mắt nhìn Thiên Duy.

- Đừng có cố tạo ình vỏ bọc như thế. Tôi nhìn thấy cái buồn trong sâu thẳm thẳm đôi mắt hổ dữ của bà. Hãy nói với tôi đi, chúng ta là bạn mà.

Cậu bạn chớp chớp mắt như thằng điên nghe lời nói thì có vẻ chân thành nhưng cái điệu bộ khi nói thật không thể chấp nhận. Cậu nói mà như đang diễn tấu, khiến người khác phải khinh bỉ một vụn lần.

- Hạ Băng này, bà không làm gì sai cả._Thiên Duy bắt đầu nghiêm túc nói chuyện._Có chẳng chỉ là hành động bộc phát từ bộ não ngắn cùn ngắn cùn của ai kia thôi.

Trái tim Hạ Băng như bị xâu xé thành trăm mảnh. Mang người ta lên thiên đường, rồi thả phịch một phát xuống địa ngục, đó mới là đau thương. Cái gì mới gọi là bạn bè? Cái gì mới gọi là an ủi? Hạ Băng đã dần mất hết niềm tin vào hai chữ “bạn bè” rồi. Thế rồi nhỏ lấy dây buộc tóc trong túi, từ từ buộc lại gọn gàng, phải phải quần áo cho tươm tất.

Trong lúc này, Thiên Duy vốn đã chuẩn bị sẵn sàng liền đứng dậy phi như tên lửa vô định. Hạ Băng lại chậm rãi, đứng dậy, rồi lại chậm rãi rút dép ra, rồi lại không chậm rãi mà vác dép đuổi theo cậu bạn. Hai người cứ đuổi đánh nhau như vậy, thoáng chốc lại nghe thấy tiếng kêu la, rồi tiếng hét: “Ngán này. Ngán này. Nói nào ai ngán cùn cùn? Ngán nữa này.” Bọn họ chạy vèo vèo mấy vòng quanh vườn hoa. Đến khi không còn đủ sức để đuổi theo được nữa thì Hạ Băng mới ngồi bệt xuống đất mệt nhừ, rồi đột nhiên lại khóc rống lên như con điên. Nhỏ vừa khóc vừa kể lể y như đứa trẻ lên ba bị oan ức.

- Các người quá đáng lắm. Các người vô tâm lắm. Thời gian tôi chịu cực khổ ai biết. Òa òa òa. Mấy người chưa kịp rõ tình hình mà đã nhìn tôi như thể tôi là kẻ phản bội. Chả ai lên tiếng bênh vực cho tôi cả. Thế mà bao nhiêu năm vẫn cứ nói đều là bạn bè. Òa òa òa. Còn con chó đĩ đời Triệu Vũ An nữa. Dám tát tôi. Òa òa òa. Nếu lúc đó tôi không phân tâm thì để xem bây giờ mặt ông có còn nguyên vẹn hay không. Tôi phải lấy dao mà mổ xẻ ra ấy. Tay tôi bị thương nữa. Òa òa òa. Đau...

- Thực ra là thế này. Vũ An ấy. Lúc nghe Trúc Quân nói thì cậu ta cứ tưởng mọi người đang đùa nhau nên cũng nhảy ra “góp vui” mà tát hời bà giải tỏa nỗi ầm ứ bấy lâu nay, ai ngờ Trúc Quân lại đang nói nghiêm túc. Nói chung là thế đấy.

- WTF? CON ĐIỂM TRIỆU VŨ AN. HÔM NAY CHÚNG TA SẼ PHẢI GIẢI QUYẾT MỐI HẬN THÙ Ở ĐÂY.

...

Trưa hôm sau, lúc Hạ Băng đi học về đã thấy Trúc Hy đứng đợi trước cửa phòng. Cô nàng tay cầm một lọ thuốc nhỏ, hơi cười nhìn Hạ Băng. Ánh nắng rọi xuống làm sáng bừng nụ cười ấy. Nhưng sao Hạ Băng lại cảm thấy khó xử đến vậy? Nhỏ có làm gì sai đâu, nhỏ cũng chưa từng phản bội ai cả. Cớ sao vẫn cảm thấy bức bối? Hay chẳng là nhỏ cảm động? Cảm động với tình bạn chân thành của Trúc Hy sau bao nhiêu những gì mà bọn họ nghĩ nhỏ đã làm. Cảm động vì Trúc Hy chưa bao giờ nói lời oán trách nhỏ, chưa bao giờ bảo rằng sẽ cắt đứt tình bạn này. Vì sao khi Trúc Quân mắng chửi nhỏ thậm tệ, Trúc Hy lại chọn cách im lặng? Vì Trúc Hy tin tưởng Hạ Băng. Từ đầu đến cuối, vẫn là như vậy.

Cô bạn vẫn cười, nụ cười chân thành.

- Sao vậy? Cần tránh xa tôi à? _Lời nói tự nhiên, nhẹ nhàng, dễ chịu như gió thoảng qua tai.

- Kh..kh..ông...không...

Hạ Băng bắt giắc giật mình, bỗng nói lắp khiến Trúc Hy phía đối diện phì cười.

- Thuốc đây. Tay còn đau không? _Cô bạn giơ lọ thuốc trong tay ra.

Rồi cả hai ngồi xuống bậc hè nói chuyện. Trúc Hy ngập ngừng một lúc rồi mới tiếp tục nói.

- Thực ra, hai người anh của bà trong POCCDUIS hôm qua có gọi điện cho tôi với Trúc Quân. Họ kể vào cuối lớp năm, tổ chức vì thấy bà thông minh lanh lợi, lại vừa cùng tuổi với tôi, liền cho vào tổ chức. Bà lúc ấy còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, mà lại muốn học võ trong khi bố mẹ lo sợ thân thể yếu đuối không cho học, bà vui vẻ đồng ý. Họ bảo nụ cười ngây thơ của đứa trẻ ngày ấy khiến họ bình tĩnh, phút chốc phải nghĩ lại mình, họ sẽ không bao giờ quên nụ cười ngây thơ ấy, nó làm họ cảm giác tội lỗi. Đến khi biết suy nghĩ, biết rõ hơn về POCCDUIS bà đã xin rút lui khỏi tổ chức, nhưng tổ chức lại tiếp tục kéo dài một thời gian nữa, không dă động gì đến nên bà tưởng tổ chức đã đồng ý, liền tiếp tục sống cuộc sống của mình. Nhưng đến sau này, tổ chức bỗng liên lạc với bà, đảm bảo rằng sau nhiệm vụ cuối cùng này, sẽ trả lại tự do như bà mong muốn. Thật không ngờ, đó lại là tôi. Bà biết bà vào đây học là để tiếp cận với công chúa của Geut nhưng tổ chức vẫn luôn giấu giếm, toàn bộ kế hoạch bà đều không biết đó sẽ là tôi. Từ trước đến nay, tuy nói rằng bà thuộc POCCDUIS nhưng tổ chức vẫn chưa bắt làm nhiệm vụ gì, nên những tội ác của POCCDUIS hoàn toàn không liên quan đến bà. Nhiệm vụ liên quan đến tôi là nhiệm vụ đầu tiên, cũng là nhiệm vụ cuối cùng sau tất cả mọi chuyện. Rồi bà bất chấp nguy hiểm chạy đến căn cứ chính của tổ chức. Họ bảo, sau này đừng đến tổ chức nữa, cứ sống cho tương lai, cũng đừng tìm hai người bọn họ. Quên hết đi.

Hạ Băng khóc. Sau từng ấy cực khổ, tại sao đến bây giờ mọi người mới hiểu? Còn hai người kia nữa, chẳng lẽ chỉ có nhỏ là vô tội, là bị lợi dụng, còn bọn họ lại không? Cái gì mà quên hết? Cái gì mà đừng tìm bọn họ nữa? Đã cùng tập luyện như thế, cùng cười vui vẻ, chơi đùa, đến bây giờ bảo quên là quên. Tại sao họ lại cứ phải đối tốt với nhỏ như thế? Tại sao họ không một lần ích kỷ mà nghĩ cho bản thân mình thôi? Còn tương lai, chẳng lẽ họ không cần? Tại sao họ lại buông tay sớm thế?

Có lẽ, ai cũng có lí do riêng ỉnh để buông tay. Có thể là do quá mệt mỏi để tiếp tục cố chấp, cũng có thể chỉ là lời biện hộ cho cái sự yếu đuối không dám đối diện của mình. Nhưng suy cho cùng, ở từng khía cạnh mà người ta suy nghĩ, có người cho là đúng, có người lại cho là sai, cái gì họ cũng đã từng nghĩ qua để đưa

ra quyết định như vậy. Chọn con đường nào, sau này, họ cũng sẽ hối hận. Vậy thì, đừng hỏi về lí do bọn họ làm vậy, người trong cuộc mới là người đau nhất.

70. Chương 69: Cuộc Sống Mới

Mọi chuyện thực ra đã rõ ràng. Thiên Duy, Minh Nhật, Vũ An, Băng Di, Linh San..., tất cả bọn họ đều đã hiểu. Nhưng, vẫn có một người trong cuộc mà Hạ Băng vẫn luôn tò mò muốn biết câu trả lời. Cậu ta nghĩ về nhỏ như thế nào? Cậu ta còn hận nhỏ không?

Phải, là Trúc Quân. Cậu ta vẫn cứ giữ im lặng như vậy, thật khiến người khác day dứt không yên.

Nhưng chuyện gì đến thì cũng phải đến. Và trong làn nắng sớm dịu dịu, những cơn gió đưa đi đưa lại, tiếng lá cây xào xạc, những chú chim ẩn nấp đâu đó trong những tán lá kia tạo thành một khúc ca say đắm thì Trúc Quân vô tình xuất hiện trước mặt Hạ Băng. Gương mặt cậu thoáng chút sững sờ, bối rối không nói nên lời. Hạ Băng cũng thế, nhỏ không ngờ lại gặp Trúc Quân như thế này. Trúc Quân mặt vẫn cool ngầu như bình thường. Cậu giơ tay vuốt vuốt mái tóc đằng sau, hơi cúi xuống nhìn mũi chân đang đá đá mấy viên sỏi trước mắt. Cậu mím môi rồi căng thẳng ngẩng mặt nhìn Hạ Băng, miệng khó khăn nở một nụ cười miễn cưỡng, trông méo xệch hẳn đi, rồi từ cổ họng lại tiếp tục ngập ngừng nói ra hai chữ:

- Xin...lỗi.

Rồi hai người ngồi xuống ghế đá nói chuyện. Trúc Quân vẫn là người lên tiếng trước.

- Xin lỗi vì những lời hôm trước. Tôi biết là bản thân vô cùng quá đáng. Cả chuyện của Tiểu Vy nữa, cũng là do tôi quá nhạy cảm. Lần ấy Tiểu Vy đã nói rõ với tôi trước rồi, nhưng do tôi không tin nên mới đi gây chuyện như vậy. Vì vậy mà mọi chuyện đều không liên quan đến Tiểu Vy. Cậu đừng hiểu lầm cậu ấy.

- Bánh ngon chứ? _Bỗng nhiên Hạ Băng lại mỉm cười mà nói một câu chẳng ăn nhập gì.

- Ừm.

- Cậu biết không? Thực ra bánh đấy không phải do tôi làm. Nhược Vy đã dùng hết tâm huyết mà làm nó đấy. Vì vậy, chuyện tôi làm là trên danh nghĩa thôi, về tình cảm mới là quan trọng.

- Thì tôi với Tiểu Vy là bạn thân mà._Trúc Quân vẫn ngu ngơ mà giải thích.

- Cậu cảm thấy hương vị gì trong bánh ấy?

- Vị đắng mà ngọt của socola.

- Cậu ngu bẩm sinh hay do luyện tập? Bao nhiêu việc Nhược Vy làm chẳng lẽ cậu không hiểu? Chẳng phải đơn thuần mà một người bạn lâu năm lại nhớ rõ về cái bánh đã từ xa lắm rồi. Cũng chẳng phải đơn thuần mà một người bạn lại dành hết tâm tư ột chiếc bánh như vậy. Cậu nghĩ kĩ vào.

Đến lúc này thì Trúc Quân mới ngó người ra. Tại sao lúc này cậu mới để ý? Bao nhiêu điều như thế, chẳng lẽ là cậu vờ như không hiểu? Cậu cảm thấy bản thân quá ích kỉ. Và cậu không muốn giữa cậu và Tiểu Vy có một sự hiểu nhầm hay một rào cản giữa tình bạn của cả hai nữa. Cậu muốn giữa cậu và Nhược Vy là một tình bạn mà như trước nay cậu vẫn nghĩ, chứ không phải sẽ là sự bối rối khi hai người gặp nhau, dần dần tình bạn sẽ rạn nứt.

...

- Tiểu Vy, có lẽ chúng ta phải nói chuyện.

Trúc Quân đi đến kéo Nhược Vy ra khỏi lớp, rồi cậu để cô bạn ngồi xuống ghế, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt nhỏ mà nói.

- Tiểu Vy, tôi rất trân trọng tình bạn của chúng ta. Tôi không muốn vì một lí do gì mà giữa hai chúng ta không còn sự thoải mái như trước nữa. Tôi chỉ muốn cậu là người bạn thân nhất của tôi thôi, và không phải một mối quan hệ nào đó hơn mức tình bạn. Chúng ta dù thế nào thì vẫn là bạn, đúng không?

Cậu bạn muốn nói thẳng ra để Nhược Vy hiểu, nhưng cậu lại không thể nói. Vì vậy, cậu chỉ có thể nói những câu lòng vòng khó hiểu cố gắng diễn tả như thế này.

- Trúc Quân à...

Nhược Vy ánh mắt nhìn cậu bạn như muốn nín kéo, một sự da diết hơn bao giờ hết. Nhưng Trúc Quân lờ đi ánh mắt ấy. Bởi vì cậu sợ, sợ rằng bản thân sẽ nói ra những lời làm bọn họ khó xử. Rồi cậu bước đi.

...

Ngồi trên lan can tầng hai vắng người lộng gió, Nhược Vy thoải mái giơ hai tay ra ngắm nhìn những đám mây đang yên bình trôi đi. Có lẽ, trong cuộc đời này, con người ta cần phải có những phút giây bị tổn thương để phải thật sự lắng lại mà suy ngẫm về tương lai, về con đường trước mặt và những việc trong cuộc sống bọn họ.

Nhỏ nhớ đến những lời nói của Trúc Quân lúc trước: “Sau này, nhất định cậu sẽ phải thích tôi”. Thế thì Trúc Quân nói những lời kia là ý gì? Vì những việc làm quá đỗi tàn nhẫn của nhỏ? Vì quá đỗi sợ hãi nhỏ? Nhỏ thấy mình giống một con quỷ. Đã gây ra bao nhiêu chuyện như thế rồi, mà bây giờ vẫn còn mặt dày ngồi đây như thể chưa có gì xảy ra. Cả chính bản thân nhỏ cũng thấy khinh thường mình. Càng nghĩ càng thấy chán ghét, càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

Và trong một phút giây nào đó nông nổi, người ta chỉ nghe thấy tiếng “rầm”. Chẳng phải chúng ta vẫn thường nói: Tuổi trẻ, sự liều lĩnh của con người trở nên phi thường một cách hư cấu. Chỉ ở tuổi trẻ, chúng ta mới dám liều lĩnh như thế.

Người ta trông thấy một đám nhóc trước cửa phòng cấp cứu vẫn kêu liên hồi và trên gương mặt của mỗi đứa là sự khó hiểu, sợ hãi, những giọt mồ hôi lấm tấm chảy xuống, bàn tay nắm chặt, càng lúc lại càng thêm nổi lo. Người ta trông thấy, một cậu nhóc ngồi sau đám người ấy, một mình ưu tư, day dứt với những câu hỏi: có phải vì cậu mà con người kia mới trở nên như thế? Đền đồ vẫn nhấp nháy, xoay đi xoay lại. Sẽ ra sao đây? Bọn họ đã hét lên và òa khóc sợ hãi khi thấy vũng máu ấy, cứ chốc chốc lại phun ra chẳng khác nào phim kinh dị. Bọn họ tò mò về cái ngã ấy. Lan can đã cao hơn một nửa người rồi nên không thể là vô tình mà ngã xuống. Là tự tử ư? Vậy thì, đó là lí do gì?

...

Hôm sau, Nam Di ôm một bó hoa vào phòng bệnh của Nhược Vy, cẩn thận đặt xuống bàn rồi mỉm cười ngồi xuống ghế. Bác sĩ nói lúc nào thuốc mê hết tác dụng thì Nhược Vy sẽ tỉnh dậy, vết thương ở đầu cũng không quá nguy hiểm. Chỉ là, do chấn thương sọ não, ảnh hưởng đến chức năng lưu trữ, tái hiện trí nhớ của não bộ dẫn đến việc mất đi một số kí ức xảy ra gần đây. Nam Di đưa tay vuốt mấy lọn tóc của Nhược Vy, miệng khẽ thì thầm:

- Cậu có biết, có một người...vẫn luôn đứng phía sau cậu?

Nói rồi cậu bước ra ngoài.

Nhược Vy từ từ mở mắt ra. Nhỏ thấy bóng lưng của Nam Di. Và tất nhiên, nhỏ cũng đã nghe những gì mà cậu bạn nói. Nhỏ chỉ giả vờ ngủ mà thôi. Cậu nói ấy buộc nhỏ phải một lần nữa suy nghĩ lại về tất cả mọi chuyện. Có đáng hay không để một lần nhỏ hi sinh đi những ước mơ của mình mà nhảy xuống như thế? Tuổi trẻ đại khờ, bông bột là thế. Nhỏ vẫn nhớ như in tất cả những chuyện đã xảy ra. Nhưng nhỏ vẫn quyết định cứ giả vờ mất trí nhớ như mọi người đang nghĩ, bắt đầu lại một cuộc sống mới, cuộc sống của một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Thời gian sau, bọn nó, không một ai đã đụng đến những chuyện trước đây nữa. Còn Trúc Quân, cậu vẫn đối xử tốt với Nhược Vy như thế. Cậu vẫn nghĩ rằng vì cậu mà Nhược Vy mới tự tử mà không biết lí do cô bạn tự tử lại là một lí do sâu hơn thế nữa.

Có những lúc như thế, Nhược Vy bất giác cảm thấy khó xử, nhưng nhỏ vẫn phải dửng dưng đi những ý nghĩ quá ư trẻ con kia mà vờ như không nhớ bất cứ điều gì. Nhỏ muốn sống cho bản thân, chỉ một lần thôi.

71. Chương 70: Troll

Các bạn còn nhớ lần Đinh Nhi hack nick Fb của Trúc Hy để tỏ tình với một cậu bạn và Minh Nhật chứ? Vì sao tôi lại hỏi thế à?

Đúng thế, cậu nhóc kia đang đứng trước mặt chúng ta đây. Gương mặt ưa nhìn, dáng người có thể chấp nhận. Nói chung là cũng đẹp trai, cao ráo, sáng sủa. Mỗi tội quá trẻ con.

Cậu ta vừa nhìn thấy cô nàng Trúc Hy đang đi cùng Minh Nhật liền phi với tốc độ tên lửa đứng chắn trước mặt bọn họ, miệng cười niềm nở. Người ta bỗng thấy gương mặt cậu sáng bừng. Là gương mặt quá ư dễ thương hay là cái ánh sáng của niềm hân hoan? Mà có lẽ cũng không phải, là hai người trước mặt cậu ta mặt đang dần đen lại nên gương mặt cậu ta mới bỗng chốc trở nên sáng bừng như thế mới đúng. Hiểu không?

Thôi kệ đi. Miễn là các bạn hiểu rằng hai người Minh Nhật và Trúc Hy gương mặt đang tối sầm lại, thật giống với Bao Thanh Thiên khi xử án.

Cậu bạn bất chợt níu lấy cánh tay của Trúc Hy mà lắc lắc:

- Trúc Hy, tớ nhớ cậu biết bao. Khó khăn lắm mới tìm được cậu. Từ nay cậu đừng chơi trò trốn tìm với tớ nữa. Thế mới là Trúc Hy ngoan..._cậu ta mè nheo.

Trúc Hy cứ dần dần, dần dần đi hết từ trạng thái này đến trạng thái khác, ngẫm nghĩ mãi mà vẫn chưa rõ tình hình. “Trúc Hy ngoan” ư? Tâm trạng của cô nàng thật không biết phải diễn tả làm sao. Nhỏ chỉ lặng lẽ mà âm ỉ cười khổ trong lòng. Nhỏ bị mất trí nhớ ư? Giống như nữ chính trong ngôn tình vậy? Hay...cậu ta đang cố tình tiếp cận nhỏ để “tiến một bước cao hơn” với Minh Nhật, trong Đàm thường có cảnh đó mà. Cẩn thận, đừng khinh địch, hắn chỉ là đang tung hỏa mù mà thôi!

Cô bạn nhăn mặt rồi khẽ nhìn sang cậu ta, chậm rãi thôi, âm hưởng không cao không thấp mà nói:

- Bỏ ra.

- Cậu làm sao vậy? Cậu ngại à?

Trúc Hy không nói nữa, quay mặt nhìn đằng trước, gương mặt lạnh tanh, có chút ngạo nghễ khiến người ta liên tưởng đến những đàn chị trong phim Nhật Bản hiện đại, mà gần hơn nữa là phim “Nữ vương học đường”. Bộ dạng đối mặt với kẻ thù, ung dung tự tại, không một chút sợ hãi, cũng không một chút cảm xúc. Nhỏ lăm bằm một câu gì đó trong miệng mà Minh Nhật đã phải giật mình quay lại xem đó có phải là Trúc Hy mà cậu quen biết hay không.

“Vãi chưởng”. Chính xác là như thế.

Nhưng cậu bạn kia vẫn mè nheo mà túm lấy cánh tay Trúc Hy lắc lắc. Trúc Hy vẫn không phản ứng. Cậu ta vẫn lắc lắc. Nhìn thấy gương mặt vô cảm kia của Trúc Hy, cái thái độ coi cậu như không khí... Cậu ta bắt đầu rưng rưng, rồi nức nở lên, ghen ngào kể lể:

- Cậu đã bảo cậu thích tôi rồi mà...Cậu bảo cậu thích tôi, bây giờ lại không thừa nhận. Thật chẳng ra dáng quân tử...

Trúc Hy nhân lúc cậu ta lấy tay lau nước mũi, bản thân đã được tự do liền bước đi, chỉ bước thôi, không phải chạy.

Tất nhiên, cậu bạn kia lại chạy theo. Nhưng đâu có dễ đến thế, trước khi cậu ta kịp nắm lấy cánh tay Trúc Hy một lần nữa, Minh Nhật đã đứng ra chắn lại.

- Này cậu, Trúc Hy không thích cậu đâu. Cậu ảo tưởng vừa thôi._Cuối cùng Minh Nhật cũng lên tiếng.

- Nhưng rõ ràng..._Cậu bạn kia vẫn sụt sướt quả quyết.

- Đã bảo không phải là không phải. Cậu bạn, tôi bảo này, vì sao Trúc Hy lại không thích cậu ư? Rất đơn giản, chính là vì trong lòng Trúc Hy đã có ai đó rồi. Mà cậu thấy đấy, nữ thần của cậu chắc không phải thuộc dạng lãng nhãng đâu nhỉ. _Minh Nhật hăng say giải thích như sự thật đã rõ mười mươi.

- Hix, hix. Thế Trúc Hy không thích tôi thật à? Trúc Hy đã có người khác rồi à?

- đương nhiên.

- Sao cậu biết rõ thế? Đừng bảo là cậu nhá.

- đương nhiên...

Minh Nhật vẫn chìm trong cơn tự luyện với trí tưởng tượng phong phú khó ai bì của mình. Trước khi kịp nhận ra tình hình, cậu vẫn đang mỉm cười, hất mặt lên trời một cách dương dương tự đắc. Nhưng sau khi nhận ra tình hình, cậu chỉ biết luống cuống, bộ dạng hấp tấp thật khiến người khác liêu xiêu.

- Không...không...phải đâu. Tôi nói lộn.

- Được rồi, anh bạn, tôi đi đây.

Cậu bạn kia ngừng khóc, gương mặt bi thương đi đến vở vai Minh Nhật như cổ vũ rồi biến mất.

Những lời nói kia buộc cậu phải suy nghĩ. Những chuyện từ trước đến giờ, có phải cậu đã bỏ qua một cái gì đó rất quan trọng rồi hay không?

...

Đến chiều, đang trong giờ học, Minh Nhật khều khều vai Trúc Hy, rồi đưa cho cô bạn một mảnh giấy được miết đi miết lại rất kĩ càng. Ánh mắt cậu vô cùng chân thành, vẻ mặt hiền hòa, thân thiện tự dưng làm Trúc Hy muốn nôn mửa. Nhưng cô bạn vẫn nhận.

Tờ giấy được mở ra, qua khe hở từ cánh tay cô nàng, Minh Nhật thấy vậy. Không nằm ngoài dự đoán, nhỏ chậm rãi quay xuống lườm cậu:

- Đừng troll nhau. Một khi ông đã đụng đến lòng tự trọng và nỗi niềm thầm kín của tôi thì dù ông có là chó hay mèo vẫn phải cẩn thận đấy.

Minh Nhật ánh mắt ráo hoảnh, khi nhận ra dấu hiệu Trúc Hy sẽ quay xuống, cậu đã sớm nhìn ra ngoài cửa sổ như bản thân chẳng liên quan. Cậu vừa chống cằm vừa bình thản nói:

- Bà nhìn đi, tôi cũng gửi cho Băng Di nữa mà. Đừng có ảo tưởng quá.

Nhưng mọi chuyện đâu có kết thúc dễ dàng như vậy. Khi Minh Nhật vừa kết thúc đã thấy ánh mắt Băng Di đang nhìn chằm chằm mình:

- Nói gì có Băng Di đấy?

- Minh Nhật bảo bà thích Minh Nhật._Trúc Hy lại tiếp tục chậm rãi nói.

Chỉ cần chậm rãi như thế thôi, nhưng xót hơn khi nói như đập vào mặt nhau.

Băng Di nhìn Minh Nhật, một nụ cười trêu mếu giống những lúc cô nàng đang check-in. Minh Nhật cũng đáp lại bằng một nụ cười hiền dịu nữa. Cả hai nhìn nhau mỉm cười đăm đăm, ánh mắt chan chứa yêu thương.

Rồi bỗng Băng Di quay lên, tắt đi nụ cười ấy và đứng bật dậy:

- Thưa thầy bạn Minh Nhật nói đề thầy cho dễ quá nên bạn ý chán không muốn học nữa, ngồi phá các bạn trong lớp.

Ông thầy ngẩng mặt nhìn cậu bạn, đẩy đẩy gọng kính, hai ngón tay gõ gõ xuống bàn, miệng hơi cười, ý như muốn hỏi: “Thật sự dễ lắm sao?”

Và tiếp theo sau đó, tất nhiên, cậu bạn lại lật đật lê lét lên góc lớp đứng như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn. Tiếng chuông vang lên, ông thầy vừa ra khỏi cửa lớp, cậu bạn liền một tay gác lên cửa, chân bắt chéo, tay còn lại giơ thành hình chữ V để dưới cằm, nở một nụ cười thật “quyện rụ”:

- Con nhà ai mà đẹp trai thế này?

Cả lớp cũng chẳng thèm nhìn đến ai đó đang tạo dáng, rồi ai làm việc của người nấy: đóng cửa, tắt điện. Lớp bây giờ tối thui thui. Mỗi đứa cúi xuống chân nhặt dép của mình lên, nhằm vị trí đã định sẵn mà ném. Chính là Minh Nhật. Xong, cả lớp lại mở cửa, bật điện, dép của ai người đó lên nhặt, lại trở về chỗ cũ, bình thản đến phát sợ.

Minh Nhật trở về chỗ với gương mặt đăm lẹ.

Và lại với cái bình thản kia, Vũ An đi đến bàn Minh Nhật, móc dưới gầm bàn, lôi ra một tờ giấy. Rồi bỗng nhiên cậu hét toáng lên. Cả lớp chạy lại, chen ép Minh Nhật, xô cậu ra ngoài làm Minh Nhật như muốn thổ huyết, ngồi một góc ho sặc sụa.

- CHO TỔ GIỮ CẬU TRONG TRÁI TIM NHÉ!_ Vũ An đọc to, giọng ngọt ngọt như mấy cô biên tập viên trên truyền hình.

Tụi nó nhìn Minh Nhật, chế giễu:

- Minh Nhật à, vào động lâu quá rồi phải không? Đang tự thẩm du bản thân mình đấy à? Lại chứng hoang tưởng rồi, cứ tự viết thư cho bản thân như thế này... Chậc, chậc, nguy hiểm quá.

Minh Nhật liền bê cả chậu nước hắt cả đám. Không biết nguyên do làm sao mà cặp của ông thầy lại ướt được. Mặt cậu bạn trở nên trắng bệch, tụi nó cũng không khá khẩm hơn là mấy. Thế rồi cả lớp huy động quạt điện, giăng ra một hàng 14 cái, thổi hăng say.

Trống vào học, ông thầy không có một dấu hiệu nghi ngờ nào, tiếp tục giảng bài.

Minh Nhật thật không thể tập trung học nổi. Cậu tò mò tay móc cặp của Trúc Hy, tự nhiên thấy cái gì mỏng mỏng, êm êm, tưởng đồ ăn, cậu bạn lôi xoẹt ra. Tuy nhiên, đồ ăn thì không thấy, lại thấy nguyên dòng chữ “Công nghệ siêu phẩm chống tràn tuyệt đối”.

Trúc Hy cũng quay xuống, nhìn thấy cảnh này, ngay lập tức, nhắm đầu cậu bạn mà nắm, đập đập vô tường, đến lúc Minh Nhật chỉ thấy trước mắt là một màn sương mờ mờ, cô nàng mới quay lên.

Được một lúc, sau khi hết choáng váng, cậu bạn lôi trong túi quần ra mấy sợi dây chun buộc tóc của con gái, loại dày. Cậu lấy hai sợi đan vào nhau, móc vào tay rồi chuẩn bị tự tử. Thả tay. Sợi dây bay đi trong không trung, cắt cánh bay về phía ông thầy, ầu ỷm ôm lấy gương mặt già nua ấy, hôn chụt một phát rất kêu, rồi thả hồn mình cho lơ lửng rơi xuống đất.

Ông thầy không nói gì, chỉ mở cặp lấy quyển sổ ra, lại thấy toàn bộ sách vở, tài liệu đều ướt ươn ướt, nhìn đến chậu nước đằng xa xa thì đã hiểu sự tình bên trong. Ông thầy vẫn không phản ứng, chỉ lấy cây bút ra, nắn nót từng chữ thật đẹp mắt: “Lớp phản bội lại niềm tin và trọng trách của thầy cô đặt cho, làm mất kỷ cương, truyền thống của nhà trường, làm tổn hại đến tinh thần những hậu bối theo sau, lòng người phiền muộn, tình người mất đi.” Đây là sổ đầu bài.

72. Chương 71(end): Valentine Ngọt Ngào Của F.a

Bằng một cách siêu phàm nào đó mà chúng ta không biết, có thể là trực tiếp, có thể là gián tiếp, thế là, Minh Nhật đã tổ tình thành công với Trúc Hy.

Vậy, hai người bây giờ đã là một cặp. Đúng thế, một cặp.

Còn Minh Nhật và Đinh Nhi thì sao? Là Minh Nhật đang bắt cá hai tay? Cứ tiếp tục đọc đi, rồi bạn sẽ biết thôi.

Lúc bấy giờ, cả hai người đều đang đứng đợi ở sân bay. Thực ra, không phải hai người tính tới chuyện đi du lịch cùng nhau, mà chỉ là đi tiễn một người mà thôi. Bạn biết ai không?

- Hai người đến rồi à?

Đinh Nhi từ xa bước tới, tươi cười chào hỏi.

- Ủ, cũng vừa mới thôi. Em quyết định về Anh thật à?_Minh Nhật hỏi.

- Vâng. Lúc nào nghỉ học em sẽ về chơi. À, chị Trúc Hy này, chị không phải nghỉ nhiều đâu. Anh Minh Nhật thích chị từ trước rồi. Khi em tỏ tình, nếu anh ấy thích em thì sẽ phải gạt đầu cái rụp, nhưng lúc anh ấy bảo để anh suy nghĩ thì có lẽ là anh ấy chưa thoát khỏi những mặc định của quá khứ. Anh Minh Nhật và em đã nói rõ từ trước rồi. Hai người cứ sống thật vui vẻ vào. Tuổi trẻ mà, có những rung động, chỉ một lúc rồi lại sẽ hết thôi. Vì lúc ấy, chúng ta chưa thực sự chín chắn, cứ lầm tưởng rất nhiều điều, tưởng rằng nó cao cả tới mức có thể đánh cược bằng cả thanh xuân, nhưng khi nó mất đi rồi, chỉ thoáng chút buồn, rồi cuộc sống lại đầu vào đấy, sắp sửa cho tương lai, chuẩn bị cho những rung động tiếp theo. Chẳng sao hết.

- Em cũng phải sống vui vẻ, học tập tốt, đừng để những chuyện không đâu ảnh hưởng tới tương lai.

Thế rồi Đinh Nhi lại hòa vào dòng người đông đúc kia, lên một chiếc máy bay nào đó, và lại bắt đầu ột tương lai với những dự định mới.

...

Ngày Valentine đến cũng thực nhanh. Và hẳn đó là một ngày đau thương đáng để mặc niệm đối với những con dân bị đày ra đảo F.A này. Có gì đáng mong chờ ột ngày quá đổi bình thường, không còn gì bình thường hơn?

Nhưng ai muốn vui vẻ thì đó là quyền của họ, chẳng ai cấm được. Đương nhiên rồi.

Biết vậy nên Minh Nhật với Trúc Hy vừa bước vào lớp đã liên tục cười cười nói nói huyên náo y như mấy trăm năm rồi chưa có dịp đoàn tụ. Khỏi phải nói, tụi nó tức học máu, chỉ muốn tát cho lệch mặt cả hai đứa, hận đời quá bi thương.

Đến ra chơi giữa tiết, Lâm Vũ bỗng xuất hiện, ôm bó hoa hồng cùng hộp chocolate hình trái tim thất nơ cẩn thận, gãi đầu đưa cho Băng Di: “Valentine vui vẻ!”

Một tiết học nữa trôi qua, Trúc Quân cuối cùng cũng xuất hiện. Gương mặt tươi cười rạng rỡ nhìn thật chói lóa. Cũng một bó hoa hồng, một hộp chocolate. Đoán xem, ai sẽ nhận nó?

Cậu bạn hồi hộp, chậm rãi tiến tới chỗ Nhược Vy, nhìn cô nàng mỉm cười rồi bước đến chỗ Hạ Băng: “Valentine vui vẻ! Quên hết tất cả đi nhé! Tôi sẽ luôn ở bên cậu.”

Linh San nhìn ngược ngó xuôi, tự hỏi thêm một ra chơi nữa liệu có ai đến làm như vậy với mình hay không. Rồi nhỏ ngồi thở dài thườn thượt. Sao nhỏ lẻ loi thế?

- Bọn họ đi hết rồi, chỉ còn lại mình ta bơ vơ, bơ vơ...

- Thế tôi để làm cảnh à?_Thiên Duy phát biểu.

Đến lúc này, người nên khóc ròng phải là Vũ An mới đúng. Ai cũng có đôi có cặp, vậy một nửa của cậu đang trôi dạt về đâu? Bức quá cậu hét lên đầy uất ức:

- Các người quá đáng lắm rồi. Vậy tôi còn ai đây?

Như chỉ chờ câu nói ấy của cậu bạn, cả đám con gái ở ngoài chạy ào vào, nhao nhao: “Còn tớ, còn tớ”. Vũ An như muốn tắc thở. Đẹp trai cũng là một cái tội. Thế đấy.

Mỗi người đều đã có những rung cảm đầu đời riêng của mình. Có lẽ, nó không bền chặt được lâu, nhưng mỗi tình đầu, những rung cảm ấy, bao giờ cũng là sâu sắc, thuần khiết và khó quên nhất. Hãy yêu lấy bản thân, yêu lấy cuộc sống, yêu cái cách yêu của tuổi trẻ. Chỉ có tuổi trẻ thôi, chúng ta mới làm được điều đó, không có sự thực dụng của người lớn, không có sự ngây ngô của đứa con nít, không phải lo nghĩ chuyện đời, cứ sống vậy thôi. Thích ai thì cứ nói ra, đừng có âm thầm một mình mãi, như thế thì mình không có quyền buồn, không có quyền thất vọng, cứ mặt dày vào, không sao đâu.

Đối với người lớn, chuyện tình cảm thực ra rất đơn giản. Chỉ là họ cứ cố phức tạp hóa nó lên theo cái cách mà người lớn vẫn làm. Có đôi khi họ phải ước ao có được đoạn tình cảm như những đứa học sinh này. Như Phương Tường Vy, sau bao nhiêu cố gắng vẫn là không chiếm được tình cảm của Đinh Vũ. Người Đinh Vũ yêu từ trước tới nay vẫn là Bạch Diệp Anh. Nhưng họ không có được sự thoải mái của tuổi trẻ, sự ràng buộc của người lớn đã khiến họ phải như vậy. Kết thúc mọi chuyện, ba người phải sống cô đơn trong cái vòng luẩn quẩn của mình, không ai chấp nhận ai.

-THE END-

Cảm ơn các bạn đã kiên trì, nhẫn nại đi cùng mình trong suốt gần hai năm qua, với những cái tính vô cùng khó chịu và lười nhác của mình. Đã không viết được hay, lại còn cứ drop như thật, làm như mình viết hay lắm ý, vừa kiêu vừa chập. Vô cùng xin lỗi các bạn luôn.

Bộ chuyện này là bộ truyện mình viết bằng cả tâm huyết, gửi gắm những tâm tư, nỗi niềm của bản thân, gửi hết những tình yêu tuổi trẻ và cả niềm đam mê viết lách nữa. Mình muốn thể hiện cái gì là thực nhất, để các bạn thấy bản thân trong đó, thấy rằng tuổi học trò thật đẹp và ở một nơi nào đó trên Trái Đất, những con người kia vẫn đang sống. Họ sẽ giữ lại cho chúng ta một khoảng kí ức về tuổi học trò đẹp để này, nó sẽ chẳng bao giờ mất đi.

Cảm ơn các bạn!

Nếu ai còn hứng thú với bộ truyện này, xin chờ phần Ngoại truyện nhé. Tạm biệt!

Ngày 23/09/2015

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cho-to-giu-cau-trong-trai-tim-nhe-co-tich-pha-le>